

Нічна зміна

Буквояж

ЕННІ КРАУН

W

НІЧНА ЗМІНА
NIGHT SHIFT
ЕННІ КРАУН

 by wattpad books

Переклад здійснювався виключно для каналу [БуквоЯж](#)

Для повного доступу до бібліотеки з нашими роботами звертайтеся за посиланнями вище ☐

Зміст

ОДИН

ДВА

ТРИ

ЧОТИРИ

П'ЯТЬ

ШІСТЬ

СІМ

ВІСІМ

ДЕВ'ЯТЬ

ДЕСЯТЬ

ОДИНАДЦЯТЬ

ДВАНADЦЯТЬ

ТРИНАДЦЯТЬ

ЧОТИРНАДЦЯТЬ

П'ЯТНАДЦЯТЬ

ШІСТНАДЦЯТЬ

СІМНАДЦЯТЬ

ВІСІМНАДЦЯТЬ

ДЕВ'ЯТНАДЦЯТЬ

ДВАДЦЯТЬ

ДВАДЦЯТЬ ОДИН

ДВАДЦЯТЬ ДВА

ДВАДЦЯТЬ ТРИ

ДВАДЦЯТЬ ЧОТИРИ

ДВАДЦЯТЬ П'ЯТЬ

ДВАДЦЯТЬ ШІСТЬ

ДВАДЦЯТЬ СІМ

ДВАДЦЯТЬ ВІСІМ

ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТЬ

ТРИДЦЯТЬ

ТРИДЦЯТЬ ОДИН

ТРИДЦЯТЬ ДВА

ТРИДЦЯТЬ ТРИ

ТРИДЦЯТЬ ЧОТИРИ

ЕПІЛОГ

ПОДЯКА
ПРО АВТОРКУ

Для тих, хто мріє.

ОДИН

Я завжди любила бібліотеки після настання темряви.

Ця - єдина цілодобова бібліотека в Університеті Клементя - можливо, не має мармурової підлоги та соборних стель, які прикрашають дошки Pinterest та туристичні Instagram, але це все одно одне з моїх улюблених місць на кампусі. І незважаючи на застарілі меблі, сумнівні плями на килимах, фальшиві папороті та стійкий сморід старої кави, є щось магічне в тому, як місячне світло заливає центральний атріум крізь скляну стелю над головою, заливаючи майже порожні столи далеко внизу м'яким блакитним сяйвом.

Ніде більше я не хотіла б бути о десятій годині вечора п'ятниці.

Звісно, допомагає те, що мені платять за те, що я нічого не роблю.

На початку зміни я оббігала другий і третій поверхи, щоб зібрати загублені книжки, і це зайняло у мене п'ятнадцять хвилин. Тепер я кутаюся у свій найбільший в'язаний кардиган і сиджу за столом видачі. Це кінець жовтня - якраз після звичайної семестрової ажіотажу - тож за столами в атріумі все ще розкидані лише кілька людей: п'ять чи шість студентів, які, здається, глибоко занурені у свої ноутбуки, група дівчат, які пакують речі, щоб піти, і хлопець, який ходить туди-сюди між одним зі стаціонарних комп'ютерів і старим копіювальним апаратом, який, здається, ніколи не друкує те, що ти хочеш, з першої спроби.

Незабаром бібліотека стане містом-привидом, але ззовні кампус гуде від студентів. Деякі з них повертаються до гуртожитків з вечірніх занять, але більшість залишають попередні ігри в пошуках домашніх вечірок. Їхній п'яний сміх і крики відлунюють у сквері та проникають крізь скляні вхідні двері бібліотеки. Я спостерігаю, як вони проходять повз мене зі свого місця за столом видачі з почуттям відстороненої цікавості, ніби я перебуваю по один бік скла на виставці в зоопарку.

Я не можу зрозуміти, хто я - відвідувач чи тварина в неволі.

Можливо, я мала б почуватися самотньою під час цих довгих і тихих нічних змін, але я не відчуваю самотньою. Не тоді, коли я оточена

книжками. І *точно не тоді*, коли решта мого життя здається таким гучним, яскравим і неминуче метушливим.

Крім того, я не зовсім сама. У мене є Марджі, мій керівник і нічний бібліотекар у "Клементі", яка, як по команді, з'являється біля мене і кидає на стіл стос важких фоліантів. Марджі, можливо, на фут нижча за мене і втричі старша за мене, але вона має силу рук і незворушне ставлення до справи, як у сержанта строевої підготовки.

"Вони лежали на підлозі біля скриньки," - каже вона. "Очевидно, покласти їх у скриньку - це занадто багато роботи".

"Люди - це найгірше. Тут я буду їх реєструвати".

Стіл реєстрації достатньо довгий, щоб вмістити п'ять робочих місць для оформлення замовлень і повернень. Вдень тут працює достатньо студентів, щоб укомплектувати всю стійку, але сьогодні тут лише я і Марджі. Я завантажую комп'ютер, щоб увійти до бібліотечної системи обліку, зітхаю і підпираю підборіддя долонею, коли з'являється жахливий екран завантаження.

Університет Клемента може мати мільярдний фонд, але наша бездротова мережа, як відомо, ненадійна.

Дівчата з атріуму нарешті проходять повз мій стіл, прямуючи до дверей, деякі з них зупиняються поруч зі мною, щоб викинути порожні горнятка з-під кави у смітник. Я вловлюю уривки їхньої розмови.

"...Професор хоче, щоб ми прочитали всю книгу до понеділка".

"Ти завжди можеш кинути заняття."

"О, бляха, мій телефон здох."

"Народ, Джорджія щойно написала мені смс. Вона каже, що в будинку баскетбольної команди буде вечірка. Хочемо піти до неї перед грою? У неї є текіла."

"Хіба вони не повинні влаштувати вечірки так близько до початку сезону?"

"Так, це цілком таємно. Тільки за запрошеннями. У мене ще може залишитися трохи випивки в моєму..."

"Серйозно, можна позичити чинсь зарядку?"

Двері зачиняються за дівчатами, їхні приглушені голоси стихають, аж поки все знову не стає тихо. Мій погляд ковзає з екрану завантаження переді мною на телефон. Якщо баскетбольна команда влаштовує таємну вечірку, то саме там опиняться Гарпер і Ніна - мої сусідки по

кімнаті. А це означає, що протягом наступних кількох годин я напевно отримаю кілька п'яних смс.

Ми втрьох були нерозлучні відтоді, як нас заштовхали в трійку в гуртожитку для першокурсників. Тепер, коли ми стали старшокурсниками, ми навчилися поважати відмінності одна одної. Гарпер терпіти не може театральні постановки чи дискусії про триактну структуру. Ніна терпіти не може нічого, що пов'язано зі спортивним одягом і хоробрим натовпом спітнілих тіл у спортзалі Клементя. А я терпіти не можу студентські вечірки - забагато людей, тепле пиво, паскудна музика, що грає на гучності, яка розриває барабанні перетинки. Тож по п'ятницях, поки Гарпер і Ніна йдуть гуляти і напиватися, я працюю в нічну зміну в бібліотеці і маю кілька годин тиші і спокою.

Це ідеальний варіант.

Після того, як я переходжу на екран завантаження і потрапляю в систему обліку бібліотеки, мені потрібно лише п'ять хвилин, щоб опрацювати стос повернень, які мені дала Марджі. Не маючи на порядку денному нічого іншого, я відсуваю стілець і тягнуся до свого рюкзака. У ньому - все, що я зазвичай беру з собою на нічну зміну: повна фляга з водою, шнурок з ключами від моєї квартири та копія ключа від вхідних дверей бібліотеки, пластиковий пакет з різноманітними закусками (на випадок, якщо автомат біля ліфтів знову вийде з ладу) і - найголовніше - моя книжка тижня.

Востаннє озирнувшись, щоб переконатися, що за мною ніхто не спостерігає, я непомітно дістаю "*Принцесу мафії*" з глибин свого рюкзака.

Обкладинка принизлива. Я не знаю, хто прийняв рішення розміщувати оголені чоловічі торси на обкладинках любовних романів, але у мене закрадається підозра, що якийсь високопоставлений маркетолог хотів присоромити мене і змусити купити електронну книгу, щоб я не тримала її в руках на людях. Моє обличчя нагрівається, коли я розгортаю її, притискаю великий палець до згину і знову занурююся у третій розділ чергової історії про заклопотану молоду жінку та задумливого, розумного альфа-самця, який її обожнює.

Сусідки по кімнаті називають мене безнадійною романтичкою. Я їм це дозволяю. Це приємніше, ніж називати мене самотньою

відлюдницею.

"Кендалл".

Я здригаюся і пхаю книжку собі на коліна, ховаючи її під стіл. Марджі стоїть між мною і вхідними дверима, надто зайнята перебиранням своєї зв'язки ключів, щоб помітити, як незграбно виглядають мої руки і яке червоне обличчя. Позаду неї - бідолашний хлопчина, який ходить туди-сюди між комп'ютером і ксероксом. Судячи з його волосся, що стало дибки, та виразу цілковитої поразки на обличчі, я здогадуюсь, що справи у нього йдуть не дуже добре.

"Що сталося?" запитую я.

"Принтер знову барахлить", - пояснює Марджі. "Я відведу цього юнака до технічної бібліотеки, щоб він зміг скористатися одним із їхніх апаратів. Повернуся за п'ятнадцять хвилин".

Марджі виводить стражденного студента через парадні двері. Щойно вони пішли, я витягаю свою книжку й опускаюся в крісло, паморочачись від передчуття.

Не можу повірити, що в мене є п'ятнадцять хвилин безперервного читання так рано вночі - зазвичай мені доводиться чекати до півночі, перш ніж я можу закинути ноги на спинку крісла і розслабитися.

"Принцеса мафії" - не новаторський твір, але це саме те, чого я хочу від любовного роману. Героїня, кмітливий адвокат, не плаксива і не надто дурна, щоб жити, а герой, колишній вуличний боєць і ренегат мафії, не настільки власницький, щоб бути ходячим червоним прапором. Вони обидва розумні. Обидва цілеспрямовані. Крім того, це лише третій розділ, і вже є дві дуже добре написані бойові сцени. Це хороший знак. Автори, які пишуть блискучі бойові сцени, як правило, хороші і в інших фізичних сценах - і якщо жарти і палкі погляди між головними героями є будь-яким показником, я швидко наближаюся до того, що може бути однією з найгарячіших сексуальних сцен, які я коли-небудь читала.

Я так захоплена, що ледь чую, як один із турнікетів на вхідних дверях, що працює за студентським квитком, пищить і відчиняється. Можливо, це одна з дівчат, які щойно вийшли, прийшла забрати забуту пляшку води або зарядний пристрій для телефону. А може, це Марджі з хлопцем, якому треба було зробити друк. Треба пошукати. Але

адвокат та її ренегат залишаються самі в ліфті, сексуальна напруга між ними тріщить, як електрика, їхнє дихання важке і...

На мій стіл падає тінь.

Я неохоче підводжу очі.

Хлопець, що стоїть по той бік столу з тиражем, високий. Дуже, дуже високий. Я відкидаю голову назад, щоб роздивитися його як слід... і ох. Ох. Він однаковою мірою грізний і красивий. У нього темне волосся, підстрижене близько до голови, і очі кольору меленої кави. Очі, які дивляться на мене поглядом, який я можу описати лише як ворожий.

Моє серце гикає від впізнавання, перш ніж опуститися до шлунку.

Бо я його знаю. Ми ніколи не розмовляли, але я бачила його здалеку в кампусі і, іноді, на екранах. Він зірка баскетбольної команди Клементя. Гравець, якого всі спортивні телеканали та баскетбольні фанати пророкують у першому раунді драфту. Той самий, який був вилучений з минулорічного великого матчу за те, що зламав ніс розігруючому суперника жорстким аперкотом правою рукою.

Вінсент Найт.

ДВА

Я кутаюся у свій великий кардиган, половина мого світлого волосся зібрана у безладний вузол, а в руках роман. Само собою зрозуміло, що я жодним чином не готова, ні морально, ні фізично, до зустрічі з найвідомішим гравцем улюбленої баскетбольної команди Університету Клементя.

Вінсент Найт страхітливий. Він більше схожий на колишнього мафіозі з мого роману, ніж на спортсмена з коледжу - за винятком, можливо, перев'язки на лівій руці та громіздкого бандажа, обмотаного навколо зап'ястя.

"Привіт", - пробурмотіла я. "Чим можу допомогти?"

М'яз на щелепі Вінсента смикається. Його права рука - та, що не затиснута в перев'язі - так міцно стиснута навколо студентського квитка, що, мабуть, врізається в долоню.

"Мені потрібна британська поезія дев'ятнадцятого століття".

Тембр його голосу, знижений до бібліотечної гучності, прорізає тишу і вдаряє мене в груди. Я придушую тремтіння.

"Звичайно. Це на другому поверсі. Якщо ти повернеш праворуч, коли вийдеш з ліфта, і підеш за вказівниками, це буде аж до..."

Вінсент перебив мене. "Можеш дати мені якісь конкретні книги?"

Абсолютно стандартне прохання. Відтінок роздратування, що капає зі слів, також не є чимось новим. Він блідне в порівнянні з тим, що я бачу під час фіналів, коли поєднання недосипання і відчаю пробуджує найгірше в людях. Немає жодної причини, чому один задумливий баскетболіст повинен змушувати мене відчувати себе так, ніби я тану від сорому на своєму місці, бо йому потрібна рекомендація щодо читання.

Раптом я згадую про роман, який тримаю в руках.

Моє обличчя палає, коли я відкочую стілець уперед і закриваю книгу, притискаючи її обкладинкою до колін і молячись, щоб Вінсент Найт не читав її догори дригом.

"Нашого нічного бібліотекаря зараз немає", - кажу я йому найввічливішим голосом обслуговування клієнтів. "Ви хочете

почекати, поки вона повернеться, чи..."

"Ви що, не кваліфіковані?"

Мій рот різко закривається від його різкого тону. Вінсент Найт, мабуть, звик отримувати те, що хоче, коли випускає з себе поблажливі зауваження і сталевий погляд, який я бачила лише на корті. Я визнаю, що я налякана його розміром, вагою того, хто він є, і тим, що всі в "Клементі" знають його ім'я, холодним розумом, що виблискує в його темних очах, але я не дозволю йому керувати мною.

"Я на програмі з англійської мови з відзнакою. Якщо вже на те пішло, то я *занадто кваліфікована*".

"Чудово", - каже Вінсент, незворушно. "Покажуй дорогу".

"На жаль, виходити з-за столу, щоб допомогти примхливим дітям з домашнім завданням, не входить в мої обов'язки".

Брови Вінсента здивовано піднімаються вгору. Він кидає погляд на столики в атріумі, де двоє чи троє учнів, що засиділися допізна, підняли очі від своїх ноутбуків і дивляться на зірку шкільної баскетбольної команди так, ніби це останнє місце в світі, де вони очікували його побачити в п'ятницю ввечері. Що змушує мене замислитися, чому саме він тут з однією рукою в перев'язці і нагальною потребою в британській поезії. Тим паче, що решта його команди нібито влаштовує заборонену вечірку в баскетбольному будинку.

Вінсент знову повертається до мене обличчям і докірливо стискає губи.

"Як думаєш, ти зможеш зробити виняток для того, у кого є тільки одна здорова рука, і у нього дійсно паскудний вечір?"

Це невелика капітуляція його гордості, але він явно не звик просити про допомогу або вибачитися за свою зарозумілість. Але на мить Вінсент виглядає так, ніби знає, що поводить як мудак, і хоче зупинитися. Щось у цьому пом'якшує мій гнів.

Ми дивимось один на одного. Я не витримую.

"Гаразд", - кажу я з заздрістю. "Тоді я просто... піду з тобою".

Це буде лише п'ять хвилин мого життя, і не схоже, що мені є чим зайнятися, окрім читання про те, як Лоренцо притискає Наталі до стіни ліфта. Я кладу "*Принцесу мафії*" обкладинкою донизу на стіл з

тиражем і піднімаю табличку, яка сповіщає, що я повернуся за п'ятнадцять хвилин.

Лише підвівшись зі стільця, я усвідомлюю, наскільки Вінсент величезний. Зрозуміло, що він високий - зрештою, він баскетболіст Першого дивізіону, - але мій зріст майже п'ять футів одинадцять дюймів¹, тож не часто буває так, що наді мною височіють. Це збиває мене з пантелику. Я вихоплюю свій ремінець, ключі поспіхом б'ються об пляшку з водою, і міцно намотую ремінець на кулак, поки обходжу стіл і проходжу повз Вінсента. Я вловлюю запах прального порошку і чогось теплого та пряного - і тоді я абсолютно не думаю про те, як добре він пахне, або про те, якою маленькою він змушує мене почуватися, або про те, як сильно мені це подобається.

Сходи знаходяться в дальньому кінці атріуму, але, враховуючи, що я лише кілька абзаців читала про пристрасний секс у ліфтах, я б не хотіла опинитися в одній пастці з Вінсентом. Він слідує за мною, коли ми піднімаємося на другий поверх і занурюємося в лабіринт книжок, пробираючись крізь стелажі, наче звірі на полюванні. Я завжди була швидким ходоком. Гарпер і Ніна скиглять і стогнуть, коли відстають, але Вінсент - з його довгими кроками - не відстає без нарікань.

Може, він і застряг головою в дупі, але принаймні він не повільний.

Британська література захована глибоко в кутку. Одна з флуоресцентних ламп над головою перегоріла, зробивши цей куточок бібліотеки тьмяним і напрочуд інтимним. Якби хтось шукав на кампусі усамітнене місце для поцілунків, це було б найкраще місце. Не те, щоб ми з Вінсентом збиралися цілуватися.

Господи Боже, я лаюся. Візьми себе в руки.

Ось що я отримую за те, що читаю матюки на роботі.

"Ну ось", - пихкаю я. "Британська поезія. Тут усе вперемішку, але я можу допомогти тобі вибрати щось із потрібного століття, якщо ти не знаєш, як працювати з Гуглом".

Вінсент заочує очі. "Просто дай мені що-небудь".

Я схиляю голову набік і сканую корінці на полиці, зачитуючи назви та авторів собі під ніс. Британська поезія дев'ятнадцятого століття досить широка, якщо говорити про запити. Мені потрібні більш

конкретні параметри, якщо ми хочемо поквартитися, щоб я могла повернутися до своєї книги.

"Для якого класу це?"

"Я складаю іспит з класичної британської літератури", - каже Вінсент. "До понеділка ми повинні проаналізувати один вірш. Професор не уточнив, який саме".

Опівночі ще не настала, але він все ще тут, а не на вечірці з рештою своєї команди. Чому він не міг почекати до завтрашнього ранку і просто прийти з похмілля, як всі інші студенти Клемента?

Я уважно розглядаю Вінсента, мої очі танцюють на його скуйовдженому волоссі і легких тінях під темними очима. Він виглядає так, ніби йому не завадило б вісім годин сну і добрий сміх. Можливо, він більше хвилюється через цю роботу, ніж показує. А може, в його кислому настрої винна перевязка на руці та наближення баскетбольного сезону. Якби я мала при собі телефон, то могла б відправити приховане повідомлення Гарпер і Ніні, щоб дізнатися, чи не роздобули вони якусь інформацію.

Але мій телефон внизу, а Вінсент стоїть поруч зі мною, високий, задумливий і помітно схвильований, коли він дивиться на книги, що нас оточують.

Я придушую зітхання. *Одна проблема за раз.*

"Що ти хочеш почитати?" Я беру з полиці кілька книжок - "Байрон", "Вордсворт", "Блейк" - і простягаю їх йому, щоб він схвалив. "Поезія старого білого чоловіка, чи поезія старого білого чоловіка?"

Вінсент не сміється з мого жарту. Натомість, він бере Байрона зверху і перевіряє його, щоб уважно розглянути задню обкладинку.

Мої очі затримуються на руці Вінсента. Вона майже вдвічі більша за мою і рухається з упевненістю та спритністю, яка, на жаль, є дуже привабливою. Якби це був роман, Вінсент Найт був би героєм. Безперечно. Він високий, широкоплечий, темноволосий і вродливий у найзловіснішому сенсі цього слова. Він міг би бути мафіозним кілером, альфою зграї, горлопаном-мільярдером з проблемами з татком - він міг би підхопити мене своєю сильною рукою, притиснути спиною до книжкової полиці в глибині стелажів і наповнити мене. А ще він шепотів мені брудні речі. Не репліки з поганого порно, а *поезію*. Слова пристрасті.

Але це не любовний роман. І якщо те, як Вінсент хмуро дивиться на збірку творів лорда Байрона, є свідченням того, що від нього не варто чекати поезії, то я не думаю, що від нього варто чекати поезії.

Перестань думати про секс, жалюгідний шматок лайна.

"До речі, це був жарт", - кажу я, прагнучи заповнити тишу. "Всі знають, що найкращі поети дев'ятнадцятого століття - це жінки".

Вінсент повертає мені Байрона.

"У тебе є щось простіше," - він вагається, - "*простіше*, ніж це?"

"Боюся, доктор Сьюз - американець двадцятого століття".

Вінсент кидає на мене роздратований погляд. Я задираю підборіддя, відмовляючись вибачатися.

"Слухай," - бурчить він, - "вибач. Моє зап'ястя вбиває мене, я не спав весь тиждень, і я вийшов із зони комфорту з цим поетичним лайном". На його щоках розцвітають подвійні рожеві плями, але, звісно, це лише витівка світла. "Англійська ніколи не була моїм найкращим предметом".

Я ставлю три книжки назад на полицю.

"Багато людей борються з нею," - визнаю я. - "Особливо з поезією. Що, чесно кажучи, не дивно, зважаючи на те, як її викладають".

Вінсент гірко пирхає. "Я *ненавидів* англійську в середній школі. У мене нічого не виходило. На першому курсі мені ледь не довелося пропустити баскетбол, бо вчитель збирався завалити мене за те, що я не запам'ятав вірш Шекспіра". Він знову кидає на мене косий погляд. "Звісно, я підтягнув свої оцінки. Я був достатньо розумним, щоб закінчити середню школу".

"Те, що ти ніколи не захоплювався поезією, не означає, що ти не розумний. Поезія - це майже як інша мова. Неважливо, чи можеш ти прочитати кожне слово напам'ять. Вивчення купи лексики не принесе тобі ніякої користі, якщо ти не вивчиш граматику і культурний контекст".

Якщо мій монолог здається Вінсенту незручно претензійним, він нічого не каже. Його очі терплячі. Втуплені в мене. Його увага надає мені впевненості, щоб продовжувати. Я пробігаю очима по рядах книжок перед нами, потім беру з полиці знайомий і дуже товстий том - "*Антологію Енгмана, дванадцяте видання з розширеним прологом*" - і гортаю його, поки не знаходжу розділ про Елізабет Баррет Браунінг.

"Гаразд, ось це добре", - кажу я, постукуючи по сторінці кінчиком пальця.

Вінсент нахиляється ближче, щоб читати через моє плече. Я тримаюся дуже непорушно, вирішивши не здригатися і не нахилитися під тепло його великого тіла.

"*Якщо ти хочеш любити мене*", - читає він, його тепле дихання торкається моєї ключиці і тильної сторони моєї простягнутої руки.

"Це сонет," - кажу я, стискаючи руку в кулак. "Чотирнадцять рядків, чотиристопний ямб. Дуже легко помітити. Фокус із сонетами зазвичай полягає в тому, щоб шукати поворот наприкінці. Іноді він буває в останньому двовірші - останніх двох рядках, якщо решта вірша розділена на три чотиривірші".

"Це чотири рядки, так?"

Я піднімаю погляд на Вінсента. Це помилка. Він так близько, що я бачу веснянки на перенісці і маленький білий шрам під правою бровою. Його очі не на вірші. Він дивиться на мене.

"Ем, так." Я прочищаю горло і знову звертаюся до книги. "Чотири рядки. Але бачиш, це петрарківський сонет. Одна октава і сестет. Отже, поворот у сестеті - останні шість рядків".

"*Якщо ти мусиш мене любити, нехай це буде даремно*". Вінсент читає перший рядок.

"*Тільки заради любові*", - продовжую я.

Повітря навколо нас сповільнюється, і світ звужується до цього єдиного кутка бібліотеки. Я читаю решту сонета вголос, спотикаючись через кілька слів, але Вінсент не хихикає і не поправляє мене. Він мовчить. Благоговійно. Якимось по-особливому священно читати твір давно померлої жінки в каплиці, збудованій для вшанування слів та їхніх творців.

"*...Але люби мене заради любові, щоб ти міг любити й надалі, через вічність любові*".

Після того, як я прочитала останній рядок, настала хвилина тиші...спільний подих.

Потім Вінсент запитує: "Що це означає, професоре?"

Я тихо видихаю і сміюся, вдячна йому за те, що він розрядив напругу.

"Елізабет написала це для свого чоловіка. Їй не подобається думка, що він може кохати її за розум чи красу. *Я кохаю її за її посмішку, її*

погляд, її лагідну манеру розмовляти. Вона не хоче цього. Це може змінитися. Вона постаріє. Може захворіти. Вона може просто... змінитися. І вона не хоче, щоб його любов була обумовлена".

Вінсент відступає назад, тепло його тіла на мить затримується, перш ніж я знову холону. Я закриваю антологію і повертаюся до нього обличчям.

"Чорт", - каже він, і на його губах з'являється справді приголомшлива посмішка. "Ти молодець".

Його слова розливаються потоком тепла по моєму тілу. Здається, у мене між ногами мокро. Це принизливо, що один дурний маленький комплімент може мати такий сильний вплив на мене. Одне добре слово, сказане в тихому куточку бібліотеки, може змусити мене відчувати, що я палаю.

"Ось чому вони платять мені великі гроші", - жартую я, мій голос слабшає, коли я тицяю книгу Вінсенту. "Ну, взагалі-то, я отримую мінімальну зарплату. Хоча ми отримуємо додатковий долар на годину за нічну зміну, що досить приємно".

Вінсент зважує "Антологію Енгмана" у своїй міцній руці, ніби щось обмірковує. "До якої години ти працюєш?"

Нізащо на світі не зрозумію, чому він про це питає.

"Мені треба забратися звідси до п'ятої. Я маю на увазі, якщо той, хто має ранкову зміну, не буде повним мудаком і прийде сюди вчасно".

Вінсент видає тихий свист. "Господи. Це неприємно. Як часто тобі доводиться працювати вночі?"

"Зазвичай я виходжу по п'ятницях", - знизую плечима.

"Навіщо ти це робиш?" Він звучить майже ображено. "Всі знають, що найкращі вечірки у п'ятницю".

"Я не великий фанат вечірок. Я маю на увазі, що я, безумовно, люблю випити з друзями, але я більш стримана в цьому питанні. Натовп робить мене... я не знаю". Я здригаюся від думки про оглушливу музику і темні кімнати, щільно заповнені незнайомцями. "Але у мене є соціальне життя. Я влаштовую вечірки, по-своєму. Ми з сусідками по кімнаті щочетверга влаштовуємо вечори з вином і фільмами, а щонеділі - алкогольні бранчі".

Куточок рота Вінсента тягнеться у знаючій посмішці.

"Тож", - каже він, - "по четвергах і неділях ти влаштовуєш вечірки".

"Ага."

"А по п'ятницях ти сидиш за стійкою реєстрації і читаєш порно".

ТРИ

У мене від шоку відкривається рот.

"Я не читаю... це не було... це не *порно*".

Вінсент піднімає руки догори, долоньями донизу. "Гей, немає нічого поганого в тому, щоб трохи потурати собі. Я не буду засуджувати. І обіцяю, що не доповідатиму про те, що ти читаєш на роботі, якщо ти про це турбуєшся".

Він дразнить мене. Моя сліпа паніка змінюється роздратуванням. Я піднімаю підборіддя і дивлюся на нього з нестримною люттю, але замість того, щоб виглядати заляканим, Вінсент просто стискає губи, щоб стримати сміх.

"Вигадка," - гарчу я, - "це здоровий спосіб вправляти уяву..."

"Та годі тобі. Тобі не *потрібна* уява. Ти можеш зайти на найближчу домашню вечірку і знайти чергу з хлопців, готових зробити все, що ти захочеш". Щойно ці слова злітають з його вуст, Вінсент морщить ніс, ніби ідея звучить краще в його голові.

Я складаю руки на грудях. Мій брак досвіду сексуальної близькості - болюче місце, і він тицяє в нього, як у свіжий синець.

"Я цілком здатна підчепити когось, якби захотіла," - кажу я. - "Але я цього не роблю, тому що хлопці з коледжу - це незрілі маленькі гремліни, які грають у відеоігри в темних підвалах, говорять жінконенависницькі речі заради сміху і не можуть знайти клітор. Чоловіки в моїх романах пристрасні, досвідчені і..."

"Вигадані."

Побачивши мій зів'ялий погляд, Вінсент піднімає брову, наважуючись сказати, що він не правий.

Натомість я кажу: "То ти визнаєш, що хлопці з коледжу - це сміття?"

Вінсент сміється. Я відмовляюся пишатися собою за те, що витягла з нього цей звук, і натомість повертаюся до однієї з полиць, мої очі танцюють на палітурках, але не помічають жодного з авторів чи назв.

Коли я ризикую знову поглянути на Вінсента, він посміхається мені, наче знайшов останній шматочок складного пазлу.

"Тепер я зрозумів", - каже він.

"Зрозумів що?" запитую я.

Вінсент піднімає книгу в руці. "Є причина, чому ти так сильно любиш цей вірш".

"І чому ж?"

"Тому що ти теж боїшся".

Я сміюся, більше з гіркоти, ніж з гумору. "Чого боятись?"

"Сьогодні вечір п'ятниці. Ти молода і дуже розумна, і ти так глибоко занурилася в роман, що я ледве тебе звідти не витягнув. Отже, або ти думаєш, що ти вище всього цього, або ти боїшся виставити себе напоказ. Ти не хочеш втратити контроль і не хочеш нічого робити, якщо не можеш подивитися спойлери до кінця. *Але полюби мене заради любові.* Книги не змінюються. Змінюються люди. Ти," - він показує на мене "*Антологією Енгмана*", - "боягузка."

Лють заливає мої вени, як лісова пожежа, така гаряча і жахлива, що аж очі пече.

"Ти помиляєшся."

"Хіба?"

Ні, - шепоче голос у моїй голові. "Абсолютно, бляха-муха".

Я дивлюся на нього. Він дивиться у відповідь. А потім, лише раз - так швидко, що я могла б моргнути і пропустити це - самовпевнений погляд Вінсента ковзає до мого рота.

"Доведи".

Наче світ нахиляється під моїми ногами. Ніби я раптом стала Алісою в кролячій норі або Люсі Певенсі в гардеробі - дівчиною, яка з головою поринула у фантазію.

Можливо, це виклик, що виблискує в темних очах Вінсента, а можливо, це моя злість робить мене такою сміливою, такою рішучою, щоб показати йому, що він ні чорта не знає. Тому що в одну мить я дивлюся на нього, груди здіймаються і серце калатає, а в наступну я вже стою навшпиньки, тримаючи руки на його плечах, а нігті глибоко впиваються в тканину його чорної футболки. Ніби я можу покарати його за те, що він такий розлючений, такий самовпевнений, що має нахабство піддавати мене психоаналізу в моєму власному сакральному просторі.

Я цілую його. *Міцно.*

Вінсент стогне на моїх губах, його губи розходяться з моїми, а груди гупають під моїми долонями. На мить я пишаюся, бо думаю, що здивувала його, але потім відчуваю, як липучка його браслета зачіпає мою сорочку, і розумію, що його поранена рука затиснута між нами.

Я відриваюся від нього і відступаю на крок назад.

Невже я щойно це зробила?

"О, бляха, вибач", - кажу я, задихаючись і пригнічена. "Твоя рука..."

Я навіть не встигаю закінчити питання.

Вінсент впускає *"Антологію Енгмана"*. У ту мить, коли вона з важким стуком падає до наших ніг, його вільна рука обхоплює мою шию ззаду. Вінсент може бути міцним, як цегляна стіна, але в тому, як його рука притискає мене до себе, відчувається м'якість. Він не вимагає. Це терплячий, підтримуючий дотик.

Він м'яко стискає мою шию, мовчки просячи зустрітися з ним поглядом. Я зустрічаюся. У них горить вогонь, який відповідає вогню в мені.

"Перестань вибачатися," - каже він дуже серйозно, - "і спробуй ще раз".

Це дикість.

Як він дає мені відчути, що я тут головна? Ніби я тут командую? Тому що, за всіма ознаками, саме Вінсент тримає мене однією рукою, в той час як моє тіло загрожує розлетітися на шматки.

"Я ніколи не цілувала нікого тверезо", - зізнаюся я, все моє обличчя пашіє жаром.

Обличчя Вінсента пом'якшується.

"Тоді потренуйся на мені", - пропонує він. "Я тут. Я весь твій".

Він не намагається тиснути на мене чи вмовляти. Замість цього, він стоїть непорушно, як скеля, за яку я можу вчепитися в розбурханих хвилях моїх тривог, і дає мені час, необхідний для того, щоб зібратися з думками.

Я хочу його поцілувати. Це очевидно. І якщо Вінсент не є найпереконливішим брехуном у світі, він точно не проти поцілунку зі мною. Але мій заплутаний мозок не може розібратися в цьому рівнянні. Нормальні люди не цілуються протягом десяти хвилин після знайомства, якщо тільки вони не п'яні в стельку - навіть якщо ці десять

хвилин включають в себе жарти і читання сонетів у темному кутку майже порожньої бібліотеки.

Реальне життя ніколи не схоже на романи.

У чому ж підступ?

Вінсент неправильно зрозумів мої вагання. "Якщо тобі це не подобається, можеш повернутися до своєї книги. Моє его витримає удар, обіцяю. Але не відмовляйся від мене, бо боїшся".

Вогонь у мені знову спалахує. "Я не..."

Рука Вінсента знову стискає мою шию, більш наполегливо. "Тоді йди сюди", - бурмоче він.

До біса, кажу я собі. Так, моє волосся розпатлане, а макіяжу вже кілька годин. Так, флуоресцентне світло і брудний килим не зовсім створюють настрій. Я хотіла б почуватися більш зібраною, більш готовою до того, щоб мене обіймали і торкалися.

Але Вінсента, здається, не турбує, що я не ідеальна, і, можливо, це все, що має значення.

Життя надто коротке, щоб упустити свій шанс відчути себе героїнею любовного роману.

Глибоко вдихнувши, щоб додати собі хоробрості, я знову нахиляю підборіддя догори і пропоную Вінсенту свої вуста. Він тримає мене великим пальцем на точці пульсу, а пальці занурює у волосся, коли опускає голову, щоб поцілувати мене раз, ніжно, а потім ще раз. Його губи швидко торкаються моїх губ, наче він дражнить мене. Я видаю нетерплячий звук у глибині горла, підозріло схожий на скиглення, і Вінсент сміється.

Потім він цілує мене як слід.

Я задихаюся, коли рот Вінсента накриває мій. Мої губи розтуляються, і наші язики зустрічаються, спочатку несміливо, а потім сміливішими, дослідницькими рухами і обертаннями. Це не схоже на незграбні, просякнуті алкоголем поцілунки, які я мала раніше - це щось зовсім інше. Цілеспрямовані. Обдумані.

Це те, що відчуваєш, коли цілуєш когось, коли єдине, що затьмарює голову, - це відчайдушна потреба дізнатися, який він на смак.

Язык Вінсента проводить по моїй нижній губі, за ним слідує ніжне скреготіння його зубів. Я задихаюся. Важко щось почути через стукіт мого серця у вухах. Коли він опускається нижче, щоб провести

поцілунками вздовж лінії підборіддя, я здригаюся і тягнуся вгору, щоб запусити пальці в його темне волосся. Воно густе і шовковисте.

Я м'яко, експериментально смикаю його за волосся.

Вінсент стогне на моїй шиї. Я відчуваю його глибоко в моїх кістках, він відлунює, як луна, і вдаряє мене прямо між ніг. Я притискаюся до нього і різко вдихаю, коли відчуваю це - твердість під його м'якими чорними джоггерами. Не знаю, чому я так шокована. Я знаю, з моїх великих літературних досліджень, як це все працює. Але думка про те, що у Вінсента ерекція заради мене, викликає потік тепла в моєму центрі. Я миттєво обурююся на його штани і власні легінси за те, що вони мені заважають. Я хочу, щоб вони зникли. Я хочу тільки шкіру і щоб Вінсент притиснув мене до себе, тепло, слизьку і вразливу. Я ковзаю руками до його біцепсів, стискаючи тверді м'язи під натягнутою тканиною, і використовую важіль, щоб притиснути свої стегна до його стегон.

"Бляха", - каже Вінсент, притискаючись до моєї щоки. "Ти вб'єш мене, професоре".

Мій центр стискається від його слів. А потім мені спадає на думку жахлива думка: *Він навіть не знає мого імені.*

ЧОТИРИ

Я відкидаюся назад і вдихаю прохолодне повітря, намагаючись зорієнтуватися. Вінсент користується нагодою, щоб нахилити голову і поцілувати мене в оголену ключицю.

У нього це добре виходить. Підозріло добре.

"У тебе є звичка спокушати жінок у бібліотеках, чи це щось нове для тебе?" Я хочу, щоб це прозвучало як жарт, але впевнена, що він чує тривогу, яка просочується в моєму голосі.

Вінсент притискає останній поцілунок до основи мого горла, перш ніж випростатися і подивитися на мене.

"Ні", - каже він, а потім виправляється: "Я маю на увазі, що спокушав жінок, але ніколи не в бібліотеці. І це не те, що я намагався зробити. Мені справді треба здати роботу в понеділок, а цей дурнуватий довбаний корсет, - він піднімає поранену руку і дозволяє їй впасти на груди, - справжній. Я розтягнув зап'ястя під час літніх тренувань. Це не просто спроба викликати співчуття".

Я дивлюся на нього звуженими очима. "Просто вивихнув?"

"Впав на неї, коли спускався зі спірного кидка".

"Хм. Перев'язка виглядає досить серйозною".

"Мій тренер," - каже Вінсент, - "можливо, перегнув палицю. Він не хоче, щоб я пропускав більше ігор, ніж це абсолютно необхідно".

Я стискаю губи, згадуючи всі відеозаписи, які я бачила, як він грубо поведився з командою суперників на баскетбольному майданчику. Слова вириваються в мене з рота, перш ніж я встигаю їх обдумати. "Ти впевнений, що нікого не вдарив?"

Вінсент зітхає і відкидає голову назад, дивлячись у стелю. "Я так розумію, ти знаєш, хто я".

"Те, що я не ходжу на вечірки, не означає, що я повністю відірвана від того, що відбувається в цій школі".

"Ти коли-небудь була на баскетбольному матчі?"

"Ні, але я бачила відео, як ти зламав носа тому хлопцеві минулого року".

Вінсент здригається. "Не найкраща моя ідея. Але той мудака сам напросився".

"Що він зробив?"

На мить він виглядає здивованим, ніби очікував, що я буду проповідувати про те, що насильство ніколи не є відповіддю.

"Він сказав те, що не повинен був".

"Тобі?"

"Ні. Моєму товаришеві по команді. Джабарі."

"Ох." Я хмурюся. "Ну, тоді ти облажався, лицарю."

"Справді?"

"Так. Тобі треба було зробити ще *принаймні* три удари, перш ніж судді зняли тебе з бою".

Вінсент посміхається трохи по-овечому, і це робить жахливі речі з моїми нутрощами. Його сильна рука опускається на моє плече. Цікаво, чи знає він, що я відчуваю електричні іскри задоволення щоразу, коли подушечка його великого пальця торкається моєї ключиці.

"Здається несправедливим, що ти знаєш моє ім'я, а я не знаю твого", - бурмоче він.

Досі я не усвідомлювала, що моя анонімність була ковдрою для розради. Звісно, я могла б назвати Вінсенту фальшиве ім'я, але щось у тому, що я брешу йому, змушує мій шлунок скручуватися від почуття провини.

"Я Кендалл", - тихо пропоную я.

"Ну, Кендалл", - шепоче він, моє ім'я м'яко звучить у нього на вустах, - "цей слінг не є інструментом для пікапа, якщо це те, про що ти турбуєшся".

Я прикушую усмішку. "Я так і не думала. Це був би якийсь відстійний трюк для залицяння. Я не знаю, як ти міг би належним чином притиснути дівчину до книжкової полиці, маючи лише одну єдину гарну..."

Єдине попередження, яке я отримую, - це блиск пустощів у темних очах Вінсента.

А потім він обхоплює мене своєю сильною рукою за талію, під кардиганом, і піднімає з землі. Я видаю принизливий писк від несподіванки і кидаюся йому на шию, однією рукою вчепившись у його волосся, а іншою міцно стискаючи жменю його футболки. Я не

маленька людина. Я не збудована, як героїні, яких кидають у спальнях і називають *милими* чи *зухвалими*. Незважаючи на ширину плечей Вінсента і вражаючу округлість його біцепсів, я трохи боюся, що все це лайно може дуже швидко потрапити на віяло.

"Це був *жарт*. Я *пожартувала*."

"А я ні."

Він зміщує свою хватку на мене. Я відчуваю, як пальці впиваються в моє стегно, досить сильно, щоб зробити мені боляче у найпрекрасніший спосіб. Можливо, у мене буде синець. Не знаю, чому думка про це хвилює мене.

"*Не* впусти мене", - попереджаю я.

"Ти ж знаєш, що я можу підняти тебе на корточках, так?"

Твердий вигин його сідниці проти моїх литок є достатнім доказом його твердження.

"Я просто *кажу*."

Вінсент сміється, його гаряче дихання обдає мою шкіру. "Просто дай мені хвилину. Дозволь мені хоча б спробувати поводитися спокійно. Обіцяю, я з тобою, Кендалл".

Моє ім'я на його вустах робить мене знову нужденною. Вінсент, мабуть, помітив це, тому що він робить крок вперед, поки я не відчуваю щось тверде позаду себе - книжкову полицю. Вона прикручена до стіни, тож я знаю, що ми, мабуть, не зможемо її перекинути, але все одно відчуваю себе непевною, коли притиснута до неї, а під ногами лише відкрите повітря.

Це все дуже небезпечно.

"Що ти казала," - бурмоче він, - "про те, що я можу притиснути тебе до книжкової полиці? Тому що я думаю, що я більш ніж здатний на це".

Запаморочення заливає моє тіло. Я нахиляю голову, щоб мої губи торкнулися його вуха.

"Доведи", - шепочу я.

Вінсент не сміється, але в його грудях з'являється гуркіт - низький і підозріло схожий на гарчання - перед тим, як він подається вперед, щоб поцілувати мене знову. Цього разу він не такий ніжний. Наші губи зустрічаються з голодом, від якого мій живіт скручує.

Він не може бути справжнім. Ця думка зациклюється в моїй голові, коли стегна Вінсента притискаються до моїх. Звідки взявся цей хлопець? Тому що це так до біса весело - вести з ним невеличку словесну війну, читати мої улюблені вірші, а потім цілуватися біля стіни, і я не можу повірити, що прожила майже двадцять один рік свого життя, не відчуваючи таких почуттів. Мій мозок затуманюється по краях. Мій світ зруйнувався до цього: тверде і тепле тіло Вінсента, його руки обіймають мене, притискають ближче, а його рот...

Щось падає на землю зліва від мене з сильним ударом.

Я відсахнулася від Вінсента, наче мене вдарило струмом.

Це книга.

Мабуть, я збила її з полиці. Треба з'ясувати, звідки вона взялася, щоб Марджі не довелося...

Ох, бляха.

Марджі.

Минуло вже точно п'ятнадцять хвилин, а це означає, що є цілком реальний шанс, що вона підніметься сюди, щоб переставити кілька книжок.

Я несамовито стукаю Вінсента по руці. "Опусти мене, будь ласка".

Він робить це негайно.

Щойно мої ноги опиняються на землі, я обходжу його і залишаю між нами кілька футів простору. Його здорова рука відкидається назад на бік. За відсутності тепла тіла Вінсента, я згадую, наскільки холодно стає в цій бібліотеці, але я опираюся бажанню щільніше закутатися в свій кардиган і заритися в нього. Я не буду ховатися. Не тоді, коли Вінсент стоїть переді мною з рожевими щоками, припухлими від поцілунків губами, розпатланим волоссям і ошелешеним виразом обличчя.

Це я зробила, кажу я собі. Я все зіпсувала.

Мої сусідки по кімнаті *закричали* б, якби побачили мене зараз. Гарпер і Ніна роками закидали мені, що я домогосподарка, розсудлива, подруга-мама нашої групи. А сьогодні? Мене не впізнати. Збожеволіла. Зовсім не схожа на себе.

"Я ж казала тобі," - кажу я зі спокоєм, якого насправді не відчуваю, - "я не боюся".

Губи Вінсента сіпаються. "Справедливо".

Його голос низький і хрипкий, від чого я відчуваю, що мене хитає. Але я повинна бути більш прагматичною. У мене мало часу. За мною незабаром може прийти начальник, який мене шукатиме. І що далі? Втратити цноту з хлопцем, якого я щойно зустріла в темному кутку єдиної цілодобової бібліотеки Клементя?

Логіка і розум - жорстокі суки.

Я розгладжую сорочку спереду і прочищаю горло. "Мені справді треба повертатися до роботи. Але якщо хочеш, пройдемо зі мною до стійки реєстрації, я допоможу тобі взяти ту книгу".

Я роблю крок назад. Вінсент посміхається, але це схоже на гримасу.

"Зустрінемося внизу", - каже він. Під моїм цікавим поглядом він показує на промежину своїх штанів. Там тьмяно освітлено, а його кросівки чорні, але я помічаю обриси вражаючої ерекції, що проступає крізь тканину. "Мені потрібна хвилина".

Моє обличчя почервоніло. "О. О, так."

Мені здається, що я маю сказати ще щось - щось, що визнає серйозність того, що сталося, - але мені потрібно охопити занадто багато. Я навіть не знаю, з чого почати.

Я не озираюся, коли виходжу зі стелажів, бо якщо озирнуся, є велика ймовірність, що я побіжу назад, щоб закінчити те, що ми почали.

На вершині сходів я вагаюся, перш ніж звернути вниз по коридору, щоб забігти до жіночого туалету. Дівчина, яка озирається на мене у дзеркалі над рядами раковин, - незнайомка: очі широко розплющені, губи рожеві й припухлі. Здушений сміх підступає до мого горла. Це, мабуть, сон. Я ж щойно не цілувалася з Вінсентом Найтом. У бібліотеці. Під час моєї зміни. Після якогось (мабуть, дуже еротичного) живого читання Елізабет Баррет Браунінг.

І що нам тепер робити? Типу, я повинна запросити його на побачення? Вінсент Найт взагалі ходить на побачення? Чи це буде звичайна річ, коли він прийде до бібліотеки під час моєї нічної зміни, і ми вигадасмо мільйон різних способів осквернити кожен секцію? Можливо, це занадто самовпевнено з мого боку. Можливо, це був дивний, одноразовий випадок. Момент пристрасті, з якого ми будемо сміятися, перш ніж розійдемося.

Я не знаю, що буде далі. Я втратила клятий сюжет.

Мої руки тремтять, коли я простягаю руку, щоб відкрити кран і поплескати крижаною холодною водою по перегрітих щоках. Минають хвилини - я не знаю, скільки, бо не маю при собі телефону, - але моє тіло, здається, не хоче охолоджуватися.

Я маю зустрітися з Вінсентом біля типографії.

То чому ж мої ноги не рухаються?

"Лайно", - кажу я вголос. Слово відлунює вздовж лінії порожніх туалетних кабін. Я знову зустрічаюся з власними очима в дзеркалі і з вражаючою ясністю усвідомлюю, що Вінсент, можливо, мав рацію.

Може, я боягузка.

* * *

Нарешті зібравшись із силами, щоб вийти з дівочого туалету, я поспіхом спускаюся сходами і прямую прямо до столу видачі, згорбивши плечі від сорому. Марджі повернулася, перетасовуючи книжки на одному з невеликих візків, які ми використовуємо для перестановки.

Вінсента ніде не видно.

"Друк пройшов добре?" запитую я.

Марджі киває. "Бідолаха, у нього вранці ярмарок вакансій, і він не зміг зрозуміти, як зробити правильні поля у своєму резюме".

Я співчутливо мугикаю.

Марджі йде з коробкою східноазійської літератури, яку вона хоче перенести на виставку в інший бік атриуму. Я сканую залиті місячним світлом столи на предмет наявності карооких баскетболістів, а потім непомітно запускаю на комп'ютері базу даних читачів бібліотеки.

У системі є один новий запис: шість хвилин тому Найт-кома-Вінсент взяв "*Антологію Енгмана*".

Я падаю назад у крісло, повітря в моїх легенях виходить з важким свистом. Він пішов. Він пішов, поки я ховалася у ванній, як боягузка, в якій він мене звинувачував.

Якби він хотів, шепоче голос у моїй голові, він би залишився.

Але він цього не зробив.

Напевно, це навіть на краще. Було б незручно знову зустрітися при яскравому флуоресцентному світлі і намагатися вдавати, що ми не

побили один одного. І було б боляче продиратися крізь світську бесіду, коли ми виявили, що, як тільки хвилювання від перебування наодинці з представником протилежної статі в тьмяно освітленому куточку бібліотеки минуло, у нас двох немає нічого спільного. Я досі нічого не знаю про Вінсента Найта - окрім того, що він непристойно високий баскетболіст, який ненавидить уроки англійської і має рот, створений для поцілунків.

До наступної п'ятниці він, мабуть, і не згадає мого імені. Я буду просто ще однією дикою історією, про яку він розповідатиме своїм товаришам по команді за пивним поінгом або в роздягальні після тренування. Тому що це те, що роблять невігадані чоловіки: розчаровують тебе.

Тож, насправді, я маю бути вдячна за те, що він пішов, не попрощавшись.

Ще щільніше закутавшись у кардиган, я тягнуся до "*Принцеси мафії*", яка все ще лежить обкладинкою донизу, там, де я поклала її на столі. Оголений торс на обкладинці ніби насміхається з мене. З важким зітханням я нахиляюся і ховаю її в рюкзак.

З мене досить романтики на одну ніч.

П'ЯТЬ

П'ята тридцять ранку, коли я закінчую свою зміну, відчиняю плечем двері бібліотеки і виходжу в реальний світ. Небо ще темне й усіяне зорями. В помаранчевому с'яйві ліхтарів, розташованих навколо двору, видніється туманний серпанок від розбризкувачів у траві. Більше нікого не видно. Але це типово - ні в кого більше немає вагомої причини перебувати в кампусі до сходу сонця в суботу. Я впевнена, що більшість студентів Клемента ще сплять.

Небажана картина промайнула в моїй голові: Вінсент Найт, згорнувшись калачиком під хмарою ковдр і перин, зі скуйовдженим волоссям і віями, схожими на темне пір'я, в западинах на щоках.

"Та пішов ти", - бурчу я.

Минуло вже добрих сім годин відтоді, як він зайшов до бібліотеки, і я застрягла між бажанням, щоб він ніколи не приходив, і бажанням, щоб я не дозволяла йому піти. Бо що, як це був кінець? Мій єдиний шанс побачити, як це - прожити свій власний роман.

Мені не потрібен чоловік, нагадую я собі. Нікому не потрібен чоловік.

Зі мною все гаразд. Зі мною все буде гаразд.

Я відстібаю велосипед від стійок перед будинком (з трохи більшою агресією, ніж це необхідно) і кручу педалі додому, мої зуби цокотять у прохолодному каліфорнійському осінньому повітрі.

Гарпер, Ніна і я винаймаємо квартиру за кілька кварталів на північ від кампусу. Це старий будинок із червоної цегли, розташований під широкими дубами, які скидають листя на тротуар незалежно від пори року. Воно хрумтить під моїми кросівками, коли я прив'язую велосипед і піднімаюся сходами.

Більшість суботніх ранків я повертаюся додому настільки тихо, наскільки це можливо, щоб не розбудити своїх сусідів по кімнаті. Але сьогодні мені не треба турбуватися - як тільки я виходжу зі сходової клітки на другому поверсі, я чую безпомилковий звук приглушеного крізь стіну сміху Гарпер і Ніни.

Я не встигаю вставити ключі в замок, як двері відчиняються, і на порозі з'являється Гарпер, її кучері штопором забрані у вільний хвіст, а

на темних вилицях розсипані дрібні блискітки.

"Сюрприз!" - кричить вона пошепки. "Ми приготували тобі сніданок".

Через її плече я бачу Ніну, яка стоїть біля плити з лопаткою в руці.

"Ви вже прокинулися?" Я бачу розмазаний макіяж Гарпер і здуті каштанові хвилі Ніни. Вони прокинулися на світанку не для того, щоб пригостити мене яєчною і тостами. "Боже мій, ти не спала".

"Ні", - відповідає Гарпер із запаморочливою посмішкою.

"Ми повернулися додому десь півгодини тому", - кидає через плече Ніна. "Хочеш малинового варення?"

"Так, будь ласка." Я скидаю кросівки і сповзаю на один з табуретів на кухонному острові. "Вечірка була гарною?"

"Дуже гарна", - каже Ніна, закидаючи шматок хліба в тостер. "Вони найняли бармена, тож напої були холодними, але не зовсім огидними. Я пила май-тай. *Май-тай*, Кендалл. Я більше ніколи не хочу пити сік джунглів".

"Боже, не можу дочекатися, коли нам усім буде по двадцять один", - каже Гарпер. "Але до того часу баскетбольна команда знає, як влаштувати довбану вечірку".

На її обличчі м'який, мрійливий вираз. Гарпер - блискуча плавчиня, дисциплінована бізнес-спеціалістка і цілковита м'якотілість, коли справа доходить до історій про одужання, самопожертву і щедрість. Не минає й тижня, щоб ми з Ніною не почули від неї якусь статтю з газети "Люди Нью-Йорка" або надихаючу новину. Але цей погляд? Це щось нове. Я піднімаю брову на Ніну, яка свідомо посміхається, пересуваючи мою тарілку з яєчною і тостами через прилавок.

"Джабарі Гендерсон тримав її за руку", - шепоче Ніна.

Я задихаюся від скандального захвату і повертаюся до Гарпер, яка кидається на стілець поруч зі мною і ховає обличчя за долонями.

"Боже мій", - стогне вона.

"Що сталося?" запитую я. "Розкажуй негайно."

"Після кількох зайвих порцій рому з колою, я стала занадто сміливою, і моя тупа дупа вирішила запитати його, що він п'є..."

"А потім він повів її до бару, щоб налити їй!" Ніна плаче. "Він тримав її за руку..."

"Бо там було повно народу."

"Це все одно *флірт*, дурепо. Це *крок*."

Я гризу тост, дивлячись, як мої запаморочені (і, можливо, все ще трохи п'яні) сусіди по кімнаті корчать один одному гримаси. "Я думала, що команда перебуває на соціальному випробувальному терміні перед сезоном?"

"Так і є", - каже Ніна. "Але що за довбаний жарт. Там була вся команда, і я майже впевнена, що бачила, як усі гравці, що починали, разом випивали по чарці".

"Крім Найта", - поправляє Гарпер.

Моє серце гикає, коли я чую його ім'я.

Ніна хмуриться. "Так, його не було, що було дивно. Зазвичай, він завжди у всьому цьому лайні".

Вінсент пішов з бібліотеки вчора близько одинадцятої вечора. Я подумала, що він пішов додому. Але я майже впевнена, що всі початківці живуть у будинку за межами кампусу, який орендує баскетбольна команда, тож це не збігається. Що, він пройшов крізь море п'яних дітей і всіх своїх товаришів по команді - непоміченим - лише для того, щоб зачинитися у своїй кімнаті з *антологією Енгмана*?

"Може, він пішов до бару?" - припускає Ніна.

"Не думаю, що йому є двадцять один".

"Але ж він випускник, так?" запитую я, не встигнувши заткнутися. "Може, він вирішив стати серйознішим і завязати з випивкою".

"Або," - каже Ніна, - "може, у нього з'явилася дівчина".

Тост у мене в роті перетворюється на пил.

Гарпер, рятівниця мого здорового глузду, хитає головою. "У Найта ніколи не було дівчини. Він, мабуть, пропустив вечірку через зап'ястя. Якщо він на знеболювальних і йому не можна вживати алкоголь, сумніваюся, що він хотів провести всю ніч в оточенні п'яних людей".

Ніна наспівує на знак згоди, потім позіхає. "Боже, не можу дочекатися, коли відключуся".

"Ми ж усі спимо, так?" запитую я.

"О, звісно".

"Зачекай, Кендалл," - каже Ніна, - "як там у бібліотеці? Може, порадиш мені якусь нову книжку?"

Я посміхаюся до своїх яєць. "Я прочитала перші кілька розділів *"Принцеси мафії"*. Думаю, тобі сподобається - написана добре,

любовний інтерес не нав'язливий і не моторошний, і я думаю, що це буде досить пікантно. Я залишу її на твоєму столі, коли закінчу".

"Ти не дочитала? Значить, вона була не така вже й хороша. Ти завжди читаєш книжки на одному диханні".

Я знизую плечима. "У мене була важка зміна".

На мить я хвилююся, що Ніна буде тиснути на мене, і мені доведеться вибирати між брехнею (що я ненавиджу робити) і розповіддю про те, що саме зробило цю зміну такою особливою. Але тут Гарпер знаходить блискітки на своїй долоні і запитує, чи не розмазалися її тині, а Ніна сміється і повідомляє, що її тині були по всьому обличчю більшу частину ночі.

Я вирішую не розповідати їм про моє маленьке рандеву з Вінсентом.

Якщо я не розповім про те, що сталося, то це *моє*. Моє, щоб прокручувати в голові до пізньої ночі і аналізувати. Я не хочу, щоб Гарпер і Ніна спотворили все, особливо якщо хтось із них скаже мені щось, що остаточно зіпсує пам'ять - наприклад, що Вінсент Найт завжди блукає кампусом у пошуках тихих куточків, щоб спокушати наївних дівчат, і що те, що сталося між нами, було для нього нічим іншим, як звичайним спокушанням.

Можливо, так воно і було.

Але я не хочу цього знати. Не хочу руйнувати історію в своїй голові.

* * *

Цілий тиждень я роблю все можливе, щоб забути Вінсента Найта - і цілий тиждень мені це не вдається.

Мене переслідують думки про темні очі та любовні сонети. Від них нікуди не дітися. Не тоді, коли я чищу зуби. Не тоді, коли сиджу посеред переповненої лекційної аудиторії і гарячково шкрябаю конспект, поки професор не клацне на наступному слайді. Не тоді, коли я гортаю Instagram. Не тоді, коли вночі, загорнувшись під ковдрою, слухаю подкасти про медитацію чи справжні злочини. Навіть коли я в продуктовому магазині з Гарпер і Ніною, всі троє в спортивних костюмах і в'єтнамках, коли ми збираємося у відділі з цукерками, щоб вибрати закуски для кіносеансу.

І точно не тоді, коли замість узгодженого фільму Гарпер вмикає баскетбол.

"Гей!" - протестую я. "Ми домовилися про фільм з Томом Генксом".

"Я просто хочу перевірити рахунок, велика дитино".

Клемент грає нашу першу гру в сезоні. Ще тільки кінець першої чверті, а ми вже виграємо дванадцять очок. Я дивлюся, як гравці бігають по майданчику, і кажу собі, що не шукаю розкуйовджене темне волосся, диявольськи розумні карі очі і рот, який поцілував мене до нестями. Але його там немає. Він, мабуть, ще оговтується.

Я теж ще оговтуюсь. І це приємна думка. Що з часом я, можливо, зцілюся від цього, і мені не доведеться так сильно старатися, щоб не думати про те, що мене цілує хлопець, який навіть не знає мого прізвища.

Ніна прочищає горло. На мить мені здається, що вона мене розкусила, але потім вона каже: "Джабарі добре виглядає там".

Гарпер жбурляє в неї одну з наших декоративних подушок. Ніна регоче, коли вона влучає їй прямо в груди і відкидає її назад у кріслі.

Я теж сміюся, але ракурс камери змінюється, і я мало не вдавилася арахісовим М&М, бо бачу Вінсента Найта. На екрані нашого телевізора. У моїй квартирі. Де я живу. Він стоїть одразу за лавкою Клемента у піджаку та білій сорочці з двома розстебнутими верхніми гудзиками. Слінг зник, але він все ще носить громіздкий чорний браслет на зап'ясті.

Він схожий на довбаного принца. Красивий, царствений і абсолютно недоторканий.

"Може, перемкнемо канал, будь ласка?" Я зриваюся, моє серце калатає.

Мої сусідки по кімнаті надто зайняті, кидаючись подушками туди-сюди - Ніна почала видавати звуки поцілунків; Гарпер погрожує задушити її голими руками - тож саме мені доводиться хапатися за пульт.

Я ще ніколи не була такою роздратованою під час фільму Тома Генкса.

ШІСТЬ

Я звинувачую стрес у тому, що прокидаюся вранці в п'ятницю, мокра від поту і абсолютно нездатна дихати носом.

Я зробила щеплення від грипу. У мене є всі необхідні щеплення. І я ніколи не хворію - навіть на першому курсі, коли по нашому гуртожитку пронісся жахливий штам стрептокока. Отже, я приймаю душ, хоча в мене перед очима з'являються чорні плями, коли я занадто швидко рухаю головою, я одягаю джинси, хоча в мене болять кістки і я не хочу нічого, крім як згорнутися калачиком у спортивних штанах, і я змушую себе сидіти за ноутбуком, читаючи есе про феміністичну літературу, поки в скронях пульсує, а в очах пече.

Місто заперечення, населення одне.

Лише тоді, коли мій смітник переповнений серветками, а голова ніби розколюється, я нарешті зізнаюся собі, що ніяк не можу встигнути на жодне з післябідних занять, не кажучи вже про нічну зміну в бібліотеці. Я пишу повідомлення Гарпер і Ніні, надсилаю Марджі вибачливого листа, а потім заходжу на студентський портал, щоб знайти заміну.

За кілька хвилин дівчина пропонує підмінити мене, якщо я візьму її ранкову зміну в середу. Більше ніхто не збирається жертвувати своїм вечором п'ятниці заради хворої дівчини, тож мені не залишається нічого іншого, як погодитися на заміну.

Я скидаю джинси - жахливий, незручний, проклятий денім - і натягую спортивні штани, про які мріяла, а потім тягну свою зрадницьку тілесну форму в ліжко.

Моя голова наче наповнена гелієм. У горлі так пересохло, наче я полоскала каміння.

"Але вчора ввечері з тобою все було гаразд", - каже Гарпер з порога, кидаючи мені пляшки "Гатораду", наче доглядач зоопарку кидає рибу морському леву. "Ти казала, що в тебе болить голова, але я не очікувала, що ти будеш сьогодні на смертному одрі".

"Я теж", - бурмочу я. "О, Боже мій. Може бути передозування адвілом? Таке буває?"

"Я готую тобі курячий суп з локшиною!" кричить Ніна з кухні.

Обидві наполягають на тому, щоб залишитися вдома зі мною на ніч, хоча я знаю, що нова вечірня сорочка, яку Ніна замовила два тижні тому, нарешті прибула, і вона до смерті хоче її приміряти. Я підпираюся на ліжку і дивлюся, як вони переставляють меблі у вітальні, щоб я могла бачити телевизор крізь відчинені двері.

"Ще не пізно мене кинути", - кричу я.

"Замовкни", - каже Гарпер. "Що ти хочеш дивитися?"

"Ви, народ, вибирайте. Я просто засну через тридцять хвилин".

Гарпер вмикає "*Гордість і упередження*", який, як вона знає, є моїм найулюбленішим фільмом, а вона його терпіти не може. Я вже зібралася подякувати їй, коли вона каже: "Я дивлюся це сльозливе лайно тільки заради тебе, Кенні. Як тільки ти відключишся, ми ввімкнемо щось інше".

"Цей фільм - шедевр", - бурмоче Ніна.

"Якого хріна я з вами дружу?" запитує Гарпер.

Тому що ми любимо одне одного. Від цієї думки на очі навертаються сльози. У мене не було цього ні в середній, ні в старшій школі. Я досить добре ладнала з людьми в класі, але я ніколи не була нічийим другом першого вибору - тим, кого запрошували в кіно і на ночівлю, до кого бігли зі своїми секретами, до кого зверталися за порадою. І це нормально. Я сама винна в тому, що була такою стриманою, і, ймовірно, врятувала себе від стресу і розбитого серця від усієї цієї брудної політики шкільної дружби.

Але Ніна і Гарпер варті всього цього безладу в світі.

Не знаю, як мені так пощастило, що я знайшла двох людей, які все ще хочуть проводити зі мною час, коли мені найгірше. Спостерігаючи за тим, як Дарсі Метью Макфадієна кладе ногу в рот, і розуміючи, що мрію про карі очі Вінсента Найта, я усвідомлюю, що зберігаю таємницю від двох людей, яким я найбільше хочу довіритися.

"Я маю вам дещо сказати, друзі," - вигукую я, - "але ви не маєте права з мене сміятися".

"О, Боже, тебе зараз знудить?"

"Ні. Ні, це просто... це трохи незручно."

Голова Гарпер обмацує мою дверну раму. "Наскільки соромно, за шкалою від того, що я проспала фінальний іспит з соціології, до того,

що Ніну вигнали з вечірки Боба Росса в арт-клубі?"

Ніна ахає від обурення. "Це було лише *раз*".

"Тому що вони заборонили тобі довічно."

"Я не винна, що єдиним напоєм, який вони мали, було вино в коробках..."

"Я цілувалася з Вінсентом Найтом", - випалила я.

На мить запала тиша. А потім обидві мої сусідки по кімнаті з'являються в дверях, поспішаючи перевірити, чи я жартую, чи від лихоманки у мене почалися марення.

"Вибач, ти *що*?"

"Як у баскетбольній команді, Вінсент?"

"Коли ти, і де ти, просто, *що*?"

Я чекаю, поки вони перестануть базікати, щоб дуже спокійно сказати: "Він прийшов до бібліотеки під час моєї зміни минулої п'ятниці, щоб знайти якусь поезію. Ми піднялися на другий поверх, і одне призвело до іншого, і ми поцілувалися".

Після моєї докладної розповіді у Гарпер і Ніни, вочевидь, виникли додаткові запитання. *Якого розміру у нього руки? Чи стогнав він, бо це так сексуально, коли хлопці - зачекай, вибач, він тебе піднімав? Ти ж казала, що у нього тільки одна рука! У нього був стояк? Так. Боже мій, Кендалл, ти спокусила його!*

Вони в захваті від одкровення, що я закрутила роман з одним із зіркових баскетболістів Клементя. Вони катаються по підлозі і коментують мою розповідь, поки я не червонію від приниження і не починаю сміятися, хоча моє горло мене вбиває. Повільно, але впевнено я відчуваю, як вага на моїх плечах спадає. Тепер все здається реальним. Не як якийсь дивний гарячковий сон. Ми з Вінсентом цілувалися в темному кутку бібліотеки, і це було божевільно і спонтанно, і, озираючись назад, це була чудова історія.

Може, зі мною все буде гаразд. Може, мені буде достатньо мати цю історію.

* * *

До середини мій голос практично пропав, і мене все ще трохи трясє, але я відчуваю себе достатньою людиною, щоб вилізти з ліжка і сісти на

велосипед до світанку.

Я глибоко вдихаю свіже ранкове повітря, коли їду на велосипеді до кампусу. Дивно їхати до бібліотеки о тій самій годині, коли я зазвичай закінчую свою зміну - ніби світ перевернувся з ніг на голову, або ніби я заснула і проспала іспит із соціології, випадково перемкнувши часовий пояс на телефоні. Коли я замикаю велосипед і заходжу всередину, у мене стискається живіт, але коли я переступаю поріг, бібліотека здається абсолютно незмінною.

Не знаю, чому я хвилювалася, що повернуся сюди, як на місце злочину. Це все ще моє щасливе місце.

Працівник нічної зміни - втомлений хлопець із незграбними навушниками на шії - дивиться на мене, як на свого рятівника, коли я підходжу до столу видачі і кажу, що прийшла його підмінити. Поки він пакує свої речі, Марджі виходить з ліфта з книжковим візком, заваленим величезними підручниками з природничих наук.

"Кендалл!" - каже вона, побачивши мене. "Як ти себе почуваєш, дитино?"

"Краще", - бурмочу я, замість того, щоб засміятися. "Очевидно, це не звучить так, але в студентському медпункті кажуть, що я не заразна".

Лікарка, до якої я звернулася, погодилася зі мною - стрес, а не вірусна інфекція, був найімовірнішою причиною мого нездужання на вихідних. Вона бачила сотні студентів Клемента зі схожими симптомами, які, як виявилось, вишикувалися в чергу з випускними іспитами, груповими проектами та іншими важливими дедлайнами.

Марджі співчутливо киває. "У підсобці є свіжа коробка трав'яного чаю та електричний чайник. Пригощайся".

"Дякую", - кажу я, важко видихаючи.

Я ховаю рюкзак під стіл, дістаю пластиковий пакетик із краплями від кашлю і рушаю до дверей офісу.

"О, ледь не забула", - зупиняє мене Марджі. "У п'ятницю приходив хлопець і питав про тебе".

Все застигло. Здається, у вухах дзвенить.

"Який хлопець?" запитую я, хоча, здається, вже знаю відповідь.

"Я не пам'ятаю його імені. Високий сучий син. Дуже вродливий. Він взяв дві різні книжки віршів Елізабет Баррет Браунінг і автобіографію якогось відомого баскетбольного тренера з коледжу".

Вінсент. Він повернувся.

"Я пояснила, що ти хворієш", - додає Марджі.

Я трохи вмираю всередині, хоча Вінсент не міг знати, якою сопливою, спітнілою і нещасною я була цими вихідними. Трясця. Не можу повірити, що я розминулася з ним.

Він питає про тебе.

Я не знаю, як це розуміти. Можливо, він хотів перевірити, чому я зникла після того, як ми поцілувалися. Може, він хотів повторити те, що сталося минулої п'ятничної ночі. А може, він просто хотів дати зрозуміти, що те, що сталося між нами, було лише один раз, і що він волів би, щоб я не розпускала язика про це.

"Він сказав, чому шукав мене?" Це важке питання, але я мушу знати.

"Він сказав, що йому потрібен репетитор з англійської, але залишив записку для тебе. Зачекай, я поклала її на мій стіл у підсобці..."

Марджі пірнула в кабінет і за мить з'явилася з маленьким клаптиком порваного паперу в руці. Моя перша думка, коли вона передає його мені, що почерк Вінсента напрочуд акуратний - два маленькі рядки ідеально рівних друкованих літер. Він робить свої "як" так само, як я роблю свої.

ВСЕ ЩЕ НЕ ВМІЮ ПИСАТИ ВІРШІ. БУДЬ ЛАСКА, ПОМИЛУЙТЕ.

VKNIGHT@CLEMENT.EDU.

Я перевертаю його, сподіваючись отримати більше розуміння, але інша сторона порожня.

"Може, мені слід було сказати йому, щоб він відвалив?" запитує Марджі.

Я заливаюся сміхом. "Ні, я сама з ним впораюся. Дякую, Марджі".

Заховавши записку Вінсента в задню кишеню джинсів, я беруся до роботи. Треба багато чого зробити до того, як прийде ранковий натовп, щоб роздрукувати домашні завдання та есе перед заняттями. Коли сходить сонце, світло проникає в атріум, наче рідке золото, і заливає всю бібліотеку теплим сяйвом. Я заповнюю полиці, обробляю повернення і допомагаю групі студентів-хіміків розібратися з нашою системою видачі електронних книг, щоб їм не довелося платити двісті доларів за підручник.

І весь цей час клаптик паперу горить у моїй кишені.

Тому що це може означати лише одне: історія ще не закінчилася.

CIM

Гарпер і Ніна просять мене покласти записку Вінсента в центр журнального столика, щоб вони могли зійтися над нею, як два історики, що вивчають дорогоцінний артефакт.

"Звучить так, ніби він хоче, щоб вона займалася з ним репетиторством", - каже Гарпер, ніби це очевидно.

"Але *репетиторство* може бути кодом для сексу", - заперечує Ніна.

"Чому б довбаному баскетболістові з коледжу просто не сказати дівчині, що він зацікавлений? Натурали, як відомо, не надто витончені, коли намагаються трахнутись".

"Він же не може просто дати бібліотекарці записку, в якій сказано: *"Було весело цілувати тебе на книжковій полиці минулого тижня, я б дуже хотів вставити в тебе свій член зараз"*. Що, як вона прочитає її до того, як вона потрапить до Кендалл? Це", - вона торкається записки, - "безумовно, шифр."

Гарпер не погоджується. "Якщо він хотів зберегти записку чистою, він міг би запросити її на побачення або сказати, щоб вона прийшла на вечірку в будинок баскетбольної команди. Але він цього не зробив. Він, безумовно, просто хоче, щоб вона допомогла йому скласти іспит. І знаєте що? Він розраховує на те, що вона буде до нього м'якою і не візьме з нього грошей".

"Він би не..." - починає Ніна, потім зітхає. "Ні, забираю свої слова назад. Чоловіки - це сміття."

Я падаю на наш диван, твердий, скрипучий і побитий, як зазвичай буває з меблями в студентських гуртожитках. Ніна апелює до безнадійного романтика в мені, але прагматизм Гарпер більше відповідає моему нутру. Вінсент Найт міг написати в цій записці що завгодно. Він вирішив попросити про допомогу з поезією.

Я не повинна додавати контекст, якого немає. Я не повинна дозволяти собі проектувати риси всіх моїх улюблених романтичних героїв на реального чоловіка. Це рецепт розчарування.

Проте я не можу позбутися думки, що якби це був роман, то репетиторство було б тим сюжетним ходом, який повертає нас з

Вінсентом на орбіту один одного. Я - героїня, яка неохоче відмовляється від квесту. Але другий акт неминучий. Коли я думаю про це таким чином, це не так вже й лякає.

Проте мені потрібно кілька днів, щоб набратися сміливості і написати йому електронного листа.

Я вирішую грати чесно, щоб уникнути жахливого сценарію, який, на мою думку, пропонує мені Вінсент, і припускаю, що йому справді потрібна допомога зі складанням англійської літератури.

Кому: vknight@clement.edu

Від: kholiday@clement.edu

Тема: Репетиторство

Привіт, Вінсенте,

Бібліотекарка передала мені твою записку. Я доступна по понеділках і середах з 10:00 до 15:00, а також у п'ятницю ввечері перед моєю зміною в бібліотеці (до 22:00). Мій звичайний тариф - \$25/год, але я можу бути більш поступливою.

З найкращими побажаннями,

Кендалл

Як тільки він з легким свистом покидає мою поштову скриньку, я сумніваюся в кожному слові.

Я не можу сказати, чи це занадто професійно, чи недостатньо професійно, і, *бляха*, що, як Ніна мала рацію, і його повідомлення було шифром, а я тільки що якимось чином запропонувала себе в якості проститутки? "*Я можу бути більш поступливою*" раптом здається мені найбільш відверто сексуальною річчю, якою я коли-небудь закінчувала електронний лист.

Не минуло й п'яти хвилин, як пролунав звуковий сигнал нового повідомлення. Маленька червона крапочка поруч з іконкою пошти піднімає мій кров'яний тиск до небес. Я видихаю через рот, нагадуючи собі, що це цілком може бути спам від магазину одягу або оновлене домашнє завдання від професора, і натискаю відкрити поштову скриньку.

Кому: kholiday@clement.edu

Від: vknight@clement.edu

Тема: RE: Репетиторство

Кендалл,

Понеділок підходить. О 10 ранку в головному "Старбаксі". Я принесу книгу. Venmo чи готівка?

Мої долоні тремтять, бо, бляха, це вже завтра, і, бляха, він не дає мені нічого, з чим можна було б працювати. Половина мене хоче подзвонити Гарпер і Ніні, щоб дізнатися, що вони думають, але чим більше я читаю його повідомлення, тим більше розумію, що хапаюся за соломинку.

У його відповіді немає нічого романтичного. Нічого навіть віддалено кокетливого. А це означає, що мені пора спустити голову з хмар і міцно стати на землю.

* * *

Наступного ранку я прокидаюся вся в поту. Спочатку я думаю, що знову захворіла, але потім перевіряю додаток погоди на телефоні і розумію, що сьогодні буде абсурдно спекотно, як для осені в Північній Каліфорнії. Чудово. Тому що на додачу до мого занепокоєння про те, що я знову побачу Вінсента, мені дійсно потрібно турбуватися про плями поту і сонячні опіки.

Зазвичай я б звернулася до Гарпер, щоб вона відповіла мені від моєї катастрофічності, але вона в спортзалі на ранковому запливі.

Ніна допомагає мені збиратися.

"Одягни мою зелену сукню," - каже вона мені. "Ту, що на бретельках. Ти в ній така сексуальна. Подумай про це. Ти можеш одягнути на неї один з бабусиних кардиганів, щоб він нічого не запідозрив. Заходиш всередину, і що ж це? *Тут так тепло*. Ти знімаєш кардиган, і бум. Його охопила хтивість. Ти трахаєшся на підлозі в Старбаксі".

"Ти звільнена з посади мого життєвого тренера".

Я ціную Нінин ентузіазм і схильність до драматизму, але це не побачення. Я натягую просту футболку і джинсові шорти. Ніна дивиться на мене з розчаруванням і огидою, коли я тягнуся до своїх побитих білих кросівок і зашнуровую їх.

"Я так розчарована", - бурчить вона, проводжаючи мене до дверей.

"Я знаю."

"Принаймні допоможи йому залізти під стіл або що".

Я зачиняю двері квартири перед її носом.

На вулиці я надягаю сонцезахисні окуляри і намагаюся триматися в тіні, наче гремлін, яким я є, коли йду до кампусу. У кампусі Клементя є три різні кав'ярні Starbucks. Головна знаходиться на розі, прямо між інженерним факультетом та факультетом журналістики. Вона завжди переповнена, але сьогодні натовп нечисленний, як для понеділка. Схоже, більшість студентів Клементя насолоджуються сонячним промінням і розслабляються на зеленій траві у сквері.

Я замовляю великий холодний напій і шукаю гарний столик.

У дальньому кутку стоїть вільний столик. Скинувши рюкзак, я падаю в шкіряне крісло, з якого добре видно вхідні двері. Коли я перевіряю телефон і розумію, що прийшла на цілих дванадцять хвилин раніше, то відчуваю легке збентеження. Але все гаразд. Я в порядку. Ніхто в цій кав'ярні не знає, що відбувається в моїй голові. Я просто дівчина, яка п'є каву і гортає соціальні мережі. До того ж, Вінсента ще не видно. Я завжди можу сказати йому, що прийшла на дві хвилини раніше за нього.

Тож, я влаштовуюся і чекаю. І чекаю. І чекаю.

Він запізнюється.

На п'ять хвилин. Потім на десять. Потім на п'ятнадцять.

Я знову відкриваю його електронну пошту, просто щоб перевірити, чи не переплутала я випадково час, дату і місце зустрічі. Але я права.

Здається, мене кинули.

Добре, що це не побачення, бо коли мене кидають на першому побаченні, це, мабуть, було б боляче.

Досі кофеїн у моєму шлунку вирує, наче кислота в акумуляторі.

Знаєш, що? Ні. Я не дозволю зіпсувати собі день. Я доклала зусиль, щоб дістатися до кампусу, сиджу в кав'ярні, де грає м'яка музика, і тримаю в руці чашку смачної холодної кави. Усе готово для того, щоб у мене був чудовий, бляха, ранок. Ні секунди не вагаючись, я тягнуся до рюкзака і дістаю "Задум герцога" - роман у стилі епохи Регентства про вперту жінку і герцога, якому в досить заплутаному ланцюжку подій потрібно, щоб вона видала себе за його наречену, щоб запобігти тому, щоб весь його спадок не потрапив до його непоправних граблів - молодшого брата.

Гарненька пастельна ілюстрована обкладинка набагато більше підходить для публічного читання, ніж нахабно оголені груди на

обкладинці "*Принцеси мафії*". Я не торкалася цієї книги з тієї ночі в бібліотеці - просто залишила її на столі Ніни. Я навіть не могла дивитися на неї, не згадуючи про смак Вінсента.

І це зовсім не те, про що я повинна зараз думати.

Я роблю довгий ковток кави, такої холодної, що аж піднебіння болить, і починаю читати.

Задум герцога розумний і дотепний настільки, що мені хочеться читати списки продуктів, які складає автор. Головна героїня, Клара, мабуть, занадто прогресивна, щоб бути правдоподібною білою жінкою з вищого класу Англії початку дев'ятнадцятого століття, але я завжди віддавала перевагу сучасним почуттям перед історичною точністю, коли мова йшла про романтичні романи. Герцог такий, як я і очікувала - високий, задумливий, трохи занадто стурбований пристойністю, але час від часу він веде діалог, який наводить мене на думку, що в ліжку він збирається говорити непристойні речі, і мені це дуже подобається.

Я так захопилася цим, що починаю відчувати певні проблеми.

Джинсові шорти були жахливою ідеєю. Мої стегна прилипають до шкіри піді мною, і щоразу, коли я сідаю в крісло - схрещую і розхрещую ноги - шов зміщується і тисне на промежину. Це смачно і чудово, але зовсім *не* те, що мені потрібно, коли я на людях.

Я не помічаю, що хтось наближається до мого столика в кутку, поки не стає занадто пізно. Але ще до того, як я піднімаю підборіддя, я знаю, що це *він*. Я впізнаю звук, з яким він прочищає горло. Я впізнаю відчуття, коли наді мною нависає хтось, хто вищий, ніж будь-хто з нас може собі уявити. Тому, коли я відриваю погляд від сексуальної сцени переді мною і дивлюся вгору, я навряд чи дивуюся, коли бачу, що я вже не одна.

Вінсент Найт посміхається до мене.

"Як книга, Холідей?"

ВІСІМ

Я в повній дупі, бо Вінсент ще красивіший, ніж я його пам'ятаю.

Це несправедливо. Нічого з цього. Ні темне розпатлане волосся. Ні теплі карі очі. Ні яскраво-біла футболка Clement Athletics, яка робить чудові речі для його засмаглої шкіри та скульптурних рук. Він все ще носить чорний браслет на лівому зап'ясті. Цікаво, чи є у нього від нього лінії засмаги? Ця думка викликає лавину дуже недоречних роздумів про те, де ще у Вінсента можуть бути лінії засмаги, і чи покаже він мені їх, якщо я чемно попрошу.

О, я в такій халепі.

"Ти запізнився", - буркнула я, роздратована на себе, на нього, а також на всесвіт за те, що він вдруге за кілька тижнів закинув мене на орбіту Вінсента з романтичним романом у руках.

"Моя лабораторія працювала довше, ніж передбачалося".

Це все, що він сказав. Ні вибачень, ні подальших пояснень. Це той самий гордий вилупок, який два тижні тому прийшов до бібліотеки з палицею в дупі, тож я не знаю, чому я очікувала, що він поводитиметься краще зараз.

Я піднімаю брову. "Твоя лабораторія?"

"Можу показати тобі свій розклад, якщо не віриш".

У його голосі є дразливий відтінок, і це невимовно розлючує мене. Я сиджу тут уже майже годину, тому що йому потрібен репетитор з англійської, і тому що я ідіотка, яка думала, що сьогоднішній день може піти одним із двох шляхів: або Вінсент з'явиться і розчарує мене, дозволивши списати всі чари, що сталися в бібліотеці, на мою власну самотність і один дуже непристойний роман, або Вінсент з'явиться і зрозуміє, що хоче, щоб я була для нього чимось більшим, ніж просто репетиторкою. Але натомість, здається, станеться найреалістичніший - і найневтішніший - порядок подій. Він заплатить мені за мої абсолютно несексуальні послуги, а потім ми поставимо крапку і підемо кожен своєю дорогою, тому що він баскетболіст Першого дивізіону, а я дівчина, яка проводить тривожний відсоток свого неспанья, занурена в книжки.

Я сиджу прямо на своєму місці, раптом дуже добре усвідомлюючи своє тепле обличчя і те, як далеко мої джинсові шорти піднялися по стегнах.

"Все гаразд", - кажу я, хоча це не так. "Може, почнемо?"

Я рухаюся до порожнього стільця навпроти мене, але Вінсент не рухається. Між його бровами з'являється невеличка зморшка, коли він спостерігає, як я запихаю "*Дизайн герцога*" в рюкзак і з обуреним зітханням смикаю за поділ шортів. Він виглядає засмученим.

"Що ти п'єш?" - запитує він.

Я піднімаю свою чашку і трясую нею, щоб він почув хрускіт льоду. "Це був холодний напій".

"Хочеш ще один?"

Я, мабуть, випила достатньо кофеїну, бо вже на межі і роздратована, але відчуваю себе дріб'язковою. "Якщо ти пропонуєш, то звичайно".

Вінсент киває головою, як солдат, що віддає честь своєму капітану, а потім кидає рюкзак на підлогу біля стільця навпроти мене і йде до стійки. Черги немає. Тут досить тихо, і я чую, як він називає бариста своє замовлення. *Наше* замовлення.

Припини, кажу я собі. *Ми не єдине ціле.*

Я відриваю погляд від Вінсента. Виявляється, я не єдина в "Старбаксі", хто спостерігає за ним: дві дівчини за столиком навпроти кав'ярні, група хлопців на лавці біля вікна, самотня літня жінка - ймовірно, професорка - схилилася над своїм ноутбуком. Вони всі дивляться. Навіть інші бариста уважно нахиляються вперед, на випадок, якщо зірковий баскетболіст Клемент заохоче шоколадний круасан, пронто. І я не можу звинувачувати жодного з них. Вінсент надзвичайно красивий і тримається з якоюсь магнетичною впевненістю. Важко *не* витріщатися.

Я б хотіла, щоб він запросив мене сюди просто для того, щоб побачитись. Не тому, що я потрібна йому через мої знання з англійської літератури, а тому, що він щиро хотів провести зі мною час і пізнати мене. І це усвідомлення завдає мені болю, тож я заштовхую його в себе і чіпляюся за свою дріб'язковість, як за рятувальний пліт.

Кілька пар очей прикуті до Вінсента, коли він повертається до мого кутка кав'ярні, тримаючи в кожній руці по величезному пластиковому стакану. Він ставить одну з них переді мною. Це точно венті. Думаю,

це його спроба вибачитися. Я витріщаюся на нього, коли він сідає в крісло навпроти мене, його надто довгі ноги тіснять мої під столиком між нами.

Він зітхає. "Що з цим не так?"

"Занадто багато кави".

"Тобі не обов'язково пити її всю."

"Не думаю, що зможу. Я буду не в собі, якщо вип'ю стільки кави."

"Ти мені подобаєшся, коли в тебе безлад", - відповідає Вінсент, не кліпаючи очима.

Тупе нагадування про те, що ми робили два тижні тому, б'є мене блискавкою в груди.

Моє обличчя стає яскраво-червоним. Блиск задоволення в очах Вінсента говорить мені, що він розраховував на це. А може, він просто хоче погратися зі мною для власної втіхи, але в його очах з'являється чарівний блиск, який змушує мене відчувати, що він хоче, щоб я була разом з ним у цьому жарті.

Я провела два тижні, намагаючись переконати себе, що те, що сталося між нами, нічого не означає, і що Вінсенту не варто довіряти або мріяти про нього. Але тепер, коли він тут, переді мною, я мушу визнати, що він зовсім не той незнайомець і негідник, яким я його вималювала в своїй голові. Це той самий хлопець, якого я зустріла в бібліотеці - кмітливий, занадто гордий, щоб вибачитися чи попросити про допомогу, і занадто веселий, щоб фліртувати з ним.

Тільки він привів мене сюди не для цього. Він привів мене сюди, щоб я його навчала.

То як він, бляха, сміє зі мною фліртувати?

Я роблю ковток своєї (безкоштовної) холодної кави і прочищаю горло. "З чим тобі потрібна допомога? Ми ж для цього тут, хіба ні? Тому що ти не вмієш володіти своїми словами".

Бравада Вінсента хитається. Я відмовляюся відчувати провину за це.

На щастя, образа, здається, клацає в ньому перемикачем. Вінсент прочищає горло і тягнеться до свого рюкзака, раптом весь у справах. "Наступного тижня я маю написати есе за цією поемою про тигра," - його біцепси вигинаються на руках, але я абсолютно *не* витріщаюся, - "і, чесно кажучи, я розгублений. Я ж казав, що з поезії в мене нічого не виходить. І я подумав, знаєш, ти геніальна".

"Очевидно", - бурмочу я у свою холодну каву.

Його губи сіпаються. "І скромна через це. Саме тому ти допоможеш мені з'ясувати, що, в біса, намагався сказати цей Блейк".

Вінсент дістає книгу, розгортає її на сторінці з собачими вухами і передає мені. Я ставлю каву і витираю вологі долоні об шорти, прагнучи чимось зайнятися і відволіктися від хлопця за столом. Виявляється, наша тема на сьогодні - вірш Вільяма Блейка, можливо, найвідоміший з його віршів.

"О," - кажу я, - "я знаю цей вірш. Я проходила його в чотирьох різних класах".

"Звісно, що так."

"Це ж класика. Я мала вивчити її напам'ять на другому курсі середньої школи. *Тигре, Тигре, палаючий яскраво...*"

Вінсент сідає на стілець. Під ним скрипить шкіра. Я раптово і різко згадую, що востаннє, коли я читала йому вірші вголос, ми побили один одного.

"...і, знаєш, все інше".

"Гаразд", - каже він. "Дай мені свій переклад, Холідей".

І знову моє прізвище. Він використав його вже двічі, і я не можу вирішити, чи мені це подобається, чи я хочу схопити його за комір сорочки і вимагати, щоб він припинив ці прізвиська. Я заправляю волосся за вуха і посуваюся вперед на своєму сидінні. Коли моє коліно зачіпає коліно Вінсента, я одразу ж розставляю ноги вбік і вдаю, що нічого не сталося.

"Отже," - починаю я, прочищаючи горло, - "Блейк опублікував дві супутні збірки: *"Пісні невинності"*, а потім, через кілька років, *"Пісні досвіду"*. Чи розглядали ви якісь інші його роботи у вашому класі?"

"Здається, ми читали про дитячу працю".

Я пирхнула. "Він називається "Сажотрус". Цей вірш складається з двох частин: одна з *"Пісень невинності"*, а інша з *"Пісень досвіду"*. Блейка дуже цікавили дихотомії - добро і зло, рай і пекло - тому він написав багато супровідних творів до обох збірок. Цей вірш," - я торкаюся сторінки, - "має споріднений вірш у *"Піснях невинності"*, який називається "Агнець".

Вінсент киває. "Цей - про насильство, а інший - про мир?"

"По суті, так. Але Блейк не просто протиставляє двох тварин. Якщо ти подивишся на те, як він це формулює і як він використовує повторювані питання, це більше, ніж просто встановлення дихотомії". Я відкриваю рот, щоб почати читати, потім зупиняюся і стискаю губи. Раптом мені стає соромно за власний голос - і я не зовсім впевнена, що зможу дочитати вірш, не згорівши. Тож я тицяю книжку Вінсенту і кажу: "Прочитай першу строфу за мене".

Це виходить більш грубо і вимогливо, ніж я хотіла, але він навіть не здригнувся. Вінсент слухняно бере книгу з моїх рук, перегортає її і починає читати вірш вголос.

Я одразу ж шкодую, що попросила.

ДЕВ'ЯТЬ

Звук голосу Вінсента змушує все моє тіло стиснутися.

Ми сидимо в затишному куточку кав'ярні, з колонок тихо лунає легка інді-музика, тож Вінсентові не доводиться так сильно напружуватися. Він читає тихо і вдумливо. Його голос - низький, гулкий, інтимний. Це нагадує мені, що в п'ятницю ввечері, коли ми зустрілися, коли я все ще думала про сексуальну сцену в "Принцесі мафії" і була вражена високим і задумливим незнайомцем, який потребував рекомендацій щодо читання, я на мить уявила собі, як Вінсент читає мені вірші. Це здавалося приємною фантазією. Тепер я розумію, що я була Ікаром: абсолютною дурепою, яка тягне дупу до сонця, абсолютно не усвідомлюючи, що висота, якої я прагнула, погубить мене.

І о, це руйнує мене - те, як його рот формує слова. Як його широкі долоні та довгі пальці обіймають книгу. Як пасмо його темного волосся романтично спадає на чоло.

*"Тигре, Тигре, гори яскраво, в лісах ночі; Яка безсмертна рука чи око
Могло б обрामити твою страшну симетрію?"*

Вінсент вичікувально піднімає очі. Я намагаюся змиритися з тим, що мої нутроці розплавилися, а спідня білизна трохи волога.

"Продовжуй читати. Я маю на увазі, в голові, якщо хочеш, просто щоб пришвидшити процес".

Вінсент, людина безжальна, знизує плечима. "Я не проти прочитати це вголос".

Я сиджу, тремтячи від кофеїну і бажання, поки Вінсент Найт читає вірш повністю. Він спотикається на кількох словах і незграбних, старомодних зворотах, але в цьому є щось чарівне. Всі інші в цій кав'ярні, мабуть, думають, що він настільки близький до божества, наскільки це можливо для студента коледжу, але я бачу, як він посміхається злегка принизливо, коли помиляється, і слухаю впевнену каденцію його голосу, коли він читає цілу строфу на двох рівномірних вдихах.

Я дозволяю своїм повікам затрептіти, приймаючи мою нову пристрасть: коли мені читають.

Коли Вінсент доходить до останнього рядка, частина мене хоче сказати йому, щоб він прочитав його ще раз. Він, напевно, не буде зі мною сперечатися - зрештою, я тут експерт. Неохоче я розплющую очі і зустрічаюся поглядом з очима Вінсента. Мить минає в цілковитій тиші. Потім він знову дивиться на сторінку.

"Чи створив тебе той, хто створив Агнця?" - повторює він з передостанньої строфи. "Отже, він говорить про Бога. Він запитує, як Бог міг створити обох цих тварин".

Я прочищаю горло. "Саме так. Треба подумати про те, у що вірив Блейк, і про те, що відбувалося навколо нього з індустріальною революцією. Було багато чого, що треба було обміркувати. Він запитує себе, як Бог міг створити щось таке невинне, таке сільськогосподарське і романтичне, як ягня, а також створити тигра - цього звіра з далекої країни, якому потрібно вбити ягня, щоб прогодуватися".

Вінсент довго дивиться на сторінку, його темні очі бігають по лініях.

"Насправді це до біса круто", - каже він.

Сподіваюся, це не сарказм. "Ти думаєш?"

"Так. Я нарешті зрозумів, чому ти обрала цю спеціальність".

"Очевидно, через перспективи високооплачуваної роботи".

Вінсент пирхає. "Ти, безумовно, могла б викладати в коледжі, якби захотіла. У тебе це може вийти краще, ніж у мого штатного професора. Я був у нього на прийомі минулого тижня. Марна трата часу".

"Дай вгадаю", - кажу я. "Старий білий чоловік?"

"Його звать Річард Вілсон. Думаю, йому близько шістдесяти".

"Я так і знала." Я відкидаюся на спинку стільця і закидаю одну ногу на іншу. "Я майже взяла у нього курс на першому курсі, але його оцінка за тестом "Оцініть мого професора" була жахливою. Чесно кажучи, якщо пошукати в Гуглі, то можна отримати те саме тлумачення, яке я тільки що дала, за допомогою декількох запитів. Як я вже казала в бібліотеці. . ." Мої очі відриваються від його очей. Наступні кілька слів виходять трохи придушеними. "Хитрість більшості поезій полягає в контексті. Це як розмовляти з людиною. Чим більше ти знаєш про те, звідки вона походить, тим легше її зрозуміти".

Вінсент теж відкидається на спинку стільця і якусь мить вивчає мене.

"Ти завжди була великим читачем?"

"О, так. У мене був важкий початок...у мене діагностували дислексію, коли я була в першому класі...тому мені знадобилося трохи більше часу, щоб навчитися, ніж більшості дітей у моєму класі. Але тоді я була ненаситна. Мої батьки брали мене до нашої публічної бібліотеки двічі на тиждень, тому що я продовжувала перевищувати ліміт виписки кожні кілька днів".

"Чорт."

Я відчуваю, як мої щоки горять. Потім, оскільки я схильна ділитися, я кажу: "Легко читати так багато, коли ти сором'язлива дитина. У мене не було справжніх друзів до кінця середньої школи. І навіть тоді це були здебільшого люди, з якими я сиділа поруч у класі. Книги завжди були важливою частиною мого особистого і соціального життя".

Вінсент нахилиє голову. "Ти взагалі щось пишеш?"

"Намагаюся. У мене не так добре виходить, як хотілося б. Але в цьому семестрі я відвідую майстер-клас з креативного письма, тож, схрестивши пальці, сподіваюся, що це допоможе. Мій професор чудовий. Він написав близько двадцяти п'яти науково-фантастичних романів, тож він не надто зациклений на жанровій фантастиці, що я дуже ціную".

Іноді важко бути ентузіастом любовного роману в морі академізму та внутрішньої мізогінії, яка припускає, що цей жанр є менш важливим і менш гідним похвали, ніж літературна вигадка.

Вінсент киває. "Більшість професорів англійської мови в цій школі - задушливі білі хлопці, як старий добрий Річард, чи у вас є гарне поєднання жінок і небілих викладачів? Я мало що знаю про Клемент за межами моєї спеціальності".

"Насправді на кафедрі багато молодих жінок. І щонайменше третина професорів, які в мене викладали, є відкритими ЛГБТК+". Тоді, всупереч своєму здоровому глузду, я запитую: "А яка твоя спеціальність?"

"Біологія людини".

Я почухала носа. "О, фу."

"Я ж казав. Англійська ніколи не була моєю фішкою. Я - STEM хлопець²."

"Зачекай хвилинку. Я думала, ти ненавидиш запам'ятовувати. Хіба біологія - це не про запам'ятовування?"

Він знизує плечима. "Вона запам'ятовується краще, ніж поезія. Матеріал має для мене більше сенсу - можливо, тому, що я грав у баскетбол з семи чи восьми років, тож завжди багато думав про нашу анатомію і про те, як працює наше тіло".

Я також багато думаю про те, як працює наше тіло.

Я хитаю головою. "Ти нестерпний ботанік".

Вінсент відкидає голову назад і видає здивований гавкіт сміху. Звук його чудовий. "Що? Тобі байдуже до мітозу?"

"Я краще візьму клас у Річарда довбаного Вілсона".

Вінсент знову сміється, і я так пишаюся собою за те, що витягла з нього цей звук, що мушу стиснути губи, щоб стримати самовдоволену посмішку. Я повертаюся на сидінні, схрещуючи, а потім згинаючи ноги під кутом. Погляд Вінсента падає на мої голі стегна - праве тепер має великий рожевий овал там, де воно було затиснуте під лівим - і його сміх пересихає в горлі.

Коли його очі знову зустрічаються з моїми, в них горить цікавість, яка змушує мене відчувати, що він може подолати відстань, яку я намагалася створити між нами.

"Можливо, я міг би колись стати твоїм репетитором", - пропонує він. "Ну, знаєш, натомість".

Тепло в його очах підказує мені, що ми обидва з головою в роботі.

Це водночас і хвилююче усвідомлення того, що, можливо, я не зовсім самотня у своїй спразі, і жахливе. Тому що я впевнена, що більш досвідчена дівчина знала б, що означають всі ці дражливі посмішки і натяки. А що, як Вінсент такий і є? Що, якщо він фліртує з усіма (бариста, професорами, одногрупниками по лабораторіях), а я просто дівчина, яка все переосмислює і страждає на синдром головної героїні?

Посмішка спадає з мого обличчя. Я знову смикаю поділ шортів і заправляю волосся за вуха. Вінсент помічає, що я відступаю. Маленька борозна між його бровами знову з'являється.

"Є ще якісь вірші, які ти хочеш прочитати?" запитую я. "Мені потрібно багато прочитати перед заняттям сьогодні вдень, тож якщо ми закінчили..."

Очі Вінсента важко дивляться на мене. Тепло його оцінюючого погляду змушує мене здригнутися, але потім шов моїх джинсових шортів натирає потрібне місце, і я згадую, що мені трохи надто сподобалося його читання віршів.

"Що?" запитую я.

"Нічого." А потім, наче заднім числом: "Ти гарно виглядаєш, Кендалл."

З мене виривається здивований сміх. "Та пішов ти."

"Ні, я серйозно", - каже він. "Приємно бачити тебе серед білого дня".

Краще б ми не були на людях. Якби мені вистачило нахабства сказати йому в очі, що щось у читанні поезії з ним змушує мене мокнути і хотіти, як жінку епохи Регентства, що стримує бажання.

Натомість я кажу: "Так".

Так, я теж рада тебе бачити. Так, я все ще думаю про тебе. Так, я дозволю тобі нахилити мене над цим кріслом і...

"До речі, ти так і не відповіла на моє запитання", - каже Вінсент.

Я хмурюся. "На яке?"

Він киває в бік мого рюкзака. "Як книга?"

ДЕСЯТЬ

Точно. Гадаю, він цього так не залишить.

Я борюся з бажанням зігнути коліна і закрити Вінсенту огляд мого рюкзака. Хлопець може бути до біса проникливим, але він же не може бачити крізь полотно і три шари зошитів. І все ж я почуваюся дивно вразливою. Я каталогізую обличчя студентів, професорів і бариста, що розкидані навколо кав'ярні "Старбакс", але всі вони повністю поглинуті своїми розмовами, ноутбуками та кофеїновмісними напоями. Єдині очі, що дивляться на мене, - це очі Вінсента Найта.

"Це хороша книга", - кажу я. Потім, чесно кажучи, виправляюся: "Взагалі-то, вона трохи дурнувата".

Вінсент чекає. Він хоче, щоб я пояснила.

"Добре, отже," - кажу я, роблячи величезний вдих і підібгавши одну ногу під зад, - "цей герцог просить жінку, яка його терпіти не може, видати себе за його нареченого, тому що в заповіті його батька був пункт, який говорить, що титул перейде до його гівняного брата, якщо він не одружиться протягом року. А брат залежний від азартних ігор і обрюхатив одружену жінку в Лондоні, тож ставки дуже високі і - ну, брудно. Багато балів, скандалів і сюжетних поворотів. Зовсім не історично достовірно, але весело. І дурнувато. Але в правильному сенсі. Якщо це має сенс?"

Якщо Вінсент вважає, що моя книга звучить як марна трата часу, він цього не показує. Він не сміється з мене. Він не соромить мене.

Але він каже: "Отже, хлопці з коледжу - це сміття, а герцог з родинним багажем - це нормально?"

Сміх підступає до горла, частково тому, що я відчуваю полегшення від того, що він не зовсім засуджує мій вибір жанру, а частково тому, що він пам'ятає, про що ми говорили в бібліотеці. Цікаво, чи прокрутив він нашу розмову в голові так само, як і я.

"На свій захист скажу, що герцогство - це найвищий можливий ранг серед перів".

"Отже, він багатий", - категорично каже Вінсент. "У цьому його привабливість".

"Це, безумовно, допомагає". Я підношу соломинку до рота. "Але він також відповідальний, освічений і, очевидно, дуже талановитий у верховій їзді та інших ... фізичних речах". Я пишаюся собою за те, що не спіткнулася на словах. Я почувуюся дуже круто. Дуже невимушено.

Вінсент вигинає брову. "Так?"

Я киваю і роблю ковток.

Він лукаво посміхається. "А як мені помірятися?"

Я захлинаюся холодною кавою, яка не є ні прохолодною, ні повсякденною. Але на свій захист скажу, що мене трохи застали зненацька. Якби я знала, що ми будемо так робити - так фліртувати, жартувати, - я б узгодила свою білизну. Я б підхопила ідею Ніни про хитру сукню і попросила б її не виходити з квартири до кінця дня на випадок, якщо нам з Вінсентом знадобиться усамітнитися.

Я знову обводжу поглядом "Старбакс" і зустрічаюся поглядом з баристою. Ні. Ніякого усамітнення тут немає.

"Як це поміряти?" запитую я. Це небезпечне запитання, тож я затуляю його подушечкою пальця: "Востаннє, коли я перевіряла, у тебе немає землі в Англії".

"Але я добре цілуюсь".

Моє серце гикає. "Ну, це дуже самовпевнено з твого боку..."

"А ще я грав у баскетбол з початкової школи, тому я дисциплінований і розумію цінність наполегливої праці. Я також був капітаном команди, тому можу впоратися з відповідальністю. Лідерство. Все це хороше лайно. Мій середній бал 3.7, тож я, мабуть, не отримаю диплом з відзнакою, але точно отримаю ступінь магістра..."

"Є якась причина, чому ти даєш мені своє резюме?" перебиваю я.

"Я намагаюся довести свою точку зору, Холідей". Вінсент знизує плечима. "Здається, ти маєш дуже високі очікування щодо своїх любовних інтересів. Ти не зацікавлена в тому, щоб до тебе залицявся хтось, хто не є мільярдером, членом королівської сім'ї чи якоюсь надприродною істотою".

Це зачіпає за живе, тож я вдаюся до свого звичного захисного механізму: сарказму.

"Залицявся? Перепрошую, це що, вікторіанська Англія?"

"Ні, це Старбакс".

Я могла б дати йому стусана. Справді могла б. "Ти невиправний."

"І у тебе нереальні стандарти."

Його коліно впирається у внутрішню частину мого стегна - ту, що не підтягнута на стільці. Я здригаюся від цього дотику, але він не рухається, щоб розірвати його. Він дозволяє вазі своєї ноги і теплу своєї шкіри притиснутись до моєї.

Я згадую прощальні слова Ніни, сказані мені сьогодні вранці:
Принаймні допоможи йому під столом.

В одному нестримному пориві уяви я бачу привабливість. У мене довгі руки. Усе, що потрібно, - це спритно, але непомітно маневрувати, і я можу заправити руку йому під сорочку і притиснути до м'якої шкіри трохи вище пояса. Принаймні, я уявляю, що вона м'яка. Мій мозок досить добре відтворює решту сцени: маленький слід волосся під його пупком, що лоскоче подушечки моїх пальців. Смикання гумки, коли я просовую руку в його шорти. Гаряча шкіра твердне в моїй долоні, а темні очі Вінсента притискають мене до свого місця і говорять без слів все, що я хочу почути.

Я хочу тебе. Я теж це відчуваю.

Трохи сильніше, Холідей, ти не зламаєш його.

Проблема, звісно, в тому, що я не маю жодного уявлення про те, що роблю. Я прочитала достатньо любовних романів, щоб оцінити механіку всього цього (пози, рухи, діалоги), але читання про секс відрізняється від того, коли ти дивишся в очі хлопця і знаєш, що хочеш його всередині себе.

Вінсент не порожня оболонка, на яку я можу проектувати. Вже ні.

Зараз я не відчуваю тієї електричної впевненості, яку відчувала в темному кутку бібліотеки. Насправді, важко відчувати будь-яку впевненість, коли я думаю про те, як Вінсент покинув мене тієї ночі. Він не залишився попрощатися, не дозволив мені допомогти йому переглянути *Антологію Енгмана*, не вгамував мою панічну атаку в дівочому туалеті. Він не дав мені жодного натяку на те, що хоче бачити мене у своєму житті як когось іншого, окрім репетитора. То чого ж він хоче? Секс на одну ніч? Подружку? Маленьку дурепу, яку він водить за ніс місяцями, щоб подивитися, як далеко вона за ним забіжить?

"Поговори зі мною, Холідей". Вінсент штовхає своє коліно до мого.
"Ти виглядаєш так, ніби закручуєшся по спіралі".

Тому що так і є.

Я пирхаю і вихлюпую свою холодну каву на стіл між нами. "Чого ти від мене хочеш?" Це прозвучало набагато різкіше, ніж я хотіла. "Тому що твоя записка... я думала, що це заняття з репетитором, а потім приходжу сюди, а ти..." Я невиразно показую на те, як він розвалився в кріслі навпроти мене, широко розкинувши руки і закинувши ноги так, що вони обхоплюють мої ноги.

Вираз обличчя Вінсента змінюється. Він сидить прямо, згорбивши плечі. Це рух, який я, як висока дівчина, добре впізнаю. Він зменшується. Робить себе меншим.

"Мені справді потрібна була допомога з віршем", - каже він. Потім, вже м'якше, зізнається: "Але я хотів побачити тебе знову. *Очевидно*".

Моє серце калатає. Мені справді не варто було пити так багато кави, яку він мені купив.

"Очевидно?"

Вінсент роздратовано зітхає. "Ти знаєш, чому я тут, Кендалл".

Але я не знаю. Він дивиться, як я кліпаю на нього, з відкритим ротом і занадто приголомшена, щоб говорити, і нахилиється над столом, досить близько, щоб я вловила запах прального порошку і теплою, пряною одеколону (аромат, за яким я не усвідомлювала, що скучила до цього моменту).

"Справжнє питання," - каже він, звузивши очі, - "чому ти тут?"

Тому що я хотіла знати. Тому що мені *потрібно* було знати, чи те, що сталося два тижні тому під час моєї нічної зміни, було випадковістю, чи я зможу відчувати це знову. І тепер я думаю, що шкодую про цю цікавість, тому що зустріч з Вінсентом знову підтвердила, що щось в ньому змушує мене відчувати запаморочення і водночас заземлення.

Я ніколи раніше не відчувала себе такою вразливою.

Тому я кажу безпечно річ: "Тому що тобі потрібен був репетитор".

Слова даються легко, навіть якщо вони явно фальшиві, і вони приземляються, як сальто в басейні. Вінсент відкидається на спинку стільця, його обличчя раптом стає порожнім. Його темні очі - такі примарно гарні під густими, пір'ястими віями - нічого не видають. Я дивлюся, як він потирає долонями передню частину своїх спортивних шортів, мої очі затримуються на м'язистому схилі його стегон, і розумію, що я облажалася сильніше, ніж раніше вважала можливим.

"Чудово", - каже він з усмішкою, якій я не вірю. "Радий, що ми це прояснили".

Ні, зачекай.

Мій живіт скручує. Я відчуваю, що втратила контроль над англійською мовою. Я не знаю, які слова витягнути з картотеки в моїй голові, щоб це виправити. Хотіла б я знати, як перервати сцену тут і перенести нас у нове, відокремлене місце, повне правильної розповіді та діалогу, який призведе до того, що уста Вінсента знову опиняться на моїх устах.

"Я маю на увазі..." - промовила я, а потім здригнулася. "Я *не* мала на увазі..."

Вінсент хитає головою, і це дуже люб'язно, але якось відсторонено, і це ранить. "Не хвилюйся про це. Ти ж казала, що "Венмо" - це добре, так?"

Я здуваюся, як повітряна кулька. Я не хочу, щоб це була просто угода. Але моє серце застрягло в горлі, а Вінсент тягнеться до кишені й дістає свій телефон, і якщо він заплатить мені за це, то хай йому грець, я його *втрачу*. Моя рука вилітає, перш ніж я повністю усвідомлюю, що роблю. Вона приземляється на зап'ясті Вінсента. Того, що без браслета. Відчуття його голої шкіри на кінчиках моїх пальців посилає поштовх вгору по руці. Коли він завмирає і дивиться мені в очі, я відчуваю його в двох місцях: між ногами і в порожнині моїх болючих грудей.

"Не треба", - кажу я занадто емоційно. Я прочищаю горло і трохи відкашлююсь. "Не плати мені. Будь ласка."

Вінсент дивиться на мене так, ніби я говорю латиною.

У цю мить мені хочеться, щоб я була більше письменником, ніж читачем. Якби я знала, як керувати сюжетом і як зробити так, щоб все відбувалося так, як я хочу. Читання - це так весело, але я втомилася відчувати, що всі найкращі моменти мого життя були прожиті в моїй голові.

Я зустрічаюся з очима Вінсента і сподіваюся, що він побачить на моєму обличчі всі слова, які я не в змозі вимовити.

Я хочу тебе. Я теж це відчуваю.

Будь ласка, не слухай те лайно, яке я говорю, коли мені страшно.

А потім, через його плече, я помічаю розмитий рух.

Група з шести надзвичайно високих хлопців - кілька з них у однакових білих футболках Clement Athletics - заходять через двері до кав'ярні Starbucks. Першим я впізнаю Джабарі Гендерсона. Після цього досить легко ідентифікувати інших баскетболістів з ним. Більшість із них у старті. Кілька з них - у другій лінії. Всі вони неймовірно великі люди.

Ми з Джабарі зустрічаємося поглядами. Він одразу ж відвертається, і майже віриться, що ми просто двоє незнайомців у "Старбаксі", які випадково подивилися одне на одного. Але за мить він повертається, щоб сказати щось хлопцеві, який сидить поруч, а потім дуже непомітно нахиляє голову в наш бік. Те, що він сказав, передається решті групи, і вони вшістьох швидко пересідають за столик з іншого боку Starbucks, прямо навпроти того, де сидимо ми з Вінсентом.

І хоч я зараз почуваюся нетямуючою, я досить швидко збагнула, що відбувається.

За нами спостерігають.

ОДИНАДЦЯТЬ

Я не знаю, як це може стати ще більш принизливим, але додавання невеликого натовпу баскетболістів, які стали свідками всього цього, безумовно, не допомагає.

Моя рука все ще обвиває зап'ястя Вінсента, яке занадто велике, щоб я могла доторкнутися великим пальцем до середнього. Із запізненням я усвідомлюю, як це має виглядати, тож намагаюся зіграти так, ніби змахую уявну ворсинку, що застрягла в тонкому, пухнасто-м'якому волоссі на його руці. На жаль, це призводить до того, що я гладжу тильну сторону його передпліччя, що виглядає у стократ більш викривальним.

Вінсент вигинає брову.

Я стискаю руки разом і затискаю їх між стегнами. "У тебе було трохи...неважливо. Вибач. Продовжуй."

"Я точно тобі заплачу", - наполягає він, все ще насторожено спостерігаючи за мною. "Ти заробила свої гроші, Холідей. Ти добре знаєш свою справу. І я змусив тебе чекати півгодини, поки я прийду, тому я плачу тобі за додаткову годину. Не сперечайся зі мною."

Я дуже сподіваюся, що його друзі не чують, тому що в поєднанні з моїм семіротичним дотиком руки все, що щойно вилетіло з його вуст, може бути драматично неправильно витлумачено.

"Мене не хвилюють гроші. Це була хороша практика для мене". *Так, це точно прояснить, про що ми говоримо.* "Я люблю викладати поезію", - додаю я трохи голосно. "І безкоштовну каву. І це було... це було весело".

Вінсент сміється, більше від невіри, ніж від чогось іншого.

"Знаєш," - каже він, - "іноді тебе важче зрозуміти, ніж Шекспіра".

"Я ненавиджу Шекспіра", - зізнаюся я.

Вінсент посміхається. "Я знав, що є причина, чому ти мені подобаєшся".

Ці слова огортають мене, наче важка ковдра. На одну незайману мить не існує професора через три столи, який перетасовує папери. Немає дівчини за стійкою, яка просить бариста переконатися, що їй дають

вівсяне молоко, бо її непереносимість лактози не пробачить їй проступку. Немає групи баскетболістів, які каталогізують кожен мій рух, щоб потім розбити його на частини, як це роблять телевізійники ESPN після гри. Є лише я, моє калатаюче серце і м'яка, легка посмішка Вінсента.

Віддалений сміх руйнує ілюзію.

Це Джабарі. Ми знову зустрічаємося поглядами. Чи не вперше в житті я відчуваю себе твариною в зоопарку...або, можливо, героєм жарту, до якого я навіть не чула продовження. Схоже, що члени команди Вінсента точно знали, де нас знайти, що змушує мене замислитися, чи не сказав їм Вінсент прийти сюди і подивитися... що б це не було.

Прийти подивитися, як він грається з дівчиною, яка поцілувала його в бібліотеці, під час її зміни, коли в будівлі були люди. Прийти подивитися, чи зробить вона це знову.

Джабарі, стримуючи усмішку, штовхає ліктем хлопця, що сидить поруч. Той піднімає свій телефон і не дуже-то непомітно спрямовує його в наш бік...і це мій переломний момент, бо тепер я знаю, що я не просто переймаюся думками.

З мене точно сміються.

Очі Вінсента широко розплющуються, коли я підхоплююся зі стільця, штовхаючи стіл між нами так, що ніжки видають пронизливий скрегіт по кахельній підлозі. Я смикаю підкочені подоли джинсових шортів, витираю долоні об передню частину футболки, а потім нахиляюся, щоб зібрати всі свої речі - книжки, рюкзак, перше порожнє горнятко з-під кави, друге (більше, майже порожнє) горнятко з-під кави. Можливо, якби я не випила стільки холодної кави, я б не була такою тремтячою і занепокоєною.

В очах з'являється виразний біль. Я борюся з цим. Я не почну плакати в "Старбакс". Це дно, до якого я не дозволю собі опуститися.

"Мені треба йти", - кажу я. Слова вириваються похапцем, коли я накидаю лямки рюкзака на плечі. "А якщо серйозно. Ми квити. Дякую за каву".

Я роблю два кроки, перш ніж Вінсент хапає мене за руку. Йому не треба тягнути мене за руку. Одного лише дотику його шкіри - кінчиків пальців на тильній стороні моєї долоні, його великого пальця, що

впирається в мою долоню, - достатньо, щоб я зупинилася. Я стою на якорі біля нього, розриваючись між відчайдушним бажанням забратися звідси і бажанням залишитися і погрітися в теплі його уваги. Тому що він дивиться на мене крізь ці густі вії, і вигин його рота такий рожевий і плюшевий, і...

"У мене день народження в четвер", - каже Вінсент.

Я кліпаю, не знаючи, що робити з цим одкровенням. "З днем народження?"

"Ми влаштуємо вечірку вдома. Ти маєш прийти. Можеш привести своїх сусідок по кімнаті".

" Я... ми... щочетверга..."

"Вечір кіно", - закінчив за мене Вінсент. "Я знаю. Але ти запрошена, якщо хочеш прийти".

Ненавиджу, що він пам'ятає те, про що я побіжно згадувала три п'ятниці тому. Ненавиджу, що це розпалює в мені дурнувату, вперту надію. Надію, що він такий же сентиментальний, як і я. Що, можливо, він не може перестати думати про мій смак, про те, як я сміялася, і про те, що він відчував, коли ми були притиснуті до книжкових полиць.

"Я більше не збираюся цілуватися з тобою на людях", - випалюю я, страх бере гору над моїм здоровим глуздом.

Вінсент відступає. У його здивованому погляді відчувається непідробний біль.

"Я й не просив тебе про це", - каже він.

"Вибач", - додаю я, мій голос задихається і стає водянистим. "Я знаю, що це не те...очевидно, ти не знав...я не знаю, чому я це сказала. Це не твоя провина. Я просто не в своїй тарілці. Не в репетиторстві, а в усьому іншому. Флірт. Натяки. Я не вмю грати в цю гру, не знаю правил і не думаю, що хочу грати".

Він відпускає мою руку. Мені одразу ж бракує його дотику.

"Це не гра", - наполягає Вінсент, повертаючись на стільці так, щоб стояти прямо переді мною. "Слухай, я теж не дуже в цьому розбираюся. Ти можеш не приходити на вечірку, якщо я тебе бентежу, але я хотів би, щоб ти прийшла, і твої сусіди по кімнаті могли б повеселитися, і там буде купа безкоштовного алкоголю, і я впевнений, що ми могли б влаштувати читання віршів, коли всі зіграють кілька раундів у пивний понг".

Я хочу сміятися. Я хочу.

Натомість кажу: "Я подумаю про це".

Вінсент відкриває рота, ніби збирається сперечатися. "Гаразд."

"Мені справді треба йти."

"Дякую тобі. За допомогу з поезією. Я серйозно, Кендалл."

Я киваю, розвертаюся на місці і йду до дверей.

Але не можу втриматися, щоб не додати останній коментар через плече.

"Я думаю, твої друзі тут заради тебе".

Мій тон досить гіркий, і я впевнена, що Вінсент з'єднає точки між моїм відходом і прибуттям його товаришів по команді. Але я не затримуюся, щоб послухати, як він намагається пояснити, чому половина баскетбольної команди сидить за столиком на протилежному боці кав'ярні.

Надворі спекотно і яскраво. Я одразу відчуваю себе нещасною. Всю дорогу додому пташки щебечуть, сонячне світло підморгує крізь дерева, студенти сміються, проносячись повз мене до кампусу, і все це так весело і мальовничо, що мені хочеться закинути голову назад і закричати в безхмарне небо. Тому що, чесно кажучи? Як сміють всі мати такий чудовий день, поки я намагаюся не думати про те, що говорять про мене в командному чаті.

Я отримую сповіщення від Венмо, коли переходжу вулицю перед своїм будинком.

Вінсент Найт заплатив вам \$100.

Тема листа - самотній емодзі з тигром.

І це, так чи інакше, остаточний ляпас. Вишенька на торті з лайна. Я вдячна, що я вже стою на сходах мого будинку. Мені не потрібно, щоб студенти, які проходять повз, бачили, як я борюся зі сльозами.

* * *

Гарпер розкинулася на килимку для йоги на підлозі у вітальні, її босі ступні висять у повітрі, а ноги скручені разом, як м'який крендель. Вона завжди розтягується після запливу. Коли я просовую плече у вхідні двері квартири, з'являється її голова, кучері штопором розлітаються звідусіль, коли вислизують з верхнього вузла.

"Вона повернулася!" кричить Гарпер.

Віддалено чути звук скремблювання, а потім двері Ніниної спальні відчиняються. "Вже?" Вона виходить до вітальні в окулярах для читання. Це лише показує, наскільки вона стурбована подіями мого ранку - вона ніколи не дозволяє нам бачити її в окулярах для читання. "Як все пройшло? Ви, мабуть, переспали у туалеті?"

"Це ж до біса антисанітарія", - каже Гарпер.

"Підтримую", - бурчу я.

Ніна, як справжній емпат, хмуриється. "Що сталося?"

"Він заплатив мені сотню баксів", - оголошую я зі сміхом, який зовсім не є смішним. "За репетиторство. Я отримала повідомлення, коли поверталася сюди".

"Чому ти так говориш, ніби це погано?" запитує Гарпер.

Ніна зітхає. "Тому що це не те, чого вона хотіла".

Я скидаю рюкзак, падаю на диван і розповідаю про все - про пізній приїзд Вінсента, про подарований холодний напій, який я абсолютно не повинна була пити, про аналіз поезії, який якимось чином перетворився на те, що я можу описати лише як прелюдію... і, нарешті, про те, як все це обрушилося на нас.

"Ти впевнена, що вони не просто пили каву?" запитала Ніна.

"Вони навіть не підійшли до стійки. І я бачила, як один з них дістав телефон і направив його на нас, ніби хотів сфотографувати. Вінсент точно їх попередив".

Вона зітхає і проводить руками по обличчю. "Що він сказав, коли ти пішла?"

"Він", - я насміхаюся, бо зараз це здається таким абсурдним, - "запросив мене на свій день народження".

"Він що?"

"Я не жартую. Просто коли я думала, що розумію чоловіків."

"Він запросив тебе на свій день народження?" перепитує Ніна, приголомшена.

"Це в четвер, здається. Тож, на жаль, ми не зможемо прийти, бо у нас вже є плани. Гарпер, я впевнена, що твоя черга обирати фільм".

Але Ніна не готова до нашої двомісячної суперечки про об'єктивний рейтинг фільмографії Сандри Буллок. "Кенні, будь ласка, скажи мені, що ти не сказала йому, що не прийдеш".

"Я сказала, що подумаю про це."

"Ти..." Ніна мусить зупинитися і зібратися з думками. "Кендалл, якого біса?"

"Коли команда приїхала, у мене з'явилися погані передчуття. Я запанікувала і забралася звідти".

Я розкидаюся на спині по всій довжині дивану. Він невітішно скрипить під моєю вагою. Намагаюся не сприймати це близько до серця. Ніна підходить, стиснувши руки в кулаки на стегнах, і нависає наді мною погрозово-материнським поглядом.

"Який наш найненависніший троп?"

Я хмурюся. "Наш що?"

"Відповідай на питання. Про що ми завжди скиглимо в книжках?"

"Сором шльондр?"

"Ні, я маю на увазі, так, очевидно, але я говорю про *троп*".

"Несподівана вагітність?"

"О, *Боже...*" В очах Ніни спалахує вогонь, ніби вона готова виголосити промову. "Так, добре, ми ненавидимо багато тропів. Але я говорила про *непорозуміння*, Кендалл. Ми обидві ненавидимо, коли двоє дурних персонажів можуть вирішити всі свої проблеми, сказавши одну чесну річ. Тож замість того, щоб припускати, що ти знаєш, чому група баскетболістів зайшла до "Старбаксу" - коли ти *точно* знаєш, що ви з Гарпером одного разу вдягли балахони та фальшиві вуса, щоб шпигувати за мною, коли у мене було побачення з тією дівчиною з імпровізаційного театру, - чому ти не запитала Вінсента, що з ними сталося?".

Треба визнати, що Ніна має рацію.

Тож, так. Я облажалася. Я розгубилася. Я зіпсувала свій перший в житті похід в Старбакс з хлопцем не на побачення.

Але якщо я простежу все, що сталося між мною і Вінсентом, мені здається, що це може бути серединою: те місце в історії, де все йде не так, і потрібен якийсь поворот або сюжетний прийом, щоб звести головних героїв знову разом, щоб вони змогли закохатися посправжньому. Можливо, вечірка на день народження Вінсента - це і є наш сюжетний хід. Можливо, для мене ще є надія.

Принаймні, я знаю, що хочу поцілувати його знову. Навіть якщо все закінчиться погано. Я молода, як він і казав. Я можу бути вільною.

Можу розважатися. Я можу змиритися з думкою, що ми не будемо жити довго і щасливо, якщо це означає, що я отримаю ще один шанс поцілувати Вінсента.

Тому що понад усе я хочу мати останній шанс відчутти це знову.

Отже, мій вибір зрозумілий.

"Гаразд", - кажу я, киваючи головою. "Що будемо робити?"

"Ми підемо на його день народження," - каже Ніна, - "ти знайдеш його наодинці і *поговориш з ним*. Ти маєш сказати йому в обличчя, що відмовляєшся більше займатися з ним репетиторством і що хочеш трахнути його шість разів на неділю. Зрозуміло? Тому що він заслуговує знати, де ти насправді стоїш".

Я продовжую кивати. "Круто, круто, круто."

"Ти до біса бліда", - каже Гарпер.

"Так, здається, мене зараз знудить", - бурмочу я. "Але ми ж пограємо перед вечіркою, так?"

Ніна плескає мене по плечу. "Ось це настрої, чемпіоне. Не втрачай енергію нервового зриву. Всі мої найкращі історії про вечірки починаються з хвилювання і надмірної кількості текіли. У мене гарне передчуття щодо цього".

Як не дивно - незважаючи на клубок у шлунку - у мене теж.

ДВАНАДЦЯТЬ

Протягом наступних двох днів я читаю вісім різних сучасних романів з ручкою в одній руці, щоб підкреслити особливо вдалі репліки діалогів і зробити нотатки на полях.

"Знаєш," - каже Ніна, коли ми згорнулися калачиком на протилежних кінцях дивану, - "на день народження не обов'язково читати. Можна просто напитися і прийти".

"Як ти зробила на іспиті з іспанської?"

"Я *носій мови*, а вимоги з іноземної мови в цій школі - повна дурня".

Чесно кажучи, я відчуваю себе так, ніби готуюся до іспиту - тільки це якось більш напружено, ніж будь-який випускний іспит, який я коли-небудь здавала, тому що я ніби пропустила лекцію, на якій повинна була навчитися, як закохуватися, не дозволяючи цьому поглинути мене душею і тілом.

Я хочу розважатися. Я хочу перестати замислюватися над цим. У багатьох людей бувають інтрижки в коледжі. Звісно, я не така вже й незвичайна, щоб не змогти зробити те ж саме. Я сповнена рішучості спробувати. Навіть якщо все піде жахливо - навіть якщо магія, яку я відчула тієї ночі в бібліотеці, зникне, навіть якщо я зроблю щось ганебне, навіть якщо Вінсент навідріз відмовить мені перед моїми друзями - невдача буде набагато кращою, ніж провести решту життя, шкодуючи, що я не була занадто гордою і занадто наляканою, щоб спробувати.

Краще провести одну ніч з Вінсентом, ніж взагалі нічого.

"Мені треба підготуватися", - визнаю я. "Я хочу знати, що *сказати*".

"Ну, це просто."

"Будь ласка, не треба..."

"Попроси його зняти штани і..."

"*Ніно*."

Я звинувачую її в тому, що вона посіяла насіння розпусти в моїй голові. Тому що пізно ввечері в середу, в момент, який я можу описати лише як хвилину слабкості, я переглядаю на YouTube найяскравіші моменти з минулого сезону баскетбольної команди. І добре. Можливо,

я ставлю відео на паузу кілька разів, щоб чітко розгледіти Вінсента, його обличчя, що мерехтить від поту під яскравим світлом майданчика. Можливо, я посміхаюся сама до себе, як дурепа, коли він забиває переможний кидок з-за триочкової лінії. А може, я занурююся на чотири хвилини в одне з післяматчевих інтерв'ю Вінсента, коли помічаю щось у колонці рекомендацій нижче.

Відео, на якому Вінсента вилучають з минулорічної великої гри.

Вона триває лише три хвилини. Із завмиранням серця я натискаю на кнопку.

М'яч у Джабарі. Він веде, веде і пасує - блискавично - іншому гравцеві "Клементу", який закидає триочковий. Камера ненадовго відстежує святкування. Але потім у кутку екрану я бачу, як розігруючий іншої команди таранить плечем Джабарі. Обличчя хлопця спотворюється в жахливому оскалі. Його губи ворухнуться, але я не можу розібрати, що він говорить.

Але вираз обличчя Джабарі говорить мені все, що мені потрібно знати.

А потім, за кілька футів від них, Вінсент Найт розвертається на п'яту, робить два довгих кроки до розігруючого нашого суперника і завдає швидкого аперкоту правою ще до того, як хлопець навіть усвідомлює, що він наближається.

Сміттєвий балакун одразу ж падає, затискаючи носа, з якого вже текла кров.

Зізнаюся, я читала багато любовних романів з сильними, жорстокими, доторкнися до неї - і ти помреш. Але це художня література. У реальному житті мене ніколи не приваблювали агресивні чоловіки з запальним характером; для мене неможливо примирити фантазію з реальністю чоловіка, який може звернути цю злість і силу проти людей, яких, як він стверджує, любить. Але Вінсент не виглядає неконтрольованим, несповна розуму чи кровожерливим. Він обдуманий. Він діє швидко. І якщо шок на обличчі Джабарі є будь-яким свідченням, то це не те, до чого Вінсент звик.

Я переглядаю відео вже вчетверте чи вп'яте, коли усвідомлюю, що тримаю телефон лише однією рукою. Інша, яка, здається, розвинула власний розум, небезпечно наближається до поясу моєї нижньої білизни.

"Боже мій", - шепочу я, вислизаючи рукою з-під ковдри і ляскаючи себе по щоці. "Що з тобою *сталось*?"

Навіть коли я ставлю це питання, відповідь приходить з вражаючою ясністю.

Я завжди скептично ставлюся до невігаданих чоловіків. Вони, як каже Ніна, *сміття*. І я знаю, що це узагальнення, але страшно бути гетеросексуальною жінкою, коли ніколи не знаєш, чи не виявиться твій новий коханий прихованим расистом, серійним убивцею або ентузіастом криптовалют. Тож, так. Коли я бачу, як Вінсент Найт розправляє з хлопцем, це справді зворушує мене - не тому, що я люблю насильство та агресію або троп білого лицаря, а тому, що тепер я знаю, що ми з Вінсентом поділяємо деякі з тих самих цінностей: ми захищаємо наших друзів.

Він один з хороших друзів.

Гадаю, що так. Можливо, це трохи поспішний висновок на основі трихвилинного ролика на YouTube, але, можливо, я засліплена його гарними карими очима і спогадами про його рот на моїх.

Хтось повинен позбавити мене від цих страждань.

Завтра не може настати досить швидко.

* * *

Коли наступного вечора я повертаюся додому з семінару з жіночої літератури, на дивані лежить одяг, а на кухонному столі стоїть відкрита пляшка рожевого лимонаду. З відчинених дверей Ніни долинає реп. Схоже, вона розмовляє по телефону в чашці, а це означає, що її портативна колонка, мабуть, знову розрядилася. Уся квартира пахне парфумами, дезодорантом з екстрасильним запахом, алкоголем і волоссям, яке щойно витягнули через випрямляч.

Це може означати лише одне: мої сусіди по кімнаті вже готуються до вечірки на честь дня народження Вінсента Найта.

"Ще навіть сьомої немає!" кричу я на всю квартиру. "Вам, дівчата, зовсім не прохолодно!"

Ніна вискакує зі своєї спальні у пухнастому рожевому халаті (зупиняється, щоб позувати у дверях) і простує до вітальні. На голові в неї дитячий паперовий святковий капелюшок. Він замалий, і гумка

виглядає так, ніби душить її, але на її обличчі захоплена посмішка і рум'янець на щоках, який говорить мені, що вона вже занадто п'яна, щоб піклуватися про щось таке банальне, як дихання.

"Прохолодно, так", - каже вона, - "але *багато* текіли. Як пройшли заняття?"

"Жорстоко феміністична, як завжди. Де ти взяла капелюх?"

"У винному магазині!" Гарпер відповідає за долю секунди до того, як вискакує з власної кімнати в джинсах і бралетті.

На Гарпер також святковий капелюх, хоча в неї відрізана стрічка, і вона тримається на місці за допомогою агресивної кількості шпильок. Її кучері, схожі на штопор, старанно випрямлені в одну довгу, шовковисту, чорну як смола завісу. Я настільки відволікаюся на її розкішний вигляд, що не помічаю величезну пляшку текіли, яку вона стискає в руці, наче новонароджене немовля, аж поки вона не піднімає її на кухонний острів. Я не дуже розбираюся у винах і спиртних напоях, але впізнаю саме цю марку, оскільки її зазвичай тримають високо на зачиненій полиці в нашому місцевому продуктовому магазині.

"Срань господня", - кажу я. "Чому ви, народ, купили хороші речі?"

"Тому що у твого хлопця день народження", - каже Гарпер.

"Він не мій..."

"І тому, що твоя цнота заслуговує на належні проводи", - додає Ніна.

Замість того, щоб сперечатися з другим пунктом, я переводжу розмову в інше русло. "Я ніколи не була вдома у баскетбольної команди. Чого мені там очікувати? Це більше схоже на вечірку з вином і травою, чи на невеличку вечірку на задньому сидінні, чи на п'ятдесят людей?"

"П'ятдесят?" зі сміхом повторює Гарпер. "Це мило, Кенні. Очікуй, що прийде половина школи. Найту виповнюється двадцять один. Люди стають дикими, коли їм виповнюється двадцять один. Баскетбольна команда виклала дві штуки на випивку, і я точно знаю, що всі спортсмени цієї школи будуть там. Крім того, я чула, що хтось запросив поетичний клуб "Слем", а ти ж знаєш, як ці творчі діти відриваються".

Ніна киває. "Це правда. Ми язичники."

"Клуб любителів поезії?" Я повторюю, кінчиками пальців обводючи западину ключиці.

Це не може бути збігом, чи не так?

"Зачекай, а від кого ти все це почула?" - запитує Ніна.

Гарпер знизує плечима і колупається в етикетці на пляшці текіли. "Можливо, я була схожа на Джабарі Гендерсона з "Бамбл", а можливо, й ні".

Ми з Ніною обоє ахаємо.

"Що?" запитує Гарпер, миттєво стаючи в оборону.

"Хіба дівчата не повинні спочатку писати повідомлення на Бамбл?" запитую я.

Ніна знову задихається, голосніше. "Якою була твоя перша фраза?"

"Я зараз з тобою не розмовляю".

"О, мені подобається. Тримай його на гачку. Покажи йому, хто тут бос."

"Я мала на увазі тебе, сучко."

Гарпер вривається до своєї кімнати з криком, що вона знімає капелюх, і краще б він не залишав кучерів у її волоссі, бо вона не хоче, щоб їй знову довелося розігрівати плойку для волосся. Я сповзаю на один з табуретів на кухонному острові. Ніна шкандибає на інший бік і хапає рушник з ручки духовки, накидаючи його на одне плече, перш ніж потягнутися до пластикового пакета з червоними чашками біля раковини.

"Чого тобі, Кенні?" - запитує вона. "Я граю бармена".

"Я можу просто спробувати. У нас є хороша випивка, так?"

Ми вмикаємо плейлист перед грою з улюбленою танцювальною музикою Гарпер (і улюбленим іспанським репом Ніни, до якого вона знає всі слова), і кожен з нас випиває по чарці (а потім ще по одній), перш ніж перенести вечірку в кімнату Ніни. Вона дозволяє мені позичити її щасливу сорочку для виходу в світ - чорний боді з довгими рукавами і глибоким V-подібним вирізом, що спускається аж до грудини, - а Гарпер дає мені повну свободу дій зі своєї великої колекції косметики (окрім тональних кремів і консилерів, бо вони зовсім не підходять до мого відтінку). Я наношу крилату підводку і червону помаду, наче це бойові обладунки, бо я не жартую, коли кажу Вінсенту Найту те, що сказала того вечора, коли ми познайомилися.

Я не боягузка.

ТРИНАДЦЯТЬ

Баскетбольна команда орендує старий вікторіанський будинок на сонній, обсаженій деревами вулиці, яка з'єднує кампус Клементя з центром міста.

Я ходила цією вулицею щонайменше сотню разів. Кожного разу, коли я вирушаю до міста (що насправді буває лише тоді, коли мені потрібно купити одяг, який занадто ризиковано замовляти онлайн, або коли я хочу провести день у романтичному відділі старої книжкової крамниці), я йду цим маршрутом. Я знаю його як свої п'ять пальців - усі університетські прапори та наклейки на вікнах, усі розкладні стільці на ганках, усіх сусідських котів, яких технічно не можна тримати в студентських гуртожитках.

Я знаю цю вулицю. Але я ніколи не відчувала, як бруківка під моїми ногами здригається в такт зловісному басу пісні Post Malone, що лунає вдалині.

Ніна і Гарпер передають пляшку з водою, наповнену лимонадом і текілою, туди-сюди, поки обговорюють стратегію.

"Спочатку бар, пивний понг, а потім..."

"Ні, ні. Спочатку бар, *потім* ми знайдемо твоїх хлопців, а *потім* пивний понг..."

Я слухаю лише наполовину, бо мені цікавіше спостерігати, як студенти висипають з будинків, бічних вулиць і припаркованих автомобілів, щоб приєднатися до нашого паломництва, до потоку людей, які все будують і будують, поки, нарешті, ми не досягаємо нашого спільного пункту призначення.

Будинок вибухає світлом і звуком та колективним хаосом, який виливається на темну вулицю вниз. До перил на ганку прив'язані повітряні кульки (звісно ж, у кольорах школи Клементя), а всі вікна внизу заклеєні чимось, що підозріло нагадує чорні сміттєві пакети, скріплені скотчем. Більшість вікон другого і третього поверхів освітлені, і з них висовуються люди, щоб кричати друзям вниз на переповненій галявині перед будинком.

Як тільки я бачу, скільки тут людей, я інстинктивно схрещую руки на грудях.

Цей бодікостюм був жахливою ідеєю. Що змусило мене прийти на вечірку з відкритими цицьками? І хто дозволив мені взути ботильйони на тридюймових підборах? Я вивищуюся над майже всіма дівчатами тут, і над пристойною кількістю хлопців. Тут не сховатися. Не можна змішатися з натовпом.

Я - один великий маяк червоної помади і декольте.

Лише коли я проштовхуюсь крізь початкову паніку, я розумію, що це не просто натовп - це *черга*, яка в'ється через галявину і завертає на ганок. Біля вхідних дверей стоять двоє довготелесих хлопців (обидва першокурсники; я впізнаю їхні обличчя зі списку баскетбольної команди) з блокнотами під пахвами.

"Срань господня", - вигукую я, коли ми зупиняємося на тротуарі. "Тут є список?"

"Усе гаразд", - каже Ніна, протягує свою руку через мою і міцно стискає. "Усе гаразд. Не панікуй. Все пройде швидко, і зараз лише дев'ята година, тож у нас є достатньо часу, щоб зробити все і всіх, заради кого ми приїхали".

"Я не чекатиму," - оголошує Гарпер.

"Але ми вже тут!" протестує Ніна. "І ми грали в ігри, і ми виглядаємо сексуально..."

"Заспокойся. Я теж нікуди не піду".

І тоді Гарпер виконує те, що я можу описати лише як магічний трюк.

Вона дістає телефон із задньої кишені джинсів, відкриває повідомлення і набирає повідомлення з одного слова, перш ніж натиснути "Відправити".

Не минуло й п'ятнадцяти секунд, як - *пуф*.

Джабарі Гендерсон з'являється на ганку з телефоном в одній руці. Іншою рукою він потирає потилицю і поправляє ґудзики своєї (дуже модної) сорочки з короткими рукавами, наче відчайдушно намагається виглядати презентабельно. Я спостерігаю, як він нервово чепуриться, і розумію, що Джабарі, без тіні сумніву, вражений.

"Яким, *блядь*, був твій перший рядок у "Бамблі"?" шепоче-шипить Ніна.

Гарпер старанно ігнорує питання і піднімає одну руку високо вгору, золоті браслети виблискують у м'якому світлі ліхтарів на ганку. Джабарі помічає її в натовпі. Я ловлю частку секунди дитячої радості на його обличчі, перш ніж він встигає прибрати її назад і заспокоїтися. Він піднімає підборіддя вгору, запрошуючи її підійти до початку черги.

Відкинувши своє темне волосся через плече, Гарпер крокує по траві. Ніна біжить за нею, високо піднявши голову, насолоджуючись заздрісними поглядами дітей, які чекали тут довше, ніж ми, щоб довести, що їхнє ім'я є у списку. Я йду за нею, стримуючи бажання вибачитися перед кожним із них.

Джабарі видає тихий свист, коли Гарпер піднімається сходами ганку. Я насторожено чухаю носа, але Гарпер сміється.

"Слухайся, хлопче. Слухайся."

Джабарі стискає губи, прикусивши усмішку. "Ти зробила це."

"Я і половина школи", - огризається Гарпер. "Ти просто просиш своїх сусідів повідомити про вас у відділ патрульної поліції. Я думала, що цей захід має бути тільки за запрошеннями, оскільки ти на соціальному випробувальному терміні?"

Джабарі знизує плечима. "Ми розіслали багато запрошень".

Гарпер вигинає брову.

"Не дивись на мене так, дівчинко. Ти мій єдиний плюс один."

Гарпер хихикає.

Це щось новеньке. Ніколи не бачила, щоб Гарпер так посміхалася хлопцю. Взагалі-то, я ніколи не бачила, щоб Гарпер дивилася на хлопця з якоюсь іншою емоцією, окрім недовіри чи відвертої ворожості. А це? Це дуже, бляха, важливо.

Я все ще не на сто відсотків вірю в цього хлопця. Не після "Старбакса". Але якщо те, як Джабарі витріщився на Гарпер, наче на неї повісили місяць, свідчить про те, що він розуміє, наскільки важливо для неї те, що вона надає йому честь говорити з нею.

Тож - неохоче - я віддаю йому належне.

"Гей, Гендерсон", - каже Ніна.

Джабарі здригається, ніби щойно помітив, що Гарпер - не єдина жінка у світі. "Ніно", - каже він з сердечним кивком. "Ласкаво просимо назад. Я розкажу всім, що діюча чемпіонка з пивного понгу в будівлі".

Ніна розквітає від компліменту. "Не треба їх попереджати. Мені подобається, коли мене недооцінюють."

Гаразд. Два бали для Джабарі.

Але потім він повертається до мене, і мені раптово і жорстоко нагадують, що 1) я справжня людина, яку можуть сприймати інші люди, і 2) три дні тому він і його товариші по команді сиділи по інший бік кав'ярні Starbucks і сміялися з мене. Немає часу ховатися. Все, що я можу зробити, це стояти там, як майбутня жертва в світлі фар напіввантажівки. Обличчя Джабарі спалахує впізнаванням, а потім, на мій жах, на ньому з'являється вираз цілковитого захвату, який я бачила лише на обличчі Ніни, коли вона збиралася зробити щось, чого я абсолютно не хотіла, щоб вона робила.

"Я не думаю, що ми зустрічалися", - каже він, простягаючи мені руку, ніби ми на ярмарку вакансій. "Я Джабарі".

Ти чудово знаєш, хто я, - хочу сказати я. Натомість я беру його простягнуту руку, як я сподіваюся, міцною хваткою, і задовольняюся монотонним: "Кендалл".

"Кендалл", - повторює Джабарі, наче ніколи в житті не чув цього імені. "Дуже радий познайомитися з тобою, Кендалл".

Я відчуваю, як куточок мого рота смикається.

Але я не посміхаюся. Не зараз.

Допоки не знатиму, що можу довіряти цьому хлопцеві.

"Ми втрюх живемо разом", - каже Гарпер.

У Джабарі відвисає щелепа. "Ти *жартуєш*."

"А де іменинник?" запитує Ніна.

Я ріжу її поглядом, від якого плавиться пластик. Ніна навіть не здригнулася. Вони з Джабарі дивляться одне на одного, як двоє людей у переповненій лекційній аудиторії, які без слів домовилися про спільну роботу над проектом, що триватиме цілий семестр.

Мені не подобається такий розвиток подій. Анітрохи.

"Він має бути десь тут," - каже Джабарі, задумливо суплячи брови. "Хочете чогось випити? Я відведу вас до бару, якщо ви хочете пити".

"О, ми *вмираємо від спраги*", - відповідає Ніна.

Джабарі бере за руку Гарпер, Гарпер бере за руку Ніну, а Ніна хапає мене за зап'ясток, перш ніж я встигаю вислизнути з її рук і вибігти в ніч, щоб ніхто більше ніколи не побачив.

Зовні будинок - це хаос.

А всередині? Ще гірше.

Темрява. Неонові вогні. Тісні, майже пліч-о-пліч, тіла, що погойдуються в такт гучній музиці або проносяться коридорами та між кімнатами. Червоні стакани в руках. Різкий запах алкоголю.

Це какофонічне перевантаження для моїх органів чуття.

І все ж усі інші виглядають так, ніби вони відриваються на повну. Зграї дівчат танцюють у тісних колах, похитуючи стегнами, викрикуючи слова пісень одна одній в обличчя з нестримною пристрасною старшокласників-театралів. Хлопці вибухають сміхом і радісними вигуками, коли натикаються на іншого хлопця, якого голосно проголошують "*мій хлопець*" усім, хто знаходиться в межах чутності. Здається, що всі знають один одного - з класу, зі спортивних команд, з попередніх зв'язків, з друзів друзів друзів друзів.

Я ніколи не хотіла бути в центрі уваги або дівчиною, яка має мільйон знайомих. У мене невелике, тісне внутрішнє коло. Але очевидно, що у Вінсента зовсім інша концепція *соціального життя*, тому що ці красиві, галасливі люди - його друзі. Це його крихітний всесвіт, в якому він - сонце, а всі обертаються навколо нього.

Я відчуваю себе астероїдом, що пролітає повз.

Ми не сумісні.

Я відкидаю цю думку. Це не має значення, якщо ми з Вінсентом - це не кінець. Я не збираюся виходити за нього заміж - це смішно. Я просто хочу залізти на нього, як на дерево.

Я можу це зробити.

Я, бляха, зроблю це.

Джабарі робить швидке коло навколо їдальні, де натовп зібрався навколо двох різних столів для гри в пивний понг, а потім повертається назад через зал до вітальні.

"Я думала, ми йдемо за випивкою", - кричу я Ніні.

Джабарі точно чує мене.

"Бар там", - гукає він через плече. "Як ви ставитеся до соку джунглів?"

Не думаю, що він справді чекає на відповідь.

Джабарі витягує шию й обводить поглядом вітальню, трохи роздратовано пирхаючи. Я відчуваю, що він звик бачити прямо над

головами, але на цій вечірці повно студентів-спортсменів, які грають у баскетбол, волейбол, футбол та інші види спорту, в які зазвичай грають великі люди. І, можливо, я *трохи* вдячна цьому аномально високому натовпу, бо не відчуваю себе *зовсім* недоречною, але це все одно збіговисько п'яних незнайомців, які стрибають у темряві, а музика гримить так голосно, що я відчуваю, як ритм брязкає в моїх кістках, і мені раптом стає страшно від необхідності прикидатися, що я не на межі нападу тривоги, коли я нарешті знаходжу...

"Найт!"

Голос Джабарі лунає над гучною музикою і вдаряє мене в груди. Перш ніж я встигаю морально чи емоційно підготуватися, він прослизає крізь отвір у натовпі, тягнучи за собою решту з нас у дальній кут вітальні.

І там стоїть Вінсент.

ЧОТИРНАДЦЯТЬ

Спочатку Вінсент мене не бачить - натовп надто густий, і я наполовину схована за своїми друзями. Але я бачу його.

Його темне волосся сяє під неоновим сяйвом блакитних і пурпурних вогнів, а обличчя наче вирізьблене з грецької античності - всі жорсткі кути і романтичні вигини передані в світлотіні. Навіть в оточенні різноманітних студентів-спортсменів Вінсент вражає високим і широким зростом. Він виглядає більш гідно, ніж принц злочинного світу. Небезпечніше, ніж мафіозний кілер на службі. Більш домінантний, ніж мільярдер у костюмі на замовлення. Що для мого мозку абсолютно безглуздо, адже на ньому лише чорна футболка, темні джинси і потерті білі кросівки - базовий одяг для вечірки студента коледжу.

Бандаж, який був на його лівій руці кілька тижнів, знято. Вигляд його оголеного зап'ястя, злегка веснянкуватого і вкритого тонким волоссям, не мав би бути таким еротичним, але, *бляха*, я витріщаюся, як вікторіанка, що помітила бездомну щиколотку.

Мій погляд піднімається на кілька дюймів і зупиняється на двох чорних лініях, намальованих чорним маркером на його передпліччі. Позначки для підрахунку балів. Я не настільки відірвана від культури кампусу, щоб не знати про стару традицію святкування дня народження Клемента - випивати за кожен прожитий рік життя, але мені трохи важко повірити, що наш зірковий баскетболіст у свій двадцять перший день народження майже о десятій годині випив лише дві чарки.

А потім я бачу обличчя Вінсента і точно знаю, що він тверезий.

Хлопець виглядає *виснаженим*.

Джабарі плескає його по спині - рух, який здається наполовину втішним, наполовину глузливим - і Вінсент здригається, а потім втомлено зітхає, коли впізнає, чия рука закинута йому на плече.

"Вінні, у мене хороші новини..."

"О, Боже. Що ти зробив?"

"Що ти маєш на увазі, що я зробив?"

"Ти виглядаєш так, ніби щось зробив. Я тобі не довіряю."

"*Чорт*, ти не в настрої. Хочеш ще випити? Тому що я принесу тобі випити. Горілку зі спрайтом? Ром з колою? Я не знаю, що, блядь, додають в олд-фешн, але зроблю все, що зможу."

Вінсент неохоче посміхається і проводить рукою по обличчю. "Мені не потрібна випивка. Мені *потрібно*, щоб у цьому будинку було на двісті людей менше. Нас закриють ще до того, як прийдуть усі, кого запросили. Серйозно. Хто половина цих людей?"

"Гаразд, гаразд," - погоджується Джабарі. "Я скажу Гріффіну зробити музику тихіше, а сам особисто наглядатиму за першокурсниками, щоб ніхто з них не отримав алкогольного отруєння. Але перед тим, як я це зроблю..."

"Я ж казав тобі, я не буду робити тілесні випивки."

"У мене для тебе подарунок на день народження."

Вінсент здригається, ніби очікуючи найгіршого, але тут Джабарі відходить убік, обдаровуючи мене помахом руки, ніби він - одна з танцівниць на шоу "*Ціна правильна*", а я - новенький гідроцикл, за який якомусь бідоласі доведеться платити непомірні податки.

Вінсент, бідолаха, про якого йде мова, відсахнувся.

"Срань господня", - каже він. "Кендалл."

Джабарі закидає голову назад і кричить: "*Су-прайз*, шоті!"

Це не зовсім те, як я уявляла собі наше возз'єднання (воно точно не має піднесеного романтичного впливу містера Дарсі, який марширує туманними болотами, щоб сказати Елізабет, що він кохає її), але я намагаюся перебороти розчарування. Добре, що майже занадто голосно, щоб чути одне одного, і занадто темно, щоб бачити одне одного. Нічого, що з усіх боків від нас спітнілі п'яні люди. Добре, що Джабарі, Ніна і Гарпер спостерігають, як ми з Вінсентом витріщаємося один на одного, наче на іспит, до якого інший не підготувався.

Раптом я гостро усвідомлюю, що мої плечі згорбилися і я обхопила себе руками. Я опускаю їх в боки і намагаюся тримати підборіддя високо. Очі Вінсента одразу ж опускаються до моєї ключиці, а потім вниз - аж до основи моєї голої грудної клітки. Я відчуваю тепло його погляду, як фізичний дотик. Він підводить очі назад до моїх і важко ковтає.

"Ти прийшла", - вигукує він.

Це надто простий двозначний натяк. Дешевий постріл, насправді.

"Мені обіцяли поетичний вечір".

"Точно." Куточок рота Вінсента сіпається. "Приготуйся бути враженою, Холідей. Я вивчив напам'ять Шела Сільверштейна спеціально для тебе".

Я сміюся, надто полегшено, щоб робити щось інше. Через це? Цей жарт? Це комфортно, звично і так весело, що в мене паморочиться в голові.

Я могла б займатися цим лайном всю ніч.

"Ви справді так фліртуєте?" запитує Джабарі.

Питання прозвучало з дивовижною любов'ю, але Вінсент все одно здригається, ніби щойно згадавши, що його друг стоїть поруч з нами. Його вираз обличчя розгладжується, перетворюючись на жорстку маску. Я згадую хлопця, який прийшов під час моєї зміни три тижні тому: холодний, самовпевнений, застряг десь на півдорозі між *відстороненим* і *засранцем*. Того вечора він був збентежений. Він був не в своїй тарілці, розгублений і розчарований тим, що потребував моєї допомоги.

Ця його задумливість - це його захисний механізм.

"Гей, Гендерсон," - каже Вінсент, - "чи не міг би ти відвалити?"

Джабарі, здається, анітрохи не образився. Він вітається з товаришем по команді, повертається до Гарпер і каже їй щось, що я не можу розібрати за музикою. Вона киває і жестами показує на Ніну, потім хапає мене за рукав і тягне ближче, щоб прокричати мені на вухо.

"Я піду нагору і познайомлюся з товаришами по команді Джабарі. Я залишаю Ніну на тебе, бо ти безнадійна і я тобі не довіряю, тож роби, що вона каже, гаразд?"

"Але..."

"Ні. Хлопець хоче тебе, Кенні. Не підведи його."

Гарпер м'яко, але трохи поблажливо щипає мене за щоку, а потім вони з Джабарі губляться в тисняві натовпу. Я дивлюся на Ніну, яка складає руки на грудях і розширює свою позицію, як вишибала біля бару, перш ніж кивнути мені.

"Він не завдав тобі клопоту, чи не так?" запитує Вінсент так, ніби це має бути жарт, але в його голосі звучать стурбовані нотки, а брови супляться.

"Він завжди такий? Ну..." Я шукаю потрібне слово. "... нападаючий?"
"Взагалі-то, він захисник".

Я моргаю.

"Це баскетбольний жарт."

"О. Бачиш, я не знаю всіх позицій."

Вінсент стримує сміх. Мені потрібна секунда, щоб наздогнати його, але коли я це роблю, я складаю руки на грудях і в'яло зітхаю.

"Такий незрілий", - бурчу я.

"Я можу навчити тебе, Холідей. Тільки попроси".

Я рада, що неонове сяйво приховує мій рум'янець. "Гаразд, справедливо. Я сама на це натрапила".

Тепер черга Вінсента сміятися. Це розтоплює щось у мені.

Слова Гарпер відлунюють у моїй голові: *Хлопець хоче тебе*. А я хочу його. Але як, в біса, дівчина може сказати хлопцеві посеред дуже людного і дуже публічного дня народження, що вона хоче зробити дуже приватні речі?

Ніна нахиляється до мого вуха і каже: "Спитай його, де тут бар. Джабарі обіцяв мені випити".

Це схоже на те, як вона крадькома підказує мені відповіді на іспиті.

"Гей, Вінсенте, де..."

Пісня, що грає з колонок, перемикається, і раптом все, що я чую, - це знайомі вступні бари ретро-хіта 2016 року і розрізнені зітхання та вигуки людей, які поспішають знайти вільний простір для танцю.

Брови Вінсента супляться. Не думаю, що він мене почув.

Я підхоплююся навшпиньки в той самий момент, коли він пригинається, повертаючи голову, щоб запропонувати мені своє вуха. Я настільки здивована його близькістю, що хитаюся і мушу витягнути руку, щоб відновити рівновагу. Рука Вінсента піднімається, щоб обхопити мій лікоть. Це ледь помітний дотик, але цього чомусь достатньо, щоб все моє тіло хитнулося вперед, шукаючи його міцного тепла.

"Може, вип'ємо чогось?" запитую я, і мій голос раптом хрипне.

Вінсент випростується і киває. Рука на моєму лікті опускається донизу, накриваючи моє передпліччя. Я інстинктивно перевертаю свою руку, щоб зловити його. І тоді наші долоні притискаються одна до одної, наші пальці переплітаються у спосіб, який здається занадто

відпрацьованим і знайомим для першого разу, і я цілком упевнена, що мене трахнули.

Позаду мене сміється Ніна. Я згадую її слова про Джабарі Гендерсона, який тримав Гарпер за руку, щоб відвести її до бару на вечірці.

Це флірт, дурненька. Це хід.

Рука Вінсента в моїй є якорем під час шторму, коли ми проштовхуємося через вітальню до кухні. Щонайменше десять різних людей вигукують привітання з днем народження. Кілька хлопців тягнуться до Вінсента, щоб дати "п'ять" або поплескати по спині. Один з них так хоче завести з ним розмову, що закидає руку Вінсента на плече і йде разом з нами, в той час як натовп розступається перед Вінсентом і його владними широкими плечима.

Це зовсім новий бік його, якого я ніколи не бачила.

Я, звичайно, знала, що він був однією з великих риб у ставку кампусу. Але зовсім інша річ - бачити його в його стихії, в оточенні людей, які знають його, люблять його і хочуть від нього шматочок. Я вже відчуваю, що він мій - і це неправильно, тому що я не можу ним володіти. І не хочу. Ніхто не повинен відчувати право власності на іншу людину. Я критикувала надто багато надмірно власницьких альфа-любовних інтересів, щоб самій стати такою. Але коли я дивлюся, як Вінсент змішується з натовпом, я відчуваю найгірше жало туги.

Я імпульсивно стискаю його руку міцніше.

Він кидає погляд через плече, брови в'ються від хвилювання. Я дарую йому, мабуть, найслабшу посмішку, яка коли-небудь промайнула на вечірці.

Візьми себе в руки, Холідей.

Зроби це для сюжету.

П'ЯТНАДЦЯТЬ

На кухні музика лише трохи тихіша.

Усі скупчуються біля барної стійки, яка насправді не є барною стійкою, а радше довгим столом з фанери, за яким сидять двоє дуже високих хлопців і темноволоса дівчина із золотим обручем у носі. Половина залу несе червону чашку. Інша половина проштовхується вперед, сподіваючись отримати одну з них. Я притискаюся до натовпу, що гойдається, і міцніше стискаю руку Ніни (щоб не втратити її) і руку Вінсента (бо не хочу, щоб і він втратив мене).

"Це іменинник!" - кричить дівчина з кільцем у носі, коли ми підходимо до бару.

Вінсент сміється. "Привіт, Прія. Є шанс отримати VIP-доступ?"

Прія відсуває ящики з пивом і пакети з червоними стаканчиками, відкриваючи отвір під частиною барної стійки. Вінсент притискає руку до моєї спини, направляючи мене вперед, і я пригинаюся, щоб пролізти під фанеру. Ніна наступна.

"О, мені це подобається", - каже вона, коли вискакує зі мною з іншого боку. "Мені це дуже подобається".

Тут, на відкритому просторі за імпровізованою барною стійкою, справді є чим дихати. Мої плечі опускаються з полегшенням. Потім Вінсент пірнає під барну стійку, щоб приєднатися до нас, і раптом місця стає менше, але я не злюся через це. Зовсім ні.

"Чого ти хочеш?" - запитує він.

Тебе. "Я не знаю. Які є варіанти?"

"Пиво, вино, горілку, текілу, віскі. Все, що захочеш. Тільки..." Вінсент здригається, потім простягає руку, щоб погладити бік величезної пластикової бочки з-під газованої води, що стоїть на барі. "Не чіпай сік джунглів. У ньому шість різних видів міцного алкоголю. Ти відключишся ще до того, як доп'єш першу склянку".

Ніна мовчки обходить нас, бере зі стелажа стаканчик і наливає собі склянку.

"Ти це серйозно?" запитую я.

Вона робить ковток і плямкає губами. "Я ніколи не буваю серйозною. Ого. Це отрута. Ага. Гаразд. Ти залишайся і займайся своїми справами, а я піду викличу когось на пивний понг, поки ця штука не почала діяти. Я буду заводити друзів і ворогів, якщо знадобиться." Вона додає, глузливим шепотом, ховаючись від Вінсента однією рукою: "Я не потрібна".

Потім Ніна вислизає з-під барної стійки і зникає, залишаючи мене з Вінсентом.

Наодинці - і дуже навіть *не* наодинці.

"Я буду червоне вино", - пробурмотіла я. "Якщо ти не проти?"

Мені хочеться дати собі стусана. Хто просить червоне вино на домашній вечірці? Мій улюблений напій для затишних вечорів із сусідами по кімнаті - це катастрофа, яка неминуче станеться, коли навколо стільки ліктів.

Але Вінсент навіть не моргнув. Він зупиняє Прію, яка зайнята роздачею банок пива половині команди з лакросу, і передає їй моє замовлення. Вона тягнеться до вина в коробці. Вінсент перенаправляє її до невідкоркованої пляшки, захованої в шафці з іншого боку бару. Прія піднімає брову і кидає на мене погляд, трохи вражений і дуже заінтригований.

"Що за особливий привід?" - дражниться вона.

"Мій день народження", - відповідає Вінсент. Його тон нудний, але рожевий рум'янець розливається по щоках.

Я дивлюся, як відкорковують корок і наливають моє власне вино в червону чашку.

"Тримай, крихітко", - каже Прія.

"Дуже дякую". Я притуляюся носом до краю келиха і нюхаю. "Дідько. Це справжнє вино?"

Вінсент посміхається. "Звичайно, справжнє."

"Я знаю! Я просто маю на увазі, що воно добре пахне. Не так, як те, що в коробках."

Цілих три секунди я була переконана, що в очах Вінсента мерехтять справжнісінькі зірки, перш ніж зрозуміла, що це лише відблиски гірлянд, прикріплених навколо ліпнини над кухонними шафками. Він такий красивий. І він такий високий, що навіть у моїх чоботях на підборах я мушу задирати підборіддя, щоб подивитися на нього.

Востаннє, коли ми бачилися, він сидів. Тепер, коли ми обидва стоїмо, я згадую, як добре наші тіла прилягають одне до одного, коли він піднімає мене, і я можу обхопити його ногами за пояс. Він зміг підняти мене лише однією здоровою рукою. Цікаво, що він міг би зробити з двома.

О, Боже. Може, червоне вино - це погана ідея.

"Як твоє зап'ястя?" Я заїкаюся.

Сміливіша дівчина могла б погладити його по тильній стороні долоні або простежити маленькі візерунки на його шкірі кінчиком пальця. Натомість я стискаю пластиковий стаканчик з вином в обох руках, білою рукою, абсолютно *вбиваючи* всю цю справу зі звабленням.

"Вже краще", - каже Вінсент. "Фізіотерапевт дозволив мені знову грати. Вчора на тренуванні я навіть зміг попрацювати з м'ячем, що було великим полегшенням".

Я б хотіла, щоб ти потренувався зі мною...

"Ти збирався щось принести?" запитую я, раптом не бажаючи пити на самоті.

Вінсент хитає головою. "Ні, все гаразд. Намагаюся зберегти ясну голову".

"Для читання поезії?"

"Очевидно. Я вже розправився з Блейком на тверезу голову. Не хочу знову виставити себе дурнем."

"Ти все зробив правильно. Не будь таким суворим до себе".

Куточок рота Вінсента вигинається в напівпосмішці, і це схоже на найкращу порцію міцного алкоголю, яку я коли-небудь пила - жодного опіку, лише повільний потік тепла, який приземляється глибоко в моєму животі. Це майже занадто. Я дивлюся на свій келих з вином.

Вінсент притискається стегном до мого.

"Я дуже радий, що ти тут, Холідей", - каже він. "Особливо після понеділка. Я знаю, це було.. ." Він замовкає і кривиться, що майже підсумовує катастрофу, яка стала кінцем нашої маленької репетиторської сесії.

"Я хотіла поговорити з тобою про це, власне..."

Слова вилітають, перш ніж я встигаю їх зупинити. *Чорт забирай*. Все йде не за планом. Я мала бути легкою і веселою. Я не повинна була виголошувати велику промову - не тоді, коли я впевнена, що знову

скажу щось не те і все зіпсую. Але Вінсент стоїть прямо, наче фізично готується до будь-якого словесного пекельного вогню, який я можу вилити на нього, і раптом я відчуваю, що мені вкрай необхідно розрядити обстановку. Навіть якщо мені доведеться викрикувати слова поверх пісні Doja Cat.

"Вінсенте, я..."

"Найт!"

Вся моя хоробрість випаровується.

По інший бік барної стійки стоїть баскетболіст. Він абсолютна одиниця людського зросту (сім футів на зріст, плюс-мінус дюйм), але щоки в нього круглі, а обличчя виразно хлопчаче. Думаю, він першокурсник. Але я не зовсім впевнена, тому що більшість моїх спостережень за списком студентів були зосереджені на Вінсенті та хлопцях, яких я бачила в Старбаксі.

М'яз на щелепі Вінсента смикається - єдиний знак, який він подає, що його дратує переривання.

"Що сталося?" - запитує він.

Різкий тон Вінсента не збентежив його товариша по команді. "У тебе є копія ключа від підвалу? Джабарі сказав, що там є кілька бочок, які ми можемо підняти нагору". Його погляд зміщується повз Вінсента і зупиняється на мені. "Привіт, я Гріффін..."

Він намагається простягнути руку через барну стійку, щоб потиснути мені руку, але Вінсент робить крок вперед і створює живу стіну між мною і своїм товаришем по команді. Я тихо радію цьому. Можливо, він засвоїв урок про те, що не варто втручатися в наші справи своїм товаришам по команді.

"Ключ у моїй кімнаті".

"Круто. Хочеш дати мені ключ від своєї кімнати? Чи ти хочеш піти по нього?"

"Я не пам'ятаю, куди я його поклав. Але я не хочу, щоб ти перевернув тут все догори дригом. Навіщо нам взагалі потрібні бочки? У нас і так багато алкоголю."

"Але ж ми хотіли влаштувати конкурс на кращий стенд з бочками", - розпачливо каже Гріффін.

Вінсент зітхає і повертається до мене. У мене з'являється дивне відчуття, що він зараз попросить мого дозволу, і я знову згадую, що не

можу ним володіти.

"Іди займайся своїми справами", - кажу я, підбадьорливо поплескуючи його по плечу, але це лише привід провести долонею по вигину його м'язів. Зараз я не можу згадати, як він називається. Можливо, мені варто попросити його пізніше про урок анатомії.

Боже, мені *справді* треба поставити це вино.

На щастя, тут досить темно, і Вінсент не бачить, як сильно я червонію.

"Ти ж залишаєшся, так?" - запитує він, все ще виглядаючи збентеженим.

"Ні, я зробила зачіску і макіяж і пройшла весь цей шлях сюди заради безкоштовного вина". Я пильно дивлюся на нього. "Звісно, я залишаюся. Хтось має простежити, щоб Ніна не порушувала міжнародну етику пивного понгу".

"Я знайду тебе пізніше", - каже він мені. Це звучить як обіцянка.

Але щойно Вінсент зникає в натовпі, я раптово і болісно усвідомлюю той факт, що стою зовсім сама в будинку, повному незнайомців. Глибоко вдихнувши, я виходжу з-за барної стійки і пірнаю в натовп, приєднуючись до потоку людей, що прямують до їдальні.

Я відчуваю полегшення, коли бачу Ніну, яка сидить на одному боці столу для гри в пивний понг.

Вона не так рада мене бачити, як я її.

"Де Вінсент?" - запитує вона.

"Він пішов вирішувати якісь офіційні партійні справи".

Можливо, сьогоднішній вечір не був ідеальним для того, щоб спробувати поговорити з ним наодинці. Люди п'яні, галасливі і відчайдушно прагнуть отримати від нього шматочок. Його товариші по команді, інші спортсмени, діти з його класу, дівчата, які спостерігають з усіх куточків кімнати і чекають свого шансу - всі вони грають у стратегічну гру, щоб привернути увагу Вінсента, хоча б на кілька хвилин, перш ніж хтось інший наскочить і викраде іменинника.

І тут до мене доходить, що я теж граю.

"Іди за ним", - наказує Ніна, читаючи мої думки. "Заяви про себе".

"Він сказав, що знайде мене знову..." Щойно я це вимовляю, я розумію, що Ніна має рацію. Очікування лише дасть мені час на обдумування і переконання себе, що це не закінчиться добре. Або, що

ще гірше, призведе до того, що я проведу всю ніч без можливості поговорити з Вінсентом.

"Не можна казати, що ненавидиш пасивних головних героїв, а потім бути пасивною, Кендалл".

"Я знаю", - буркнула я. "Дай мені хвилинку, гаразд?"

Мені потрібна хвилина відносної тиші, щоб зібратися з думками, поправити зачіску, витерти помаду і нагадати собі, що я погана сучка, яка цілком здатна спокусити Вінсента Найта, а потім не збожеволіти, якщо все закінчиться тим, що ми поїдемо в захід сонця.

Ніна радісно вигукує, коли закидає ще один м'ячик для пінг-понгу в чашку на протилежному боці столу. Двоє хлопців на іншому кінці столу дивляться один на одного так, ніби зрозуміли, що це їм не по зубах. Я б залишилася і насолоджувалася її тріумфом, але у мене є плани на вечір.

"Мені треба знайти ванну", - оголошую я.

"Вона нагорі, в кінці коридору. Хочеш, я піду з тобою?"

Я хитаю головою. Це самостійна місія.

"Я знайду", - кажу я. "Залишайся тут, гаразд? Я повернуся за п'ять хвилин."

ШІСТНАДЦЯТЬ

Це не може тривати п'ять хвилин.

Черга до туалету завдовжки близько милі і займає половину коридору на другому поверсі. Я займаю місце за парою дівчат, які одразу помічають, що я не в гуморі, і беруться робити компліменти кожному сантиметру мого вбрання, потім макіяжу, потім кістковій структурі.

Тепер я згадую єдине, що мені коли-небудь подобалося на студентських вечірках: тепле почуття спільноти і товариськості, що виникає між п'яними дівчатами, які чекають своєї черги до туалету.

Хтось із черги кричить, що йому потрібен бальзам для губ.

Одразу ж з'являється чотири пропозиції.

Це веселіше, ніж сама вечірка, і це саме те середовище, яке мені потрібно, щоб зробити глибокий вдих і *подумати*. Мені не повинно бути так важко досягти того, чого я хочу. І це Вінсент. Судячи з того, як він дивиться на мене, і майже безперервного потоку кокетливих жартів і двозначних натяків, він теж мене хоче. То чому ж мій тривожний маленький мозок все ускладнює? Чому я так хвилююся за наших друзів? До речі, про них - я маю переконатися, що вони тримаються без мене.

Я перевіряю телефон на наявність повідомлень від Ніни чи Гарпер, коли відчуваю це: знайомий невидимий поштовх, який спонукає мене підняти голову.

Вінсент спускається переповненим коридором у протилежному напрямку. Він виглядає вкрай роздратованим. Не треба бути генієм, щоб зрозуміти чому: він за кілька кроків позаду Гріффіна, який розмахує шнурком, що має бути ключем від підвалу, і насвистує в такт гучній музиці, що лунає з-під підлоги. Гріффін пролітає повз мене. Намить мені здається, що Вінсент теж.

Але наші погляди зустрічаються, наче магніти, і він зупиняється біля мене.

"Привіт. З тобою все гаразд?"

"Я в порядку", - кажу я йому. "Просто чекаю в туалет".

Вінсент обводить поглядом ряд дівчат, наче щойно помітив, що ми всі вишикувалися в чергу за чимось. Тріо хлопців з лакросу намагається прослизнути повз Вінсента в переповненому залі, і він шкандибає вперед, до мене. Між мною і стіною достатньо місця, щоб я могла зробити крок назад, але я цього не роблю. Я підпускаю Вінсента так близько, що відчуваю тепло його грудей, що випромінює на мене. Він пахне божественно. Пральний порошок і щось ледь вловиме і пряне, до болю знайоме. Я мушу відкинути голову назад, щоб зустрітися з його очима.

"Хочеш скористатися моїм?" пропонує Вінсент.

Я шморгаю носом. Я ще не настільки п'яна, щоб терпіти вигляд пісуара.

"Я в однокімнатній кімнаті", - додає він. "У мене є власна ванна кімната. Обіцяю, вона чиста".

Краєм ока я помічаю, що дівчата, які стоять переді мною в черзі, спостерігають за нами з відкритими ротами. Вища з них кидає на мене гострий погляд, який, очевидно, говорить: "*Йди з ним*".

"Гаразд", - поступаюся я. "Але я залишаю за собою право підсмажити тебе, якщо все, що у тебе в душі - це комбіноване лайно з шампуню та мила для тіла".

"Меншого я від тебе і не очікував, Холідей".

На якусь частку секунди мені здається, що він знову візьме мене за руку, але зал не настільки переповнений, щоб виправдати необхідність формувати живий ланцюг. Я стріляю в двох п'яних дівчат, до яких приєдналася, з овечою посмішкою (*Ви можете повірити, що це відбувається?*), і вони відповідають мені підняттям великого пальця вгору (і деякими непристойними жестами, які, як я розумію, означають "*Отримай, дівчино*"), перш ніж я розвертаюся і йду за Вінсентом назад по коридору тим же шляхом, яким він і прийшов.

Він дістає ключі з задньої кишені джинсів і відмикає двері в кінці коридору.

Його кімната краща, ніж я очікувала.

Зізнаюся, я звикла вважати, що більшість хлопців студентського віку, які не живуть у студентських гуртожитках, сплять на надувних матрацах чи футонах, знайдених на узбіччі дороги, а декор їхніх кімнат складається виключно з порожніх горілчаних пляшок і пивних

бляшанок. Але кімната Вінсента більше схожа на сцену з ІКЕА, ніж на напівзруйнований гуртожиток. Його ліжко застелене. Його стіл завалений підручниками та паперами, наче він виконував домашнє завдання, але жоден з цих папірців не зім'ятий і не розкиданий на підлозі. Єдиний справжній безлад у кімнаті - це гора спортивного спорядження на підлозі біля його шафи: кілька спортивних сумок, кілька тренувальних футболок і баскетбольні кросівки, такі величезні, що я на мить перехоплюю погляд на ноги Вінсента.

Він прочищає горло і жестом показує на двері ліворуч від мене.

"Ванна кімната там".

"Точно! Так. Дякую."

Я зачиняю за собою двері. Як мені це вдалося? Я в його ванній кімнаті. Мені навіть не було потреби пісяти (я просто хотіла побути наодинці з собою), і тепер ми з Вінсентом у найтихішому куточку будинку. Його раковина чиста, на дзеркалі над нею немає ні бризок води, ні плям від зубної пасти. Рушники на настінній вішалці темно-сині й незім'яті. Я повільно відсуваю шторку для душу, сподіваючись, що шелест тканини і ковзання металевих кілець на карнизі не надто гучні. Шампунь. Пінка для вмивання. Мило для тіла. Три окремі пляшки. Молодець, Найт.

Завершивши огляд, я спускаю воду в унітазі (щоб зберегти ілюзію), а потім нахиляюся над раковиною, впираюся долонями у край і пильно вдивляюся у своє відображення.

"Ти сильна, незалежна жінка, яка контролює своє життя", - шепочу я. А потім, як остання думка: "І твої груди виглядають феноменально".

Коли я вислизаю з ванної, Вінсент сидить на матраці з телефоном у руці. Він ховає його назад у кишеню джинсів і підводиться, щойно побачивши мене.

Нарешті ми з ним наодинці.

У його спальні.

Підлога під моїми ногами здригається в такт басам іспанської пісні, яку, я знаю, Ніна і Гарпер, напевно, викрикують, де б вони не були. Я можу повернутися вниз і приєднатися до них. Посміхнутися, подякувати Вінсенту і підійти до дверей. Вони прочинені на кілька дюймів. Я чую віддалені розмови і кроки людей внизу в коридорі. Вінсент теж міг би дотягнутися до дверей і притримати їх

відчиненими. Він міг би зітхнути і сказати щось про повернення на свою вечірку.

Але він не рухається. І я теж.

Ми стоїмо, як укопані, дивлячись один на одного.

Він робить крок уперед, і на його передпліччі з'являються чорні позначки від підрахунку голосів.

"Для чого вони?" запитую я, вказуючи на них.

Вінсент опускає очі й кліпає, наче забув, що там були позначки. "Напої. Я маю встигнути на двадцять перший до півночі".

"Ти трохи запізнюєшся".

Він знизує плечима. "Ще тільки десята. У мене ще є час."

"Якщо тільки твою вельми розумну за розміром і супер-холодну вечірку не розіб'є патрульна поліція, ти маєш на увазі".

Вінсент видихає зі сміхом. "Це не зовсім моя вечірка."

"Це твій день народження, чи не так?"

"Я просто мав на увазі, що ця вечірка не для мене. Це для команди. Їм довелося тягнути весь тягар цього сезону, тож так, я б зробив все трохи інакше - можливо, запросив би на двісті людей менше - але команда важко працювала. Вони заслуговують трохи старого доброго хаосу".

"Говориш, як справжній капітан".

Вінсент знизує плечима. "Що я можу сказати? Вони мої хлопці."

"Отже, ти їхній татко", - кажу я, і тут же усвідомлюю свою помилку. "Батько команди, я маю на увазі".

Він мене так просто не відпускає. "Вибач, не могла б ти повторити першу частину?"

"Ні."

"Ти сказала..."

"Ти знаєш, що я мала на увазі."

"Ти *заплуталася*, Холідей. Заплуталася. Я ніколи не бачив тебе настільки не в своїй тарілці."

Я пихкаю і сідаю на куток його столу. "Великі вечірки мене пригнічують. Іноді мені подобаються танці, але здебільшого я відчуваю клаустрофобію і сором'язливість".

"Через танці?" запитує Вінсент. "На першому курсі я ходив на факультатив бальних танців. Можу навчити тебе кількох рухів".

Він звучить надто схвильовано через перспективу поставити мене в незручне становище.

"Я танцюю добре, дуже дякую".

Мій погляд падає на стос книжок на його столі - одна з них мені знайома.

Я піднімаю "Антологию Енгмана" і вигинаю брову.

"Ти ж знаєш, що мушиш це повернути, так?"

Вінсент знизує плечима. "Не раніше, ніж за тиждень".

Я сама підраховую, щоб підтвердити це. Ненавиджу, що минуло стільки часу. Таке відчуття, ніби я втрачаю шматочки пам'яті, хоча я постійно прокручую це в голові. Деталі згладжуються - специфіка розмови і маленькі дотики під час наших поцілунків стають одним великим, аморфним почуттям. Вібрація, скажімо так.

Я повертаюся в зону і усвідомлюю, що витріщилася на рот Вінсента.

Він, звісно, помітив це і дивиться на мене такими темними і тліючими очима, що мені здається, ніби він чиркнув сірником по моєму хребту.

"Почитай мені що-небудь", - бурмоче він. "Вголос".

Він мусить знати, про що просить мене. Повинен знати. Моє серце гикає, коли я відштовхуюся від столу, роблю кілька кроків на середину кімнати і дозволяю книзі в моїх руках розгорнутися, сторінки ковзають одна по одній, поки я не помічаю жовтий стікер, що визирає зверху. Я гортаю його і знаходжу вірш Елізабет Барретт Браунінг. Моє обличчя розпливається в усмішці.

"Ти зробив закладку?" запитую я, тримаючи його так, щоб він міг бачити.

Вінсент наспівує недбало.

"Скажи ще раз, і ще раз, і ще раз, що ти мене любиш", - читаю я.

Зовні, десь у коридорі, хтось кричить: "Сара! Де Сара? Сука, ти взяла мій телефон!"

Вінсент похнюпився і попрямував до дверей.

"Можна я закрию?" - запитує він мене, раптом трохи соромлячись.

Усе моє тіло нагрівається. "Звичайно. Цілком. Авжеж".

Вінсент притискає двері і, після хвилинного вагання, повертає замок. Він стріляє в мене ще одним поглядом, щоб перевірити, чи не маю я заперечень. Я придушую в собі бажання показати йому дуже тупий

великий палець. Замість цього я дивлюся на "Антологію Енгмана" і прочищаю горло. Перш ніж я можу знову почати читати вголос, Вінсент перетинає кімнату трьома довгими кроками і стає позаду мене, так близько, що я відчуваю тепло його тіла в дюймі повітря між нами.

Він читає через моє плече - так само, як і тієї ночі, коли ми познайомилися.

Мені доводиться важко ковтати, щоб запобігти тремтінню від жару, яке прокотилося по моєму хребту.

"Скажи, що кохаєш мене, кохаєш, кохаєш, кохаєш, - срібний дзвін! - тільки пам'ятай, любий, що кохаєш мене і в тиші душею своєю".

Я читаю повільно. Ретельно. Егоїстично, бо хочу стояти тут, поки не запам'ятаю кожну деталь цієї миті. Тепло. Запах. Тихі удари далекої музики, приглушений хаос у коридорі. Невимовне відчуття полегшення, що якимось чином ми повернулися сюди. Повернулися один до одного.

"Ну, професоре Холідей," - бурмоче Вінсент, коли я дочитую сонет до кінця, - "що ви думаєте?"

"Цей занадто простий", - бурмочу я, голос такий же слабкий, як і мої коліна.

"Все одно скажи мені свою інтерпретацію".

Я знову розглядаю сторінку. "Вона хоче, щоб їй сказали, що вона кохана, але це має бути правдою. Він повинен мати це на увазі. Це має бути щось більше, ніж просто порожні слова".

"Вчинки говорять голосніше, ніж слова", - бурмоче Вінсент, більше до себе, ніж до мене.

"Саме так."

"Я майже впевнений, що завдяки тобі я буду на відмінно в цьому поетичному класі".

"Знаєш, технічно," - кажу я, тицяючи кінчиком пальця в його підлогу, - "це репетиторство. Прямо зараз. Тож, мабуть, я маю взяти з тебе гроші".

Він урочисто киває. "Я заплачу тобі."

Я стискаю губи і прикриваю нижню половину обличчя відкритою книгою, щоб не засміятися. Очі Вінсента опускаються. Я на мить уявляю, як він вириває антологію з моїх рук, жбурляє її через усю кімнату і цілує мене в губи.

Але він цього не робить. Він не рухається. Терплячий. Чекає.

"Пам'ятаєш, як ти пропонував мені віддати борг?" запитую я.

Він киває.

Я простягаю руку і проводжу кінчиком пальця по вигину його плеча.

"Що це за м'яз?"

Вінсент важко видихає.

"Дельтоподібний", - відповідає він.

Я киваю і дозволяю своїй руці впасти на бік.

"Це все, що ти хотіла запитати?"

"Так. Цікавість задоволена".

Я повертаюся, щоб покласти *"Антологию Енгмана"* назад на його стіл. Але Вінсент іде слідом - і цього разу він притискається тілом до моєї спини. Я повністю перестаю дихати.

"Ти впевнена, що не хочеш знати, що це за м'яз?" - запитує він, проводячи кінчиком пальця по зовнішньому боці мого передпліччя. Я здригаюся, коли його кісточка проходить по ніжній шкірі на згині мого ліктя і продовжує рухатися вгору і над моїм...

"Біцепс", - кричу я. "Це всі знають".

Моє волосся лоскоче потилицю, коли він відкидає його вбік. Єдине попередження - його гаряче дихання на моїй шкірі, а потім його губи притискаються до вигину мого плеча - так ніжно, що спочатку я думаю, чи не вигадую я це.

"А це?"

Я не можу ясно мислити.

"Гм." Мій голос схожий на тихе хрипіння. "Не кажи цього. Я знаю це."

Його губи знову притискаються до мого плеча, і цього разу я не помилилася. Мій рот розтуляється, і тепло розливається вниз живота, коли Вінсент впирається в шкіру.

"Трапеція", - шепоче він.

Я повертаюся до нього обличчям, одразу ж підкошуючись у колінах, коли розумію, що ми так близько, що я відчуваю його довжину перед собою. Його рот за кілька сантиметрів від мого. Я притискаю руку до його грудей, намагаючись зберегти цей дорогоцінний клаптик простору між нами. Я відчуваю, що ось-ось кинуся до нього, але не можу наштотуватися на нього наосліп - не тоді, коли непорозуміння є

найгіршим тропом. Якщо ми зараз поцілуємося, це буде все. Я забуду все, що мене турбувало, і всі питання, на які мені потрібні відповіді. І я знаю, що казала собі, що приїхала сюди на один раз, але це здається чимось вартим зусиль. Варте ризику.

Я хочу зробити це правильно або не зробити взагалі.

"Кендалл", - прошепотів Вінсент. Це звучить як благання.

"Зачекай," - кажу я, важко ковтаючи. "Я хочу дещо сказати".

СІМНАДЦЯТЬ

Вінсент не розчаровується. Він не злиться, не відсторонюється і не дивується. Навіть якщо моє прохання *поговорити* здається йому цілковитим вбивцею настрою, розмірений крок, який він робить у відповідь, не є пасивно-агресивним чи жорстоким. Це терплячість. Він дає мені простір, необхідний для того, щоб я вийшла на середину його кімнати і пройшла кілька кіл, глибоко вдихаючи прохолодне повітря і намагаючись очистити голову перед тим, як знову повернутися до нього обличчям.

Він спирається на стіл і киває, надаючи мені слово.

"Отже." Я прочищаю горло. "Я втекла. У понеділок."

"Я знаю. Я був там."

Я пихкаю і стріляю в нього попереджувальним поглядом.

"Напевно, у мене боязнь сцени. Не те, щоб до цього я справлялася з усім чудово..."

"Я саме збирався це сказати", - він посміхається з усмішкою, яка більше схожа на доброзичливу, аніж на дразливу. "Слухай, я не звинувачую тебе за те, що ти пішла. Я не знав, що хлопці прийдуть шпигувати за мною. Мої друзі - ідіоти. Я прошу вибачення від їх імені".

"Не вибачайся поки що", - огризуюся я. "Можу я принаймні спершу висловити свої міркування?"

Вінсент широко розводить руками. "Вибачення анульовано. Давай найгірше".

Я роблю глибокий вдих і складаю руки на грудях, щоб врівноважитися.

"Мені не подобається, що твої друзі знали, де нас знайти. І я знаю, що не можу просити тебе не говорити з ними про такі речі, тому що, очевидно, я розповіла все Гарпер і Ніні - звісно, розповіла. І я була б лицемірною, якби злилася на тебе, але той факт, що вони прийшли в "Старбакс" і сиділи там, *спостерігали за нами* і, можливо, робили фотографії, щоб відправити в якийсь командний груповий чат, змусив мене відчути себе так собі..." Я випустила придушений стогін. "Такою

атакованою. Як тоді, коли дівчата говорять про токсичну маскулінність, а хлопці - про те, як грубо поводяться один з одним? Саме так. Відчуття, що з мене сміються, що за мною стежать і переслідують".

Увесь час, поки я говорю, Вінсент посміхається.

Коли я закінчую, він важко ковтає і каже: "Вибач, Кендалл. Я не хотів - ми не хотіли цього. Обіцяю. Але наміри не мають значення. Я зробив тобі боляче. І мені шкода."

Я можу сказати, що це вибачення не від імені його команди. Це його вибачення. Я стримую імпульс сказати, що все гаразд, бо це не так. Але я киваю - просто щоб він знав, що його вибачення прийнято.

"А ще я втекла, бо була... збентежена".

"Чому ж? Давай поговоримо про це".

Я піднімаю брову. "Справді?"

"Звісно. Я не хочу, щоб тебе щось бентежило".

Це зовсім не те, чого я очікувала - і так *приємно*, що до моїх надмірно активних емоцій ставляться так, ніби вони не є ірраціональними чи дратівливими.

"Я вже казала тобі, що я не дуже добре граю в цю гру", - починаю я.

Вінсент відкриває рота.

"Я знаю." обриваю я його. "Я знаю, що ти сказав, що це не гра. Але це єдиний спосіб, яким я можу описати те, що я відчуваю. І мені здається, що я щось пропустила, або ніхто не дав мені книгу правил, або, можливо, я просто не дуже розумна, але..."

"Ти розумна", - різко перебиває Вінсент. "Запитай мене про що-небудь. Що завгодно".

Я кусаю губу і шукаю на його обличчі будь-який натяк на гумор. Не знаходжу. Він абсолютно серйозний.

"Коли ти залишив записку в бібліотеці," - починаю я, мій голос трохи тремтить, - "це був код для того, що ти хочеш піти на побачення на каву? Або переспати? Чи це було дійсно лише для репетиторства? Або...я не знаю. Я не хочу заглиблюватися в це".

Я заламую руки, бажаючи, щоб моє серцебиття заспокоїлося і перестало поводитися так, ніби я стою на краю даху на двадцять поверхів вище від жвавої вулиці. *Це надто драматично.*

Вінсент хмуриється. "Про яку записку ми говоримо?"

"Про записку."

"Ні, я маю на увазі - першу чи другу?"

Тепер моя черга хмуритися. "Зачекай. Що?"

Вінсент дивиться на мене якусь мить, ніби не може зрозуміти, жартую я чи ні, а потім робить останнє, чого я очікувала. Він сміється. Я дивлюся, як він, ошелешений, сідає на край ліжка і проводить руками по обличчю. "Боже мій", - стогне він, а потім опускає руки на коліна. "Я так і знав".

Я відчуваю, що мій мозок відстає.

"Знав що?" запитую я.

Вінсент хитає головою. "Це моя вина - це була дурна ідея. Це було тієї першої ночі, коли я прийшов під час твоєї зміни, і ми..." - Він нахилиє голову, мовчки визнаючи, що ми цілувалися. "Бібліотекарка допомагала мені переглянути антологію, яку ти мені дала, і я..." Вінсент знову сміється, ніби йому соромно, і ховає обличчя за рукою. "Я написав тобі маленьку записку і свій номер телефону на папірці. Я поклав його у твою книжку".

"У якій книжці?" запитую я, і раптом згадую "Принцесу мафії". Книжку, яку він застав мене за читанням. Книгу, яку я залишила на столі, коли ми піднімалися нагору. Книгу, яку я так і не дочитала, бо не могла дивитися на обкладинку, не думаючи про те, як сильно я облажалася з Вінсентом. "Припини. Ти знущаєшся з мене."

Вінсент прикусив нижню губу і кивнув.

"Бляха!" Я плачу.

Весь цей час - три жалюгідні тижні - у мене був його номер телефону в книжці, яку я ніяк не могла змусити себе закінчити. У мене був твердий, відчутний доказ того, що Вінсент Найт хотів мене, і я передала його Ніні, сказавши, що вона може або прочитати книгу, або викинути її в урну для пожертвувань.

Я ховаю обличчя в долоні.

"Я не дочитала книгу", - стогну в долоні. "О Боже, я ж сказала Ніні, що вона може взяти її. Дідько. Вона, мабуть, пожертвувала її". Бо якби вона знайшла записку від Вінсента Найта, заховану в моєму любовному романі, вона б ніколи не заткнулася про це.

"Не дивно, що ти так розлютилася в "Starbucks".

"О Боже, я була розлючена. Я думала, що ти навмисно посилаєш неоднозначні сигнали. Ти цілуєш мене, а потім зникаєш, і я не чую від тебе нічого, аж поки тобі не знадобиться репетитор...що я мала з цим робити?"

"Я думав, що *ти мені* привиділася після тієї ночі, коли ми зустрілися. Я так і не отримав від тебе жодного повідомлення, і я подумав, що, можливо, тобі це не цікаво, але я повинен був знати напевно. Прохання про допомогу з поезією було наче моєю благальною молитвою, щоб побачити тебе знову. А потім ти написала мені листа, і він був такий суворий і формальний, і я подумав..."

"Що я не хочу тебе більше бачити", - закінчую я.

Він киває. "А *ти* думала, що мені просто потрібен репетитор".

Нарешті прояснити це питання - і приємно, і несамовито.

В одному я точно впевнена: непорозуміння - це справді найгірший троп.

"Що ж, ми *геніальні*", - оголошую я.

Вінсент сміється. Він голосно і вільно сміється, від чого у мене в грудях розв'язується вузол.

"Я не дуже добре вмію просити про те, чого хочу", - зізнається він, його щоки і кінчики вух забарвлюються рожевим, коли він перебирає невидимі ворсинки на своїй ковдрі. Я ніколи не бачила його таким сором'язливим. "Якщо я виступаю за когось іншого, це легко. Я просто капітан команди. Але якщо це тільки для мене, я не знаю. Я відчуваю себе жадібним".

Ідея про те, що Вінсент - впевнений у собі, кмітливий, кокетливий, нечистий на руку Вінсент - не любить відстоювати свої інтереси, здається, не вписується в картину. Але пазл стає на своє місце.

Він ніколи не вмів просити про допомогу, чи не так?

Я згадую, як він поцілував мене в бібліотеці, як запропонував попрактикуватися на ньому. Як він був боязким, коли попросив мене набратися терпіння і дозволити йому спробувати підняти мене однією рукою, для мого власного задоволення. Як він дражнив мене в кав'ярні, весь час думаючи, що я прийшла тільки за грошима, але тихо сподіваючись, що я хочу його так само, як він хотів мене. Він завжди залишав двері відчиненими для мене. Навіть коли я грюкала ними перед його обличчям, він відчиняв їх знову.

Але весь цей час він був занадто наляканий, щоб попросити мене зайти.

Цього достатньо, щоб розбити моє серце. Цього достатньо, щоб мені захотілося міцно притиснути його до себе і засипати поцілунками кожен сантиметр його обличчя, вибачитися за те, що я була боягузкою, і зробити йому догану за те, що він теж боягуз.

"Гаразд," - кажу я. "Нам просто доведеться краще спілкуватися, чи не так? Будемо чесними один з одним. Ясними. Відвертими."

Вінсент ковтає і сидить прямо.

"Тоді, щоб бути відвертим," - каже він, - "я не можу перестати думати про тебе, Кендалл. І я прочитав кожен клятий вірш Елізабет Барретт Браунінг, який вона коли-небудь написала. За три тижні. Заради розваги."

Я здивовано регочу і притискаю долоні до розпечених щік.

"Що ти зі мною зробила?"

Це схоже на маленьку жертву гордості заради чесності, тож я відповідаю тим же.

"Я дивилася твоє відео на YouTube", - шепочу я.

Його очі блимають. "І?"

"Я все ще не знаю, як працюють порушення відведеного часу, і зараз мені надто соромно запитувати".

Вінсент відкидає голову назад і знову сміється. Але не зовсім за мій рахунок, тому що я теж сміюся, з повного абсурду, що *весь цей довбаний час* ми були на одній хвили, навіть не усвідомлюючи цього.

Ось воно. Тут я могла б запозичити будь-яку кількість рядків, які я запам'ятала з моїх романів про задекларовані почуття і найпотаємніші бажання. Але і Вінсент, і Елізабет Барретт Браунінг зробили охріненно правильний висновок: вчинки говорять голосніше, ніж слова. І зараз я хочу бути *голосною*. Отже, я перетинаю кімнату, де Вінсент сидить на краю ліжка, стискаю руки на його плечах для рівноваги, а потім - в одному суцільному пориві хоробрості і рішучості - притискаю одне коліно до матраца і закидаю іншу ногу йому на коліна.

ВІСІМНАДЦЯТЬ

Це було, можливо, трохи імпульсивно.

Я сиджу на колінах Вінсента, стискаючи руками його футболку, щоб не впасти назад і не приземлитися сідницями на підлогу його спальні, високо піднявшись на коліна, бо я ще не зовсім готова перенести всю свою вагу на його стегна.

Очі Вінсента на рівні моєї ключиці. Якщо він подивиться вниз, то побачить прямо в глибокий виріз мого позиченого боді. Якщо він подивиться вгору, то побачить подвійне підборіддя. Ніщо в цьому не лестить і не спокушає, але вже пізно відступати без того, щоб незграбно злізти з його колін. Тож ми просто будемо котитися з ним.

Оскільки я все ще не вмію цього робити, я відкидаюся назад - якраз настільки, щоб зазирнути йому в очі, - і запитую: "Це не занадто прямо?"

Вінсент пирхає і нахиляється вперед, щоб схвати свою посмішку на вигині моєї шиї. Його руки ненадовго обхоплюють мої стегна, а потім опускаються на стегна, ніби він не може вирішити, куди їх покласти.

"Будь ласка, спробуй допомогти мені зберегти хоч якусь подобу гідності", - лаюся я.

"Вибач. Мені дуже шкода. Я не буду сміятися над тобою, обіцяю". Дихання Вінсента гаряче проти мого пульсу. Я намагаюся не здригатися. "Я сміюся, бо якщо не буду сміятися, то вибухну. Я ще ніколи так швидко не збуджувався".

Тепло розливається по моїх щоках і розтікається між ногами.

Я опускаюся до нього на коліна - адже він, безперечно, просто жартує - і сміх у моєму горлі одразу ж перетворюється на пил. Він насправді твердий. Вінсент ерегований, притиснутий до того місця, де він міг би прослизнути всередину мене, і його тепло просочується крізь наші джинси, від чого я миттєво і принизливо намокаю.

Вінсент стогне. Я здригаюся і відкидаюся назад, щоб моя вага опинилася на його стегнах. Він знову стогне.

"Я не роблю тобі боляче?" запитую я. "Я не дуже маленька. Але, гадаю, і ти теж".

"Ти ідеального розміру для мене", - каже Вінсент. Його очі опускаються вниз, слідом за вирізом мого боді, а потім знову зустрічаються з моїми. Він прикушує усмішку. "І твої груди виглядають феноменально".

На мить комплімент приголомшує. А потім я впізнаю слова як свої власні.

Я застигаю на місці. "Ти цього *не* чув".

"Нічого страшного. Ми всі накручували себе перед дзеркалом у ванній".

Довгий, здавлений стогін пригніченості, що покидає моє тіло, звучить як передсмертне виття тварини. Я відпускаю його плечі і ховаю обличчя в долонях.

Якби підлога могла поглинути мене, це було б чудово.

Вінсент ніжно бере мої зап'ястя і тягне мої руки вниз між нами.

"Можеш, будь ласка, позбавити мене від страждань і поцілувати мене?" бурчу я.

Вінсент видихає сміх, його посмішка несамовито м'яка.

Його губи першими торкаються моєї щоки. Він цілує її один раз, ніжно, перш ніж перейти на іншу сторону мого обличчя, щоб зробити те ж саме. Я сиджу дуже нерухомо, з заплющеними очима і серцем, що застрягло в горлі, коли він повільно прокладає шлях до мого чола, потім до перенісся - зупиняється, щоб притиснути м'які поцілункиметелики до моїх повік, - перш ніж продовжити свій шлях до рота. В останню мить, коли я впевнена, що він припинить ці тортури і поцілує мене як слід, він занурюється повз мою щелепу і притискає твердий, вологий поцілунок до моєї точки пульсу.

Я випускаю уривчастий і досить принизливий стогін.

"Вінсенте". Я *благаю*. Фемінізм мертвий. Я вбила її, і мені байдуже.

"О, добре", - зітхає він.

Він піднімає підборіддя в знак пошани, і нарешті я цілую його - з відкритим ротом і жадібно.

Це божественно. Це музика, і поезія, і всі інші роздуті метафори, які я коли-небудь чула про поцілунок. Губи Вінсента такі знайомі, що моє серце стискається від болю. Поштовх язика до мого, перш ніж він торкається моєї нижньої губи, такий м'який, *ніжний* і водночас голодний, що змушує мій шлунок скручуватися від жару.

"Щаслива?" - шепоче він мені в губи.

"Не треба мене опікати", - шепочу я. Але мій поцілунок у відповідь говорить: "Так" - палко.

Я обережно проводжу нігтями по його грудях, розтягуючи м'яку бавовну сорочки. Вінсент здригається під моїми руками і міцніше стискає мої стегна, тягнучи їх вперед, поки мій таз не притискається до його живота.

Мені подобається, як він поводить себе зі мною. Те, як він ставить мене так, як йому подобається. Є щось захоплююче в його силі і непередбачуваності його бажання. Це не те, що мати брудні мрії перед сном і придумувати весь сюжет самостійно. Я не сама. Він тут. Він справжній. Він бере участь.

Так приємно хотіти і бути бажаною. Я могла б потонути в цьому почутті.

На жаль, моє тіло не встигає за метафорами, що проносяться в моїй голові - в якийсь момент я мушу вийти на свіже повітря. Коли я відступаю назад, щоб перевести подих, мене вражає видовище, яке мене зустрічає: Вінсент розмазав мою червону помаду по всьому обличчю, від носа до підборіддя. Це так вражає - і так брудно, так непристойно, - що я здавлено сміюся.

"Що?" запитує Вінсент.

"У тебе помада..." Я показую жестом на власний рот.

Він вигинає брову. "У тебе теж".

Я задихаюся, натягую рукав на руку і починаю несамовито терти. Вінсент сміється.

"Замовкни", - благаю я. "Дванадцять годин покриття, що не розмивається, в дупу."

"Ти маєш написати однозірковий відгук".

Я старанно витираю куточки рота. "Ось так. Мені краще?"

"Набагато."

"Ось так. Давай я тебе витру".

Вінсент переносить свою вагу назад на руки і дозволяє мені доглядати за ним. Я кладу одну руку йому на потилицю, утримуючи його на місці, поки витираю рукавом рот.

"Твоє волосся таке м'яке," - бурчу я. - "Ти справді не користуєшся кондиціонером?"

"Ти зазирнула в мій душ?"

"Звісно, що так. Я ж тебе попереджала, що загляну".

Якщо Вінсент помічає, що я проводжу великим пальцем по вигину його нижньої губи кілька разів частіше, ніж це суворо необхідно, він про це не згадує. Але він випускає м'який, задоволений подих і заплющує очі, коли моя інша рука - та, що лежить на його безглуздо м'якому волоссі, - починає рухатися, пальці згинаються, і мої нігті вимальовують повільний ритм на його шкірі голови.

Коли я відпускаю його, його повіки лише на мить розплющуються, щоб знову затреміти.

"Так краще?" - запитує він.

"Краще", - підтверджую я. "Вибач, що влаштувала такий безлад".

Вінсент стогне низько в грудях. "Скажи це ще раз".

"Що? Вибач?" Усвідомлення вражає мене. "Чи я влаштувала безлад?"

Він проводить язиком по зубному ряду. У мене паморочиться в голові.

"Ти," - я притискаю звинувачувальний палець до його грудей, - "брудний хлопчисько".

"Це щось нове для мене", - каже він, виставляючи долоні на захист. "Брудні розмови ніколи не робили цього для мене, але ти і твоя клята поезія..."

"Тоді, може, нам варто продовжити розмову", - кажу я, намагаючись звучати гаряче.

Вінсент пирхає. "Враховуючи наш досвід спілкування? Так, я так думаю".

У мене в горлі з'являються бульбашки від сміху. Вінсент ловить його міцним поцілунком. І тоді я більше не сміюся, бо єдине, що існує у світі, - це тепло його губ на моїх. Мої пальці знову вплітаються в його волосся. Вінсент повертає жест, погладжуючи однією рукою по довжині мого хребта, від плеча (трапеції) до вигину моєї дупи. Через долю секунди після того, як я подумала, що заплатила б хороші гроші, щоб він стиснув мене там, він простягає руку і стискає мене з такою силою, що я мимоволі хрюкаю.

Я вириваюсь і падаю йому на коліна.

Він *твердіший*. Я не думала, що це можливо.

І раптом немає сумнівів. Ні страху. Ні вагань. Ніби якимось страхітливо складне рівняння алгебри раптом спростилося, і тепер відповідь ясна, як день.

Я знову відкидаюся назад і беру його щелепу в свої руки. "Я хочу зробити більше, ніж поцілунок".

Вінсент киває. "Ти пам'ятаєш, як я притиснув тебе до тієї книжкової шафи?"

"Пригадую."

"Ну..." Один куточок його рота зчепився. "Якщо ти думаєш, що це було вражаюче, уяви, що я можу зробити двома руками".

"Покажи мені", - вимагаю я.

"Показати що?"

"Ти справді хочеш, щоб я це сказала?"

Він кліпає, зображуючи удавану невинність. Це битва воль. Я дивлюся на величезного темноокого баскетболіста, чиї руки лежать на моїх стегнах і чиї м'язисті стегна піді мною. Вінсент доброзичливо посміхається мені у відповідь, вії тріпочуть.

"Давай, Холідей", - бурмоче він. "Використовуй свої слова".

Це... щось робить зі мною.

"Припини дражнитися," - кажу я, задихаючись, "і, бляха, торкнися мене".

Я тягнуся до зап'ястя руки, яка все ще обіймає мою дупу, і намагаюся перенаправити її до себе. Не можу повірити, що я носила джинси. Не можу повірити, що він теж у джинсах. Ненавиджу їх. Я хочу, щоб вони зникли, негайно, і я більше ніколи не хочу їх бачити.

"Одну чи дві?" запитує Вінсент грубим голосом.

"Що?"

Він повільно кліпає. Його вії справді мають бути нелегальними. "Підніми руку вгору".

Я гадки не маю, до чого він веде, але виконую наказ. Вінсент піднімає руку і притискає свою долоню до моєї, вирівнюючи наші пальці. Його рука, звісно, величезна. Він може тримати в долоні баскетбольний м'яч. Але тільки коли він ворушить вказівним пальцем, привертаючи увагу до того, що його палець на дюйм довший і майже вдвічі ширший за мій, я розумію, що він має на увазі.

Ох. Ох.

Я трохи тремчу, коли простягаю руку і беру Вінсента в обидві свої. Він дозволяє мені потримати її і перевернути, розглядаючи його широку долоню і довгі пальці, перш ніж я проводжу великим пальцем по суглобу його зап'ястя. Вінсент здригається, лише трохи. Думаю, я могла собі це уявити.

"Я питаю, скільки ти можеш втримати, Холідей", - каже він. "Один палець, чи два".

"Два", - кажу я. "Я можу двома".

Сподіваюся. Такими темпами я не впевнена, що переживу ніч.

"Добре. Тепер я запхаю два пальці в тебе," - каже Вінсент, обережно перевертаючи свою руку, так що я все ще тримаю її в своїй, - "а потім я згорну їх, ось так, і ти кінчиш на мою руку".

Від одних цих слів я відчуваю, що вся палаю. Але потім Вінсент згинає свої пальці так, як він каже, що буде згинати їх всередині мене, і дотик шкіри - *сила*, яку він має в одній дурнувато-величезній руці - змушує м'яз глибоко в моєму животі стиснутися.

"Гаразд," - кажу я з тремтячим сміхом. "Давай не будемо надто впевненими у своїх силах".

Вінсент невинно кліпає. "Я просто намагаюся спілкуватися зрозуміло".

Він точно знає, що робить. І йому краще не зупинятися.

Я відкидаюся назад на ліжко, м'який порив повітря виривається з-під подушки, коли моя голова вдаряється об неї. Його ковдра під моїми руками гладенька, без крихт. Це не той неприбраний, кишить клопами безлад, про який Ніна, Гарпер і я завжди жартуємо, що в кімнатах хлопців з коледжу буває безлад. Вінсент тримає свій простір чистим і світлим. (Не знаю, що в мені такого, що мене це так заводить).

Вінсент слідує за мною, одне коліно затиснуте між моїми, а руки по обидва боки моєї голови. Він виглядає таким прекрасним наді мною. Темне волосся спадає на темні очі. Біцепси напружуються на рукавах його футболки, яка задирається догори, відкриваючи клаптик шкіри над поясом джинсів.

Це відбувається.

Я провела стільки годин свого життя, читаючи про те, як персонажі роздягаються. Я пережила тисячу різних ритуалів поцілунків, роздягань, обміну палкими словами та ніжними зізнаннями. І тепер,

коли я тут, насправді живу цим, все, про що я можу думати, це те, що я дуже, дуже сподіваюся, що Вінсент вважає мене гарненькою. Це така дурна думка. Ще на першому курсі я заприсяглася собі, що не дозволю чоловічому погляду впливати на мої рішення. Але цей один чоловічий погляд одноосібно зіпсував мені життя.

Вінсент, мабуть, вже досить добре мене знає, щоб розпізнати стражденний вираз мого обличчя, бо він штовхає мене коліном у бік литки.

"Поговори зі мною, Холідей".

Мої очі перефокусуються на Вінсента, який спостерігає за мною з невеликим занепокоєнням.

"Обережніше зі мною, гаразд?" Я намагаюся перетворити це на жарт, але мій голос тремтить.

Вінсент помічає це. Його рука - та, що нарешті звільнилася від бандажа - знаходить мою і сплітає наші пальці разом. Вона така м'яка. Я ненавиджу його за це, трохи, тому що це змушує щось у моїх грудях стискатися так сильно, що це майже занадто.

"Гей", - каже він.

"Гей", - папугаю я.

"Я зроблю все, що ти мені скажеш. Ти тут головна".

Я не можу сказати, чи то кімната незрозумілим чином стала меншою, чи то низька і гучна каденція його голосу наче важка ковдра, накинута на мої плечі, але мені раптом стало на десять градусів тепліше. Дивне тремтіння, яке почало охоплювати моє тіло, зникає. Я не рухаюся. Спокійно.

Ти тут головна.

"Я довіряю тобі", - вимовляю я, хоча він не питав.

Вінсент дивиться на мене якусь мить, його темні очі виблискують у м'якому світлі, а потім підкочується на коліна і ніжно цілує мене в чоло. Цей момент занадто серйозний і сентиментальний, щоб відповідати приглушеним звукам студентської розпусти, що просочуються крізь дошки підлоги.

"Я не підведу тебе, Холідей", - каже Вінсент. Потім, з такою ж серйозністю: "А тепер давай знімемо з тебе штани".

ДЕВ'ЯТНАДЦЯТЬ

Вінсент - справжній джентльмен - розстібає гудзик і розстібає мені джинси. Він стягує їх зі стегон і литок, а потім на мої вдягнені в шкарпетки ноги, які виглядають абсолютно безглуздо тепер, коли я без шкарпеток. Але Вінсент не сміється над моїми безглуздими шкарпетками (одна у квіточках, інша з мультяшним чорним котом біля пальців). Його погляд прикутий до того місця, де між моїми ногами застібається позичений боді.

"Це," - каже він, просуваючи палець під тканину на моєму стегні і дозволяючи їй знову прилягти до моєї шкіри. "Я люблю цю річ. Що б це в біса не було".

Я пирхаю. "Це називається боді".

Вінсент втягує губи, ніби намагаючись зупинити себе від того, щоб щось сказати.

"Що?" вимагаю я.

"Гаразд, ти зненавидиш мене за це, але ти коли-небудь бачила ті розминочні штани, які баскетболісти одягають перед грою? З застібками по боках? А потім вони їх просто, бляха, здирають?"

Сміх виривається з мого рота. "Вінсенте! Чому ти так кажеш?"

"Це одна з тих ситуацій?" - запитує він крізь власний сміх.

"Зовсім ні", - кажу я, намагаючись виглядати суворою, незважаючи на те, що все ще посміхаюся. "Цей боді належить моїй сусідці по кімнаті. Він її улюблений, і я просто позичила його, тому прошу тебе утриматися від того, щоб різко зривати його з мене".

Вінсент піднімає руки в знак покори. "Ну, тепер я сам собі не довіряю. Чи не могла б ти зробити мені честь?"

Я вдаю, що зітхаю, ніби це величезна незручність, і простягаю руку між ніг. Очі Вінсента стежать за кожним моїм рухом, поки я обережно розстібаю застібки боді. Мені потрібно кілька спроб, бо я тремчу, але врешті-решт мені вдається їх розстебнути. Тепер я рада, що сьогодні вдягла гарну білизну - просту, невиразну, пробачливу чорну білизну з бавовни.

Доречно, що я вдягла чорне на, як сказала б Ніна, похорон моєї цноти.

"Ось так", - кажу я, складаючи руки одну на одну на животі. "Будь ласка, продовжуй".

Очі Вінсента бігають вгору і вниз по моєму тілу, залишаючи сліди тепла скрізь, де вони побували. Вниз по шиї, в долині моїх грудей, між стегновими кістками.

"Боже, я в біді", - шепоче він так тихо, що я не зовсім впевнена, що він хоче, аби я його почула. Він простягає руку і гладить пальцями бавовняну білизну там, де вона туго натягнута на моїй піхві - і це вперше в житті я подумала про неї саме так. *Моя піхва*. Я зустрічала цю термінологію лише в еротичних романах, і вона ніколи не вписувалася в мій повсякденний словниковий запас. Це занадто грубе слово. Занадто грубе. Але ніжний натиск кінчиків пальців і кісточок Вінсента змушує мене думати про всілякі тупі, грубі слова.

Я важко зітхаю.

"Давай і це з тебе знімемо", - бурмоче Вінсент.

Я не чекаю на його допомогу. Я просовую пальці під пояс на стегнах, впираюся п'ятами в ліжко і вигинаюся з матраца. Кількома ривками і трохи підтягнувши коліна до грудей, я знімаю спідню білизну і тримаю її в одній руці. Я безладно розкидаю її по кімнаті. Я навіть не дивлюся, куди вона приземляється.

І тоді це сталося. Я вперше стою напівоголена перед кимось іншим.

Вінсент не зводить з мене *очей*.

"Що?" огризаюся я.

"Нічого", - каже він. Потім, тихо: "Ти гарно виглядаєш на моєму ліжку".

Моє серце стискається. Я намагаюся відвернути це почуття, бо воно занадто сильне. "Краще б я виглядала добре. Я півгодини робила макіяж. Ти навіть не уявляєш, як важко зробити рівну підводку".

Губи Вінсента сіпаються. "Твоя правда. Я й гадки не маю".

Він нахиляється, щоб поцілувати мене. Я рада цій миттєвій перерві від того, що на мене дивляться. Все це відчувається набагато легше, коли мої очі заплющені, а рот Вінсента на моєму - або ковзає по моїй щелепі, вниз по шиї, в долину між моїми грудьми.

Його погляд зупиняється на тому місці, де боді Ніни натягується на вигин моєї правої цицьки. Від спалаху жару в його погляді мене пересмикує. Вінсент виглядає так, ніби раптом придумує сотню способів знищити мене. І я дозволила б йому. Я хочу, щоб він просунув руку під тканину і робив з моїми феноменальними цицьками все, що йому заманеться. Мені байдуже, якщо він проведе великим пальцем по моєму соску, ніжному і пір'яному, поки я буду вигинатися і хихикати. Мені байдуже, якщо він бере цілу цицьку в руку і стискає її, ніби він займається скелелазінням і повинен знайти товар. Мені байдуже, якщо він скручує і смочче мій сосок, поки я не закричу, не зариду і не почну благати його зробити зі мною жахливі речі.

Я просто хочу побачити, що він хоче зробити. Я хочу несподіванки його бажання.

Але тут Вінсент важко вдихає, ніби збирається з силами, і знову стає на коліна між моїми ногами.

"Думаю, я повинен тебе зігріти", - каже він.

"Зігріти мене?" кричу я.

І мій розріджений маленький мозок не встигає збагнути, бо навіть коли Вінсент низько присідає і обхоплює мене руками за стегна, я не розумію, що він має на увазі. Доки він не нахилиє голову і не лиже одну довгу, повільну смужку прямо по шву на мені, від отвору до клітора. Його рот такий гарячий і вологий, а вигляд його темного волосся між моїми ногами і вій на щоках такий надзвичайно еротичний, що я задихаюся від шоку.

Коли Вінсент піднімає голову, в його очах з'являється гордий блиск.

"Ось так".

Я не можу дотепно прокоментувати - чи запустити ракету в самосвідомість щодо того, як я маю виглядати під цим кутом або який я на смак. Світ звузився до однієї маленької точки світла. Усе моє обличчя розпечене. Навіть шия і груди горять.

"Сьогодні твій день народження", - кажу я, слабенька спроба пожартувати. "Хіба я не повинна дарувати тобі подарунок?"

"Повір мені, Холідей. Так і є."

А потім він нахилиє голову і закриває наді мною рот. Я здригаюся і хапаю однією рукою ковдру, що лежить піді мною. Іншою рукою я вчепилася у волосся Вінсента, а він працює щелепою, ніби цілує мене.

Або намагається поглинути мене. Важко сказати. Його язик робить кола вгору і вниз, ковзає всередині, а потім зачіпає пучок нервів, що змушує моє праве підколінне сухожилля тремтіти.

Вінсент ворухить язиком і просовує в мене один палець. Він входить до біса легко. Якби я не була зараз наполовину не в собі, я б почервоніла від м'якого, слизького *хлопку*, з яким він ковзає аж до другого суглоба. Але цього недостатньо - навіть близько - тому я розгойдую стегнами, прагнучи більшого тертя, більшого тиску, більшого чого *завгодно*.

Вінсент бурчить і відступає назад, щоб сказати: "Жадібний".

"Припини дражнитися", - вимагаю я, різко смикаючи його за волосся.

Вінсент стогне у відповідь, лоскочучи внутрішню сторону мого стегна. "Я просто хочу переконатися, що не роблю тобі боляче".

"Стули пельку".

Це спрацьовує.

Вінсент просовує в мене другий палець. Розтягнення чудове - якраз достатньо, щоб трохи вщипнути, якраз достатньо, щоб я дійсно відчула це, коли він розсовує пальці всередині мене, натискаючи на протилежні стінки і розтягуючи м'язи, випробовуючи їх на міцність. Я стогну і відкидаю голову назад, повіки здригаються.

"Добре?" запитує Вінсент.

"Ммм."

"Хороша дівчинка".

Здушений сміх виривається з мого горла.

"Що?" каже Вінсент. "Я думав, ти хочеш, щоб я продовжував говорити".

Я стискаю губи. Я не збираюся визнавати, що ці два слова роблять зі мною... *щось*. Вінсент знає. Він це відчуває. І я чую в його голосі, що він дражнить мене.

"Я сказав, що *розмова* - це добре. Не *брудні розмови*. Брудні розмови - це..."

Він витягує пальці майже до кінця, а потім засовує їх назад під новим, кращим кутом.

"...дешево", - бурмочу я.

"То ти *не* хочеш, щоб я сказав тобі, яка ти гаряча і мокра?" запитує Вінсент, вдаючи невинність. "Ти не хочеш, щоб я сказав, що з тебе

капає? Що я не можу дочекатися, коли ти зіпсуєш мої простирадла? І я *точно* не повинен говорити тобі, як міцно ти стискаєш мої кісточки і яка ти до біса солодка на смак, чи не так?"

Я відкриваю рота, сповнена рішучості сказати йому, щоб він пішов до біса.

Натомість виривається низький горловий стогін.

"Молодець, Холідей."

Вінсент повільними, жахливими рухами качає пальцем і притискається обличчям до внутрішньої сторони мого стегна, цілуючи мою шкіру і бурмочучи слова похвали, які я ледве вловлюю через стукіт мого власного серця і вологі маленькі хлюпання, що доносяться з того місця, де ми з ним з'єднані. Я вдавлююся п'ятами в матрац і стискаюся. Вінсент стогне, його рухи завмирають, перш ніж він переносить свою вагу і починає тиснути сильніше, швидше, і впивається зубами в ніжну шкіру на внутрішній стороні мого стегна.

Я видаю щось на кшталт придушеного сміху, бо це просто несправедливо. У тих небагатьох випадках, коли я намагалася торкнутися себе пальцями, це було марною тратою зусиль - я просто закінчувала спітнілою і пригніченою, моя рука зводило судомою, а спина боліла від того, що я викривлялася в сумній спробі досягти чогось. Щоб відчутти це так, як мені розповідали в любовних романах. Я просто подумала, що я одна з багатьох жінок, які віддають перевагу кліторальній стимуляції перед проникненням.

Я думала, що знаю себе.

Але, мабуть, я помилялася, бо коли пальці Вінсента знову скручуються і наштовхуються на ніжне місце всередині мене вздовж передньої стінки, я ледь не підхоплююся на місці.

"Ось так", - зітхаю я. "Зроби це ще раз..."

Слова ледве встигають вилетіти з мого рота, як пальці Вінсента знову торкаються передньої стінки. Але цього разу його інша рука обхоплює моє стегно, притискаючи мене до себе, а долоня приземляється на ніжну шкіру між лобковою кісткою і пупком. Він натискає вниз.

Мої м'язи тремтять, прес скорочується, а стегна вигинаються під руками Вінсента. Але він тримається стійко, як нерухома стіна з м'язів і кісток. Я притиснута. Мені нікуди подітися. І в мені піднімається приплив, що загрожує змити мене прямо через край чогось

величезного і трохи жахливого. Я хапаю Вінсента за зап'ястя, не впевнена, чи намагаюся я відтягнути його руку (щоб сказати йому, що щось наростає і що масштаби цього лякають мене), чи намагаюся притиснути його ближче (тому що думаю, що можу насправді вбити його, якщо він припинить те, що робить).

"Не опирайся", - бурмоче він. "З тобою все гаразд".

"Вінсенте", - кажу я, і це попередження - чи, можливо, благання. Я не можу сказати.

"Я тримаю тебе, Кендалл", - каже він. "Давай."

Він знову притискає свій рот до мого центру і сильно смокче.

Вузол всередині мене туго затягується і, в одному пориві, розв'язується. Мої повіки здригаються. Рот роззявляється. Я впиваюсь нігтями в шкіру і волосся Вінсента, мимоволі напружуючись, хапаючи ротом повітря. А потім тиск проходить крізь мене, як хвиля під час шторму, залишаючи по собі в'ялі м'язи і надмірно чутливі нерви. Я тремчу і ридаю під ним, але Вінсент не відпускає. Він продовжує тиснути, качати, смоктати мене, поки я не впираюся в його голову і благаю, плутаючи слова, які я навіть не можу розплутати, змилюватися.

Матрац прогинається і підстрибує, а потім Вінсент знову наді мною і притискає поцілунок до моїх вуст. Я надто приголомшена, щоб робити щось, окрім як імітувати його, мій язик незграбний, а дихання все ще прискорене. Коли він відривається, щоб подивитися на мене, його очі - найтепліший відтінок карих - виблискують чимось схожим на тріумф і здивування.

Я почуваюся не просто гарненькою.

Я почуваюся головною героїнею.

І тепер у мені зростає новий голод, викликаний цим припливом впевненості.

"Моя черга", - вимагаю я.

Вінсент гавкає зі сміху. "У тебе щойно була черга".

"Я не це мала на увазі". Я хитаю головою. "Тепер я можу доторкнутися до тебе".

Вінсент підпирається однією рукою, а іншою відкидає волосся з мого спітнілого чола. "Це не послуга за послугу, Холідей".

"Здається, ти мене не слухаєш, Найт". Я простягаю одну руку між нами і хапаю його за пояс джинсів. "Я. Хочу. Доторкнутися. До. Тебе."

Він важко ковтає. "Що ж, оскільки ти *благаєш*..."

Я проводжу долонею по його ерекції крізь штани. Самовдоволена посмішка Вінсента зникає, його підборіддя закидається назад, а в горлі проривається тихий стогін. Мені глибоко приємно знати, що я здатна стерти цю посмішку з його обличчя. Я хочу, щоб він теж роздягнувся.

"Хто, ти кажеш, *благає*?" запитую я.

І мені трохи паморочиться в голові від сили, бо я *можу це зробити*. Я можу бути дівчиною з любовного роману - тільки він справжній, а я - це я, і це все не в моїй голові.

"Знімай штани", - наказую я.

Вінсент киває і тягнеться до передньої частини джинсів. Я рада, що хлопець розуміє вказівки, бо якщо я не побачу його член (член? пеніс? я не визначилася) в наступні шість секунд, думаю, що згорю.

Але я ледве чую м'яке металеве шипіння блискавки, коли він її застібає, бо ззовні, в коридорі, лунає гучне відлуння кроків - наче тупотіння стада худоби - і гучний сміх. Він стає все ближчим і ближчим, а потім лунає різкий звук, ніби хтось грюкає у двері.

У двері Вінсента.

"Найт!" - голос, який я впізнаю як крик Джабарі з іншого боку. "Час до бару! Діставай свої документи і поїхали".

Дверна ручка брязкає - все ще замкнена, слава Богу - і я раптово і болісно усвідомлюю той факт, що я напівгола в ліжку Вінсента Найта, *під ним*, з розчервонілим обличчям, грудьми, що здіймаються, у відблисках того, що цілком може бути найкращим оргазмом у моєму житті, з руками, що тягнуться до його все ще прихованого члена.

Ну що, чесно? До біса баскетбольну команду.

ДВАДЦЯТЬ

Здається, половина баскетбольної команди Клемента на вулиці, а я в ліжку Вінсента з босими ногами, заплутаними між його ногами. Я не любитель вечірок, але таке? Це просто кошмар. Вінсент, мабуть, бачить паніку на моєму обличчі, бо роздратоване кривляння його губ одразу ж змінюється на щось набагато урочистіше.

"З тобою все гаразд", - шепоче він. "Двері зачинені. Все гаразд".

Але не все гаразд. Його товариші по команді стоять за дверима, а я гола нижче пояса, якщо не рахувати моїх шкарпеток із зображенням kota, що не пасують один до одного. Я ніколи не була такою наляканою - і такою розчарованою, тому що я майже мала все, про що коли-небудь мріяла. Здається, на моїх очах з'явилися справжні сльози.

"Ти знущаєшся з мене?" скиглю я.

Вінсент підштовхує себе до колін, рішуче стискає брови.

"Я їх позбудуся", - шепоче він.

"Я сховаюся у твоїй ванній", - шепочу я у відповідь, відкочуючись від нього.

"Ти не мусиш..."

Я вже зісковзую з ліжка, нахилиючись, щоб забрати свої джинси.

"Найт!" знову гукає Джабарі, і йому підхоплюють ще кілька голосів, перш ніж хтось знову стукає у двері. Я раптово і незрозуміло чому лютую.

"Де в біса моя білизна?" шиплю я. "Я не хочу, щоб твої друзі бачили мене такою!"

Вінсент корчить гримасу, а потім кидає гострий погляд на власну пахову зону, де його розстебнуті джинси натягнуті на ерекцію, що швидко м'якшає, але все ще вражає уяву. Так. Я впевнена, що зараз він теж не дуже хоче, щоб його бачили друзі.

Здається, зараз не найкращий час нагадувати, що вони зруйнували наш хеппі-енд у більш ніж одному сенсі цієї фрази.

Поки я пірнаю у ванну, Вінсент притискається щокою до дверей своєї спальні. Він двічі прочищає горло, але його голос все ще викривально низький і хрипкий, коли він говорить.

"Агов, Джабарі?"

"Що сталося?" Відповідь Джабарі приглушено лунає крізь дерево.

Вінсент відкриває рот, і я майже на сто відсотків впевнена, що він хоче сказати "відвали", але виходить ось що: "Можеш дати мені хвилини двадцять? Зустрінемося внизу."

"Не говори мені цього лайна. Ти готовий. Більше ніяких зволікань."

"Гендерсон", - прохрипів Вінсент. "Богом присягаюся. Десять хвилин. Бляха, я візьму п'ять."

"Ні, чувак. Давай. Ми на місії, щоб..."

"Відвали."

Вінсент повертається до мене, його вираз обличчя прямо як у шекспірівській трагедії. Не обмінявшись жодним словом, я знаю, що ми обидва розуміємо, що його товариші по команді нікуди не підуть, поки не отримають те, що хочуть.

Вінсент кількома сердитими кроками перетинає кімнату, хапає з тумбочки гаманець, вагається, а потім йде до мене, замість того, щоб прямувати до своїх дверей. Він притискає руку до стіни біля ванної кімнати і нахилиється, щоб подивитися на мене.

"Я відведу їх у коридор і змушу випити ще по одній," - шепоче він. "Ти можеш вислизнути, коли берег буде чистим, і я зустріну тебе внизу. Або...або ти можеш залишитися тут, а я повернуся?"

Навіть коли він пропонує це з іскрою надії в очах, я можу сказати, що він знає, що знову вислизнути від своїх друзів буде неможливо.

Це несправедливо. Я не готова до того, що сьогоднішній вечір закінчиться.

"Мені треба спуститися вниз", - кажу я, рухаючись, щоб зачинити двері.

"Кендалл."

Я завмираю і зустрічаюся з його очима.

"Вибач", - каже він.

"Я можу ненавидіти твоїх друзів", - відповідаю я.

"Це стосується нас обох".

Вінсент розвертається, щоб піти.

"Зачекай", - кажу я. Він чекає. Я обхоплюю однією рукою його потилицю, мої пальці заплутуються в його ретельно скуйовдженому волоссі, і піднімаюся на пальці ніг, щоб поцілувати його. Вінсент

відповідає з таким же запалом, гойдаючись на мені з таким нетерпінням, що мені доводиться вигинати спину і переставляти ноги, щоб вмістити його. Наші губи роз'єднуються з вологим шльопанням.

"Один на дорозі", - шепочу я.

Вінсент хитає головою. "Це не допоможе зі стояком".

Він знову цілує мене - цього разу в лоб, а потім робить крок назад і важко видихає. Довгу мить ми дивимося одне на одного. Я намагаюся запам'ятати цю мить - увібрати її в себе - на випадок, якщо це все, що я коли-небудь отримаю.

Це не схоже на кінець, - шепоче частина мене, що сповнена надії.

І ох. О, ні.

Я сказала собі, що можу бути дорослою в цьому питанні. Сказала собі, що можу на одну ніч перестати бути боягузкою і повеселитися. Але ось я тут, негайно і безмежно прив'язуюся до першого хлопця, до якого я коли-небудь відчувала подібні почуття. Я хочу, щоб Вінсент зробив щось абсолютно непропорційне ситуації, наприклад, увірвався вниз, вимкнув колонки і відправив усіх по домівках. Я хочу, щоб він був героєм романтичного роману, навіть якщо це смішно.

Джабарі Гендерсон знову стукає у двері.

"Іди", - кажу я Вінсенту, трохи підштовхуючи його - останній привід торкнутися його грудей.

Погляд, який він кидає мені через плече, коли перетинає свою кімнату, є водночас стражденним і вибачливим. Я ховаюся під душем, подалі від очей, і слухаю довгу хвилину тиші, перш ніж він відмикає двері своєї спальні і смикає їх.

"Щось ти довго", - вигукує хтось у коридорі.

"Вибачте, вибачте", - вибачається Вінсент. Він напрочуд гарний актор. "Не міг знайти свій гаманець. Джабарі, у тебе в кімнаті ще залишилася текіла?"

Відповідь: "О, так, *чорт забирай*".

Вінсент прослизає у двері, щільно зачиняючи їх за собою. Я прислухаюся до звуків кроків, що стихають, і веселоців, коли він веде своїх товаришів по команді вниз по коридору.

Я стою у ванній кімнаті Вінсента, притиснувшись спиною до стіни, і дивлюся на своє відображення в дзеркалі. Моє волосся розпатлане. Помада зникла. Обличчя почервоніло, а на шиї рожеві плями - не

зовсім засоси, але, можливо, вони стануть ними завтра. Сподіваюся, що будуть. Я хочу конкретні нагадування про те, що ми зробили. Я хочу *сувеніри*, чорт забирай.

Бо інакше я б не повірила, що це сталося.

Він довів мене до оргазму. Посеред власного дня народження.

На мить запаморочення пронизує мою тривогу. Я посміхаюся до власного відображення. Але чим довше я дивлюся, тим більше падає моя ошелешена посмішка і тим сильніше стискається мій живіт.

Це було прекрасно. *Він* був прекрасний. Це було схоже на щось прямо з найкращих романтичних романів, де хлопець боготворить дівчину і насправді звертає увагу на те, що робить їй приємно. Не було жодного моменту, коли б мені не сподобалося те, що робив Вінсент - і я не заперечую, що у нього було багато практики, тому що я не збираюся нікого ганьбити, але мене вразило, що вся зустріч була досить однобокою.

Курва, він навіть не *кінчив*.

Він давав і давав, і давав, і навіть коли я залізла до нього в штани і зажадала побачити його член, він, здавалося, вагався. І я знаю, що він хотів мене. Він так і сказав. Я бачила бажання в його очах, і я не можу придумати іншої причини, чому хлопець міг би так дивитися на дівчину. Але тепер, коли я сама в його ванній кімнаті, мої руки тремтять, коли я розгладжую передню частину зім'ятого боді, я задаюся питанням, як багато з цього було в моїй власній голові.

У горлі утворюється вузол.

Я не можу його пояснити. Я не можу зрозуміти, що це.

Я просто відчуваю, що зробила щось не так.

* * *

Незважаючи на всі мої зусилля, я не можу знайти свою спідню білизну. Я знаю, що зняла її, і знаю, що кинула кудись у бік столу, але її ніде немає. Мабуть, я запустила її в інший вимір. Після кількох хвилин пошуків я здаюся і натягую джинси назад на боді, сильно червоніючи від спогадів про обличчя Вінсента, коли я роздягалася.

Це. Обожнюю цю штуку.

Я пихкаю і проводжу руками по обличчю. У мене щойно був найкращий оргазм у моєму житті. Я зробила все, про що мріяла. Не знаю, чому я почуваюся такою розбитою.

Ноги все ще тремтять від оргазму, я відчиняю двері Вінсента і перевіряю в обидва боки, перш ніж непоміченою вислизнути в коридор і спуститися вниз до їдальні. Тиснява натовпу не допомагає моєму занепокоєнню. За столами для гри в пивний понг не видно Ніни. Я роблю коло по кухні. Я вже наважуюсь зайти до вітальні, коли чую безпомилковий звук Ніни, яка кличе мене на ім'я.

Вона в маленькому коридорі від кухні, між розсувними скляними дверима, що ведуть на задній ганок, і маленькими дверима, які, мабуть, є шафою або коморою. Звідси я бачу прямо у передпокій, де люди спускаються і піднімаються сходами, заходять і виходять через вхідні двері.

"Гарпер справді не жартувала, коли казала, що прийде половина школи", - бурмочу я.

"Де ти була?" запитує Ніна. Потім вона помічає мене, зі скуйовдженим волоссям і зниклою помадою, і її очі широко розплющуються. "Боже мій. Ти цього не зробила".

Я намагаюся посміхнутися. "Я це зробила".

Усмішка, що розколює обличчя Ніни, зникає, коли маленькі двері за її спиною клацають і відчиняються. Це пральня. Я бачу подвійний штабель пральних машин і сушарок, перш ніж мій погляд зупиняється на Гарпер, чия туш зникла, а очі рожеві й сльозяться.

Вона плакала.

Вона ніколи не плаче.

"Що сталося?" запитую я.

"Нічого", - огризається Гарпер, важко сопучи. "Я йду за соком джунглів".

"Гарпер, зачекай..."

Вона вже прямує на кухню.

Щойно вона опиняється поза зоною чутності, Ніна хапає мене за руку і нахиляється.

"Ми бачили Джабарі з іншою дівчиною", - шепоче вона так тихо, як тільки можна шепотіти посеред переповненої домашньої вечірки. "Він був нагорі з Гарпер і командою, він отримав повідомлення, сказав, що

зараз повернеться, але через кілька хвилин Гарпер спустилася за ним сюди, і ми побачили їх. Він тримав її за руку. Він вів її до бару. Гарпер поводитися спокійно, але потім ми почули, як один з його товаришів по команді говорив про якусь велику командну місію, щоб з кимось переспати, і..."

Ніна різко замовкає, її обличчя зморщується, коли вона бере моє зім'яте волосся і зниклу помаду. Вона думала, що вони говорили про Джабарі. Але тепер, коли вона сказала це вголос - і тепер, коли вона побачила мене, - думаю, вона розуміє, що вони, ймовірно, говорили про когось іншого.

Про іменинника.

ДВАДЦЯТЬ ОДИН

Я завжди ненавиділа троп *"це було лише парі"*.

Зараз я відчуваю те саме відчуття нудоти, яке буває, коли я читаю книгу і шматочки починають ставати на свої місця. Можливо, саме тому Джабарі був так радий мене бачити. Я справді була подарунком Вінсента на день народження - загорнута в акуратний бант і доставлена вручну. А як щодо Гріффіна, хлопця, який прийшов і попросив у Вінсента ключ від підвалу? Це була спроба заманити мене нагору до кімнати Вінсента? Чи вся ця ніч була однією великою, скоординованою командною роботою, щоб зняти з мене штани?

Моя спідня білизна. Може, вона все ще в кімнаті Вінсента, де б вона не була. Але, можливо, лише можливо, вона в його кишені, як трофей, яким він може похизуватися перед друзями.

Мій мозок не має гальм. Я лише пасажир, який вчепився в сидіння до болю, коли я мчуся до найгіршого сценарію. Я не можу зупинитись, прокручуючи в голові події тієї ночі, дивуючись, що я якось неправильно все це прочитала. Якщо я якось неправильно зрозуміла історію.

"Я готова йти додому", - кажу я високим і напруженим голосом.

"Гей, гей, гей", - каже Ніна, хапаючи мене за біцепси. "Що сталося нагорі? Ви що, цілувалися?"

Я слабко сміюся. "Трохи більше, ніж це".

"О, Боже. Ви..." Вона замовкає.

Можливо, баскетбольна команда зможе розповісти тобі всі брудні подробиці завтра.

І бляха, тепер я шкодую, що ми взагалі прийшли, тому що це боляче. Та сама частина моєї уяви, яка так добре малює все в романтичних тропях, перетворює всю ніч на фільм жахів. Я втискаю кінчики пальців у груди, намагаючись тугий клубок там, де має бути серце. Здається, мене зараз знудить. Невже стрес може вбити так швидко?

"Він зробив щось, чого ти не хотіла?" запитує Ніна.

"Ні. Ні, все було за згодою, і це було..."

Мені стискає горло. Я не можу закінчити речення.

Ідеально. Це було ідеально.

"Кенні," - м'яко каже Ніна.

Її очі зосереджені десь через моє плече.

Я повертаюся якраз вчасно, щоб побачити Вінсента, який спускається сходами. Він не один - його оточує невеличкий натовп його товаришів по команді. Джабарі Гендерсон стоїть прямо за ним, поклавши руку на плече Вінсента, і говорить йому на вухо, наче якийсь агітатор. Їхнє невеличке скупчення швидко розростається, оскільки інші учасники вечірки підхоплюються на орбіту навколо іменинника. Я дивлюся, як Прія, дівчина з-за кухонної барної стійки, гарненька і мила, саме така, з якою я хотіла б дружити, куйовдить волосся Вінсента, і мені доводиться відвернутися.

Тому що я хочу його.

Незважаючи на кожну попереджувальну сирену, що реве в моїй голові, якась частина мене все ще довіряє йому. Яка бачить його в натовпі і думає: "*Він мій*".

Всю ніч я падала.

А для нього все це було лише змовою, щоб переспати на день народження.

"Кенні, послухай мене", - наполягала Ніна. "Все буде..."

"Холідей!"

Я мушу зробити глибокий, рівний вдих, перш ніж повернутися назустріч крокам, що наближаються до нас. Коли я це роблю, Вінсент стоїть наді мною, з широкими плечима і широкою посмішкою. Він виглядає впевнено. Звичайно, він упевнений - його друзі спостерігають з іншого кінця залу, біля вхідних дверей. Я відчуваю, як мене охоплює щось підозріло схоже на страх перед сценою.

Він розповів їм. Він розповів їм про мене, про те, що ми робили в його кімнаті, і тепер він прийшов...що? Забрати свій приз? Викрити весь обман, як якийсь архетипний лиходій?

Він цього не зробить, мені хочеться кричати.

Але що, якщо так? Що, як він зробить мені боляче, а я піду прямо на це?

І навіть коли в моєму шлунку утворюється вузол холодного страху, його вигляд розтоплює щось у мені. Пурпурове і блакитне світло з танцмайданчика у вітальні розливається по залу, зачіпаючи волосся

Вінсента і мерехтячи в його очах. Вигляд його обличчя не повинен був би викликати стільки феєрверків у моїх грудях.

Гадаю, *ти можеш бути моєю найгіршою помилкою.*

"Чого ти хочеш?" запитую я, голос ледь чутний крізь гуркіт музики.

"Ходімо з нами до бару", - каже Вінсент, все ще посміхаючись, і простягає руку.

На його передпліччі вже третя відмітка. Логічна частина мого мозку розуміє, що це, мабуть, просто тому, що він зробив ще один келих. Параноїдальна частина мого мозку задається питанням, чи не є я тією хиткою лінією перманентного маркера.

Він справді хоче, щоб я прийшла, чи просто намагається виставити мене на показ, як своє завоювання?

Якби я була сміливою, я б запитала. Сказала б, що мені страшно, і що я не знаю, як це зробити. Я не ходжу на вечірки. Я не підходжу до хлопців і не прошу їх торкатися мене. Це вище моїх сил. Він був таким терплячим зі мною нагорі. Він слухав. Я відчувала, що можу сказати все, що завгодно. Але зараз? Коли всі його друзі на слуху? Я не хочу так зганьбитися.

Тож я просто відступила на дюйм назад і сказала: "Мені не двадцять один".

Впевненість Вінсента дає тріщину, зовсім трішки. Я бачу це по нахилу його рота донизу, перш ніж він встигає зловити себе на цьому.

"То ти завтра вільна?" - запитує він. "Перед зміною? Або на вихідних?"

"Я взагалі-то ніколи не вільна".

Ніна штовхає мене гострим ліктем під ребра. Я хрюкаю, але не встаю. Її рожевий романтизм не розморозить мою крижану паніку. Мої стіни підняті. Розвідний міст зачинений, башти забарикадовані, рів кишить крокодилами.

Вінсент Найт і близько до мене не підійде. Не зараз. Не в такому вигляді.

Його рот розтуляється, а потім закривається. Він дивиться на Ніну, потім назад на мене, з розгубленим виглядом.

"З тобою все гаразд?" - запитує він, шаркаючи на крок ближче. Я відчуваю тепло його тіла і змушена зробити підбадьорливий вдих. "Ми

можемо піти в якесь тихе місце, прямо зараз. Якщо бар здасться тобі занадто шумним, або якщо ти просто хочеш поговорити..."

Смутно усвідомлюю, що він пропонує мені перевагу над своєю командою та їхніми планами святкування дня народження. Я відчуваю, що намагаюся вхопитися за це.

"Ні", - випалюю я, міцно складаючи руки на грудях. "Я не хочу нікуди йти".

Я відчуваю себе надто вразливою, надто відкритою, але я знаю, що якщо Вінсент знову залишить мене наодинці, я просто повернуся до того дивного відчуття безпеки, яке змушує мене робити імпульсивні та безглузді речі, як-от поцілувати його, попросити його доторкнутися до мене і вимагати, щоб він зняв штани. Але я не кажу всього цього. Я просто дивлюся на нього, відчуваючи, як кожна унція недовіри вирує в моєму тілі.

Мені не подобається, як він на мене дивиться. Таке відчуття, ніби він бачить мене наскрізь - і ніби я якось зробила йому боляче, а не навпаки. Це несправедливо. І тоді будь-яка емоція, написана на обличчі Вінсента, зникає і замінюється холодною, впевненою, задумливою річчю, яку він робить. Його маска. Його захисний механізм.

А може, це зовсім не так - може, це той, ким він є насправді.

Скільки лиходіїв починають виглядати як хороші хлопці?

"Ось і все", - каже він. "Ти отримала свою історію, і тепер ти закінчила?"

Я здригаюся. "Що це має означати?"

Вінсент хитає головою. "Нічого. Просто..." Він сканує моє обличчя, і я ловлю ще один спалах болю, перш ніж він відводить очі від моїх і випускає тремтячий подих. "Сподіваюся, ти знайдеш те, що шукаєш. Справді. Десь там має бути мільярдер з великим членом, якому потрібен репетитор з англійської, щоб розірвати його на шматки".

Думаю, було б менше боляче, якби він дав мені ляпаса.

Вінсент і раніше висміював мене за те, що я читаю любовні романи. Неодноразово, насправді, він вказував, що, можливо, мої стандарти нереально високі. У мене раптове і жахливе відчуття, що він буде сміятися з мене, якщо я скажу йому, наскільки я налякана. Як багато я

хочу від нього. Як швидко я прив'язалася. Він подумає, що я нерозумна. Незріла. Недосвідчена.

І матиме рацію.

Я не знаю, що я роблю. Я не знаю, як кохати. Не по-справжньому.

"Думаю, тобі варто піти до бару", - кажу я тремтячим голосом.

На мить Вінсент виглядає так, ніби збирається сперечатися, але потім його губи стискаються в рівну лінію, і він різко киває, вирішивши, що я не варта клопоту.

"Ти тут головна, Холідей", - каже він.

Ти тут головна. Слова, сказані півгодини тому за зовсім інших обставин і зовсім іншим тоном. Я відчуваю, що стою поза власним тілом, спостерігаючи, як ми мчимо одне до одного, наче автомобілі на зледенілій автостраді, і не в змозі втрутитися, щоб зупинити катастрофічне зіткнення.

Моя злість вибухає, як подушка безпеки.

"Тоді розважайся зі своїми хлопцями", - огризаюся я. Незважаючи на всі мої зусилля не сказати більше нічого, я додаю дуже м'яко і трохи саркастично: "З днем народження".

Розвертаюся на підборах і прямую на кухню, сповнена рішучості залишити за собою останнє слово. Щойно мене поглинає натовп і гучний бас похмурої пісні, я відчуваю, як моє серце калатає в скронях і б'ється об ребра. Навколо мене люди сміються і танцюють, в їхніх руках хлюпають напої з червоних келихів, а стегна обертаються в такт музиці. У кожного з них - найкраща ніч у житті.

І я щойно розірвала свою.

Все сталося так швидко. Це схоже на гарячковий сон.

О, Боже. Що я наробила?

Те, що мала зробити. Я не хочу бути дівчиною, яку заскочили зненацька. Я розумніша за це. І я, безумовно, досить розумна, щоб розпізнати троп, коли бачу його, тож насправді я розчарована в собі за те, що дозволила цьому зайти так далеко. *Я дозволила йому побачити мене голою. Я здригнулася. Я дозволила йому з'їсти мене. Я кінчила йому на руку.* Я кидаюся до безлюдного імпровізованого бару і підхоплююся навшпиньки, раптом радіючи своєму зросту і довгим рукам, коли перехилиюся через стійку і перебираю порожні червоні чашки і скляні пляшки.

Мені потрібен алкоголь. Негайно.

Я маю напиться так, щоб сьогоднішня ніч стала тією самою ніччю, про яку завжди говорили Ніна і Гарпер. Такою ніччю, яка закінчується тим, що ти опиняєшся головою в унітазі, але про яку можна розповісти гарну історію, коли збентеження (і похмілля) залишиться далеко позаду.

Мій розум різко смикається. Деталі моєї розмови з Вінсентом вже розпливаються в тумані гніву, страху і невіри, але я чітко пам'ятаю, що він говорив щось подібне. *Ти отримала свою історію, і тепер ти закінчила.* Мою шкіру пронизує тривога.

Що, в біса, він мав на увазі?

Я відчуваю руку на своїй спині, і на якусь частку секунди мені здається, що Вінсент пішов за мною, але коли я обертаюся, щоб подивитися через плече, це Ніна.

Я в люті від того, що я розчарована.

"Він пішов?" запитую я.

Ніна прикушує нижню губу, і я маю свою відповідь. Так. Добре. Не хочу псувати йому день народження. Сподіваюся, він чудово проведе час у барі з усіма своїми приятелями. Сподіваюся, він отримає свої двадцять один бал - будь-якою ціною - і буде весело розповідати всім своїм друзям про те, як я благала його, щоб він змусив мене прийти.

"Кендалл", - каже Ніна, і її співчуття колюче, як ніж.

"Не треба", - бурмочу я. Я хапаю першу-ліпшу червону склянку на кухонному столі, осушую її і починаю кашляти з бризками. Це чиста горілка. Вона схожа на рідкий вогонь - але я радше спалю решту вечора, ніж буду думати про Вінсента. "Якщо я тобі знадоблюся, я буду пити сік джунглів з Гарпер".

Я краще буду на другому плані в її трагедії, ніж головною героїнею в моїй.

ДВАДЦЯТЬ ДВА

У мене ніколи не було такого похмілля.

Моя п'ятнична нічна зміна в бібліотеці жорстока. Майже нестерпна, якщо чесно. Це якесь порушення прав людини - змушувати студента-працівника витріщатися у відблиски комп'ютерного екрану, тягати візок з книжками (зі зламаним колесом, яке скрипить так голосно, наче льодорубом по лобовій долі) і сперечатися з іншими студентами про їхні прострочені книжки, і все це під час боротьби з тим, що, безумовно, є найгіршим похміллям у їхньому житті.

"Ти знову захворіла?" запитує мене Марджі, коли бачить, що я схилилася над стійкою реєстрації з головою, захованою в руках. "Бо якщо так, то просто йди додому. Навіть не відпрацьовуйся. Я скажу, що ти була тут, і тобі заплатять за повну зміну".

Я майже пристала на її пропозицію. Але я вперта, тому залишаюся. Ось чому. Ніяких інших причин. Не тому, що я продовжую спостерігати за вхідними дверима. Не тому, що я постійно уявляю, що чую, як вони скриплять, бачу відблиск світла на склі, вловлюю рух високого темноволосого хлопця, який заходить всередину. Щоразу мене охоплює паніка.

Бо якщо Вінсент увійде до бібліотеки, мені доведеться зіткнутися з тим, що сталося минулої ночі. А це означає, що мені доведеться зіткнутися з усіма доказами того, що Вінсент зв'язався зі мною більше заради друзів, ніж заради себе: публіка в Starbucks, Джабарі, який подарував мене на день народження, хлопець у барі, який намагався провести нас нагору до кімнати Вінсента, наш незбалансований час наодинці (Кендалл - 1, Вінсент - 0), моя зникла нижня білизна - і, можливо, ще гірше, з усіма доказами, за які я все ще чіпляюся, що все це означало для нього стільки ж, скільки й для мене.

Але, на щастя для мене, мені не доведеться розпаковувати все це сьогодні ввечері.

Ніяких ознак Вінсента.

Звичайно, немає, - шепоче песимістичний голос у моїй голові. Він вже отримав те, що хотів.

* * *

У суботу Клемент грає на виїзді. Я знаю це лише тому, що помилково відкриваю Твіттер, коли мала б читати Чосера, і перше, що з'являється в моїй стрічці, - це відео, де Вінсент триумфально забиває триочковий кидок.

Я грюкаю телефоном об кухонну стільницю. Це не допомагає. Коли я заплющую очі, я все ще бачу його - його голі руки згинаються, волосся темніє на вологому від поту лобі, рот кривиться в зухвалій посмішці, а розмитий натовп на задньому плані схоплюється на ноги, щоб підтримати і поаплодувати йому.

Рада за нього. Рада, що в нього все добре.

Я вихоплюю свій хайлайтер і знову починаю продиратися крізь Чосера та його архаїчну англійську, яка раптом стає не такою болісною у порівнянні з ним. Ніна, яка миє в раковині навпроти мене свою щотижневу колекцію склянок і кухлів для води, вигинає брову.

"Усе гаразд?"

"Фантастично," - бурмочу я.

"Я думала про це," - каже вона, - "і тобі варто звернутися до Вінсента".

Я перегортаю сторінку своєї книги трохи надто сильно. Вона трохи рветься внизу, прямо вздовж корінця.

"І навіщо мені це робити?"

Ніна закриває кран і ставить іншу склянку на сушку. "Тому що твоя вечірка жалю перетворилася на сорокавосемигодинну лють, і це, мабуть, виснажує. Ти це зробила. Ти була доречно нещасною. А тепер, будь ласка, поговори з ним, щоб ви могли або помиритися, або, наприклад, розтроцити його машину в стилі Керрі Андервуд? Що завгодно, тільки не це сумне дівоче лайно".

"Я не сумна."

"Так. Вибач. Моя провина...ти боягузка."

Слово падає, як цеглина.

"Перепрошую?"

Ніна посміхається, ледь помітно, ніби моя реакція це підтверджує. "Я не хочу тебе образити, тому скажу просто і зрозуміло. Ти все ще хочеш

бути з Вінсентом чи ні?"

Я важко ковтаю. "Вже ні".

"Тому що його товариші по команді дізнаються? І ти не можеш змиритися з думкою, що люди дізнаються, що ти - доросла жінка - хочеш трахатися з іншим дорослим чоловіком, який дає на це згоду?"

"Тому що я відчувала себе *об'єктивованою*", - виправляю я. "Ти була там, Ніно. Я бачила твоє обличчя. У тебе були ті самі флюїди, що й у мене. Джабарі залишив Гарпер нагорі і пішов тримати за руку іншу дівчину. Решта команди намагалася залишити мене наодинці з Вінсентом. Це була *командна місія*. Що, якщо для них це була гра? Що, якщо вони вели рахунок? Хлопці так роблять. Я читала статті про спортивні команди, які мають *електронні таблиці*".

Ніна звужує на мене очі. "Ти думаєш, що товариші по команді Вінсента намагалися вас звести?"

"Я впевнена в цьому."

"То вони робили те саме, що й ми з Гарпер?"

Я відкриваю рота, потім закриваю його, потім намагаюся знову. "Це інше. Ти знаєш, що це інше."

"Чим відрізняється?"

Чому мені здається, що Ніна не на моєму боці?

"Вони *хлопці*, Ніно. І якщо перерахувати всі докази тієї ночі, які я маю, то це буде класична схема для тропу "*все було на парі*"."

Ніна б'є долонею по стійці.

"Ось воно! Я так і знала! Ти з *усього* робиш історію. Поглянь-но. Іноді мистецтво імітує життя. Але ти завжди надмірно спрощуєш речі, щоб розкласти їх по акуратних і охайних коробочках. Це наче ти робиш літературний аналіз власного довбаного життя, щоб уникнути того, щоб насправді його прожити".

"Я так не роблю", - заперечую я. *О, Боже, роблю.*

"Ти знаєш", - каже Ніна. "Це самосаботаж. Бо якщо ти можеш переконати себе, що вже знаєш, чим це закінчиться, то можеш піти, не намагаючись бути справжньою людиною і жити своїм життям. Іноді здається, що ти нічого не хочеш робити. Я розумію, що ти не великий фанат вечірок і натовпу, але іноді мені здається, що *я не така, як інші дівчата*".

Вона ніби вдарила мене по обличчю.

"Я така ж, як і інші дівчата", - стверджую я. "Я намагаюся не думати, що я краща за інших жінок, і ти це знаєш".

"То чому ж ти змогла повноцінно відлупцювати Вінсента, коли ви були вдвох, а нам з Гарпер довелося фізично тягнути тебе до баскетбольного будинку, щоб ти, бляха, з ним заговорила? Га? До чого це все?"

"Тому що я нервувала", - пролепетала я. "Я не дуже добре в цьому розбираюся, Ніно. Я не як..."

"Інші дівчата?"

"Я не це мала на увазі!"

Ніна надувається, повертається, щоб поставити свою улюблену чашку на полицю, а потім зачиняє дверцята шафи. Коли вона знову повертається до мене обличчям, її вираз обличчя стає таким материнським, що я відчуваю, ніби я знову в початковій школі, і моя мама запитує мене, чому я не можу просто підійти і привітатися з іншими дітьми, замість того, щоб чіплятися за її ногу.

"Я люблю тебе, Кенні", - каже Ніна. "І це означає, що я повинна сказати тобі, коли вважаю, що ти не права, до того, як ти все зіпсуєш".

Я згадую обличчя Вінсента, залите пурпуровими і блакитними вогнями вечірки. Зітхання, яке він зітхнув, знизавши плечима. Я вже все зіпсувала.

"Будь ласка, припини поводитися зі мною, як з дитиною", - благаю я Ніну. Мене нудить. Шкіра стискається. "Те, що ти любиш вечірки, не означає, що і я маю любити. І тільки тому, що ти ходиш на безліч побачень і постійно з кимось зустрічаєшся..."

"То я найкраща подруга повії?"

Я насуплююся. "Що?"

"Я просто кажу". Ніна знизує плечима. "Це звучить так, ніби ти - бідна незаймана головна героїня, а я - шльондра-краща подруга, яка лише підбадьорює тебе, поки ти бігаєш за хлопцем. Я - персонаж другого плану. Пристрій сюжету. Я позичила тобі свій найгарячіший боді, затягнула на вечірку - бо не дай Боже книжковому хробаку піти на вечірку з власної волі - а потім стратегічно вислизнула з поля зору, щоб ти могла отримати золотого хлопчика наодинці". Вона складає вологий чайний рушник на столі й гордо поплескує по ньому. "Я найкраща подруга повії".

"Ні, не ти", - заперечую я. "Ти не повія, Ніно."

"А ти не дитина. Тож перестань поводитися, як дитина, і май хоч якусь клятву свідомість".

Я настільки приголомшена, моє тіло таке тремтяче і перегріте, що все, про що я можу думати, - це зісковзнути з кухонного стільця і втекти до своєї кімнати.

Як дитина.

* * *

Наступні кілька днів були жалюгідними.

Чосер надер мені дупу. Потім я дізнаюся, що наступним буде Шекспір. Хтось у нашому будинку витягнув мою білизну з сушарки і поклав замість неї свою, вкравши долар і змарнувавши годину мого життя. Я перечепилася через бордюр, коли переходила вулицю в кампус, і зустрілася поглядом з дівчиною з мого класу жіночої літератури.

Я не бачу Вінсента взагалі, хіба що в дуже яскравому нічному кошмарі.

(Ми в будинку баскетбольної команди, тільки план поверху переплутаний і хиткий, як це зазвичай буває у снах. Я переслідую Вінсента. Я намагаюся вигукнути його ім'я, але нічого не виходить, і його продовжує поглинати натовп безликих незнайомців).

Це гнилий тиждень.

Не допомагає і те, що ми з Ніною перебуваємо в якомусь жахливому протистоянні в стилі Дикого Заходу, а Гарпер, яка дала зрозуміти, що не стане на чийсь бік, розлютилася на нас за сварку і вирішила теж виставити нас обох на посміховисько. Ми втрюх не часто сваримося. Ми ніколи не ходили по квартирі мовчки, не говорили жодного слова і не чекали, коли можна буде скористатися спільною ванною кімнатою. Я знаю, що цими вихідними зможу відпочити від напруги - клас імпровізації Ніни їде з ночівлею на фестиваль, а Гарпер їде додому на вихідні, щоб відсвяткувати сотий день народження своєї бабусі.

Я не можу сказати, чи я вдячна за те, що ми всі матимемо час відпочити один від одного, чи я боюся, що наше протистояння може перекинутися на наступний тиждень.

Мені погано. Я не можу їсти.

Тому що тепер я можу зізнатися собі у тихому внутрішньому монологі, я знаю, що у мене є три людини, перед якими я маю вибачитися.

У четвер ввечері я згорнулася калачиком на дивані у вітальні зі своєю (жахливою, нудною, переоціненою) антологією сонетів Шекспіра. Ніна за кухонною стійкою з підручником історії. Гарпер у своїй кімнаті, двері відчинені навстіж, вона пакує сумку в дорогу. Ми все ще не розмовляємо, і це напружено, але ми всі прийняли рішення перебувати у просторі одна одної. Це трохи пасивно-агресивно. Це також чітка ознака того, що ми всі відчайдушно хочемо щось сказати, бути побаченими і почутими, залагодити ситуацію.

Я знаю, що я повинна була б вибачитися першою.

Але Гарпер, з усіх людей, саме та, хто дає тріщину.

"Народ", - оголошує вона з порога своєї спальні, її голос тихий, втомлений і трохи розлючений, - "я дійсно втомилася від цього".

А потім її обличчя зморщується, і на очі навертаються сльози.

Ми з Ніною завмираємо, а потім починаємо діяти. Я схоплююся з дивана, мій Шекспір падає на підлогу (де йому й місце), і поспішаю через вітальню, коли Ніна схоплюється з табуретки і обіймає тремтячі плечі Гарпер.

"Я втомилася від цього сильного темношкірого жіночого лайна", - хрипить вона в пахву Ніни.

Мій шлунок опускається, як камінь. Можливо, я перетворила Ніну на свою найкращу подругу-повію, граючи прямо в стереотип сексуально розкутої бісексуальної латиноамериканки, але з Гарпер я вчинила ще гірше. Я зробила її цинічною, сильною, працьовитою подругою і проігнорувала те, що на вечірці у неї теж все полетіло шкереберть.

"Бляха", - кажу я, здивовано помічаючи, що теж плачу. "Вибач...о, Боже, це сльози білої жінки..."

Гарпер сміється. Я знаю, що це не заради мене, бо це її найгірший сміх. Той, що наполовину іржання, наполовину крик. Він трохи зволожений і сумніший, ніж зазвичай, але його звук все одно втішає. Ніна відпускає Гарпер, і я кидаюся вперед, щоб допомогти їй витерти сльози рукавом мого великого кардигана.

"Слухай, я погана сука", - каже Гарпер, сопучи. "Мені *подобається* бути поганою сукою. Але хоча б раз я б хотіла, щоб усі були зі мною м'якшими". Вона сідає на звільнений Ніною стілець і трохи нахилиється над стійкою. Коли вона знову заговорює, настає тиша. "Ось чому мені подобався Джабарі. Він був такий надмірно відвертий, такий дурнуватий, а я сміюся з дурнів, але, бляха-муха. Було так приємно, коли до мене так ставилися".

Ніна здригається. "Вибач, що я була егоїстичною цього тижня. Ти заслуговувала на підтримку". Вона дивиться на мене і знову здригається. "Ви обидві. Вам потрібен був друг, а я вас підвела. Вибач за те, що я тобі сказала, Кендалл. Я маю на увазі, що дещо з цього..."

"Стоп", - перебиваю я, сильно здригаючись. "Будь ласка, Ніно. Ти маєш підтримувати все це, гаразд? Ти була права. Вибач, що я так захищалася. І вибач, що змусила тебе почуватися розпусною найкращою подругою..."

"Кращою подругою-*повією*. Будь ласка, Кендалл. Поважай мій титул."

Настала моя черга гидко сміятися. "Вибач, що змусила тебе почуватися другорядним персонажем. І ти теж, Гарпер, вибач, якщо я коли-небудь змушувала тебе відчувати себе архетипом".

"Насправді я не знаю, що це таке," - каже Гарпер, - "але вибачення прийнято".

Ніна бере моє обличчя в долоні. "Мені *подобається*, що ти мислиш історіями, Кендалл. Справді. Це красиво, романтично і дуже цікаво. Але іноді, коли я відпускаю брудний жарт, мені хочеться, щоб ти не зітхала і не робила вигляд, що не думаєш про те ж саме. Тому що я читала деякі з твоїх книжок, дівчинко. Вони *брудні*."

Я сміюся, але мої щоки стають гарячими.

Ніна бере мене за обличчя і змушує зустрітися з нею поглядом. "Тобі дозволено бути збудженою, і тобі дозволено бути чутливою, нервовою і всіма іншими речами, якими ти є. Але ти не мусиш бути архетипом. Ти не мусиш бути архетипом. Ти можеш змінюватися. Ти можеш бути такою, якою хочеш бути".

Я важко ковтаю. Неможливо сміятися з цього.

"Я просто не хочу почуватися дурною", - зізнаюся я.

Гарпер прочищає горло. "Ти знаєш, що я вірю, понад усі інші універсальні істини, що чоловіки - це сміття", - каже вона. "І я думаю,

що ми з Ніною поважатимемо тебе, якщо ти скажеш, що не вважаєш Вінсента хорошим хлопцем. Якщо це так, то все скінчено. Вирішено. Без питань."

"О, сто відсотків," - додає Ніна. "Але, з усією любов'ю і підтримкою в світі, я дійсно не думаю, що Вінсент поганий хлопець. Я не відчуваю таких флюїдів".

Я важко ковтаю. "Я знаю."

"За винятком волосся, можливо. Це дуже *сексуальний* лиходій. І якщо вже ми заговорили про хлопчиків-золотистих ретриверів з гарним волоссям..." Ніна повертається до Гарпер. "Джабарі Гендерсон був абсолютно відшмаганий для тебе. Я знаю, я сказала, що чоловіки - це сміття, і я залишаюся при своїй думці. Але я просто відмовляюся вірити, що він міг так швидко переключитися на тебе".

Гарпер складає руки на грудях.

"Я не бігаю за хлопцем", - каже вона, прицмокуючи.

Ніна виглядає так, ніби хоче заперечити, але киває. "Гаразд. Я приймаю це. Тому що я працюю над тим, щоб не втручатися і не переступати межі своїх друзів. А ти, Кенні? Що ти хочеш робити?"

"Не думаю, що це має значення, чого я хочу", - визнаю я, і коли я вимовляю це вголос, страх, який я намагалася придушити весь тиждень, накриває мене, як цунамі. "Навіть якби я помилялася у всьому, і він справді кохав мене, а всі його друзі просто намагалися його підтримати, - ці слова вголос мають такий сенс, що мені фізично боляче їх чути, - я все одно сказала йому, щоб він пішов до біса і залишив мене в спокої". Ти ж бачила його обличчя, Ніно. Він був..." Я хитаю головою. "Я дійсно зробила йому боляче. Я не знаю, як нам після цього жити далі."

"Ти могла б почати з вибачень?"

Я протираю очі і стогну. "Я хочу знати, про що він думає, не виставляючи себе на посміховисько. Це жахливо".

Ніна простягає руку, щоб ущипнути мене за щоку. "Це ніколи не буде романом з двома точками зору, Кенні. Ти просто маєш поговорити з ним і розібратися. Це все, що ти можеш зробити. Постарайся цього разу не зациклюватися на цьому, гаразд? Ти занадто зациклюєшся на всьому".

Я зітхнула, а потім різко пирхнула.

"Що?" запитує Ніна.

"Я дуже намагаюся придумати гарний жарт про голову".

Вона знизує плечима. "Це не так вже й складно, коли ти відкриваєш рота".

"Бляха. Як у тебе це так добре виходить?"

"Це навик. Дуже схоже на..."

"Гаразд, гаразд", - кричить Гарпер. "Ми зрозуміли!"

* * *

Ми закінчуємо ніч на дивані, сплутані кінцівки слугують імпровізованими подушками, волосся на обличчях одне одного, а по телевізору йде *"Гордість і упередження"*. Цього разу це прохання Гарпер. Вона вважає, що нам не завадило б трохи комфортної, передбачуваної, приємної романтики. Вона стверджує, що просто хоче щось, що допоможе їй заснути, щоб добре виспатися перед завтрашнім вильотом, але я помічаю, як на її обличчі з'являється гірко-солодкий відблиск емоцій під час першої зустрічі Елізабет і містера Дарсі.

Я дозволяю своїм повікам здригнутися через деякий час після катастрофічної першої пропозиції, коли Елізабет залишається сама в саду, мокра від дощу і вкрай розгублена. Я надто втомилася, щоб не спати, і мені не потрібно хвилюватися про те, чим усе закінчиться.

Я знаю, що на них чекає щасливий кінець.

ДВАДЦЯТЬ ТРИ

Наша квартира схожа на комісійний магазин, який розграбували інфлюенсери. Повсюди одяг, туалетні приналежності, підручники та електроніка Ніни. Я стою на кухні, сьорбаючи каву, і дивлюся, як вона намагається запхати надувний костюм динозавра (який, як вона мене запевняє, призначений для імпровізаційної вечірки, а не для сексу) у свою валізу.

Гарпер вилетіла рано вранці. Вона приземлилася благополучно і надіслала нам селфі зі спальні свого дитинства, з рожевими шторами, блискучими наліпками-метеликами, наклеєними прямо на стіну, і вицвілим постером Гаррі Стайлза часів його творчості в гурті One Direction.

"*Це ніколи не покине цей чат*", - підписала вона знімок.

"Ти можеш подзвонити мені по FaceTime, якщо тобі стане самотньо", - каже Ніна, стоячи на валізі, придавлюючи її вміст вагою свого тіла, щоб я могла застібнути блискавку. "Я надіслала тобі розклад фестивалю. Серйозно, в будь-який час, коли ми не на сцені, ти можеш подзвонити".

"Зі мною все буде гаразд", - бурмочу я. "У мене сьогодні зміна в бібліотеці. Візьму кілька нових книжок, щоб пережити вихідні".

Ніна зістрибує зі своєї розірваної валізи і сумно посміхається.

"Знаю, я обіцяла поважати твій вибір і не лізти в це..."

"Але ти не будеш".

Вона хитає головою. "Ти повинна поговорити з Вінсентом заради себе. Ти казкарка, Кендалл. Тобі потрібно завершення."

Я обіймаю її - так міцно, що аж боляче.

"Ненавиджу, коли ти маєш рацію", - бурмочу я їй у волосся.

Ніна міцно стискає мене. "А тепер, як твоя найкраща подруга-повія, я наказую тобі піти й отримати свій щасливий кінець".

* * *

Лекція про Шекспіра довга й образливо суха - до такої міри, що я перестаю слухати професора і починаю складати в голові список пунктів, чому цей курс - марна трата моїх грошей за навчання, і ніхто ніколи більше не повинен вивчати Шекспіра, щоб отримати ступінь бакалавра. Але врешті-решт у мене закінчуються причини злитися на англоцентризм та андроцентризм, і я починаю складати новий список: способи вибачитися перед Вінсентом Найтом.

Коли заняття закінчуються, я приєднуюся до стада втомлених студентів, що мігрують на вулицю. Теоретично, це має бути золота година. Кампус має бути розцілований фіолетовим і помаранчевим кольорами. Але замість цього небо над головою важке і сіре, і все навколо тьмяне, темне і похмуре.

Мені це подобається.

У мене є цілий плейлист на Spotify, присвячений такій погоді. Я відкриваю його на телефоні і простягаю руку, щоб витягнути навушники з рюкзака.

Після кількох миттєвостей незграбного хапання за зовнішню кишеню я розумію, що навушники не там, куди я зазвичай їх пхаю. Я зупиняюся біля лавки вздовж стежки і з важким зітханням падаю на неї, роздратована на себе за те, що дозволила своєму рюкзаку перетворитися на такий безладний безлад - що зараз здається мені наочною метафорою решти мого життя. Якщо я їх загубила, мені доведеться або розщедритися на нову пару, або приєднатися до Гарпер, Ніни та решти жителів цієї богом забутої країни і купити AirPods, які повністю вибиваються з мого бюджету і які я неминуче втрачу протягом тижня.

"Пішов ти, Стів Джобс", - бурмочу я.

Дерев'яні дошки піді мною скриплять і прогинаються. Я все ж піднімаю голову і бачу Джабарі Гендерсона, що сидить на іншому кінці лавки.

"Привіт, Кендалл."

Я одразу насторожуюсь.

"Чим можу допомогти?"

Він видає тихий свист. "Боже, ви з Вінсентом такі схожі".

Це болить, як синяк від удару. Я звужую очі на Джабарі - бо дивитися на нього набагато крутіше, ніж перетворитися на калюжу сліз - і

смикаю блискавку рюкзака, відмовляючись від пошуків навушників на користь того, щоб забратися звідси якомога скоріше.

"Я мушу десь бути. Вибач. Ти повинен повідомити Вінсенту, що тобі не вдалося... що б ти не намагався тут зробити".

У моєму голосі звучить виклик. *Зізнайся*, - сказано в ньому. *Скажи мені, що це все схема, або жарт, або парі. Скажи мені, що я не лиходій у власній історії.* Але Джабарі теж здригається, і його показна посмішка перетворюється на урочисту насупленість.

"Він не знає, що я тут".

Я піднімаю брову.

"Мені шкода", - каже він. "Просто, будь ласка, вислухай мене. Я дійсно облажався."

У Джабарі карі очі, як у Вінсента. Вони широкі, чесні і благальні. Це тверезить, і, можливо, трохи бентежить, бачити когось, хто завжди сміється і посміхається, таким серйозним.

"П'ять хвилин", - поступаюся я.

Джабарі киває і витирає долоні об передню частину джинсів, ніби збирається. Я готуюся до жорсткої правди, перевірки реальності та кількох пострілів в упор по моїй гордості.

Натомість Джабарі каже: "У Вінсента ніколи не було дівчини".

"Я знаю." Моє обличчя почервоніло. "Я не очікувала, що він буде зі мною чи щось таке..."

"Ні, ні. Не думаю, що ти мене розумієш. Справа не в тому, що він не хоче з тобою зустрітися. А в тому, що він не знає, як це зробити."

"Але ж він був з дівчатами, так? Правда?" Це дурне питання. Не може бути, щоб хлопець знав, як з'їсти дівчину, не маючи попереднього досвіду. Я здригнулася від цієї думки.

"Спати з кимось - це не те саме, що зустрітися з кимось," - каже Джабарі.

"Тоді в чому його проблема?"

"Він... сором'язливий".

Я сміюся йому в обличчя. "Та пішов ти."

"Я серйозно", - каже Джабарі, теж трохи сміючись. "Він знає, як бути засранцем, коли йому потрібно вийти на корт, але послухай, я ніколи не бачив його таким. Нам довелося підбадьорювати його вранці перед зустріччю з тобою в "Старбаксі". Хлопець до біса нервувався. Не знаю,

як він досидів до кінця уроків. А потім він подзвонив мені, коли біг через кампус..."

"Він запізнювався."

"Я знаю. Тому він і подзвонив. Він хвилювався, що облажався. Хотів дізнатися, чи мав він подарувати тобі квіти, чи ні, чи це не було занадто сильно".

Уявний образ Вінсента, який біжить через кампус, приклавши телефон до вуха, і несамовито консультується з друзями про те, як залицятися до дівчини - як залицятися до мене, - вражає мене, як удар в груди. Це вибиває мене з колії. Це руйнує мене.

"Отже, вся справа в тому, щоб переспати з ним на день народження?" запитую я, хрипким голосом. "То була просто здорова забава? Трохи командної згуртованості?"

Джабарі здригається.

"Це я винен", - зізнається він, вовтузячись з еластичним браслетом на зап'ясті. "Я просто був дуже радий за нього. Він був таким нещасним у цьому сезоні, з його зап'ястям і всім іншим, і він завжди прикривав наші спини..." Джабарі робить паузу, і ми обидва думаємо про розігруючого, якого Вінсент вибив посеред гри. "Я подумав, що всі ми повинні прикрити його спину хоч раз. Він завжди робить для нас всяку хрінь. Я хотів відплатити йому тим же. Допомогти йому бути егоїстом хоч раз".

Я думаю про те, що сказав Вінсент у своїй спальні, про те, що я не вмю просити про те, чого він хоче.

"Переспати з ним?" запитую я.

"Дати йому дівчину".

"Дівчину, чи просто дівчину?" Це говорить моя невпевненість у собі. Слова мають кислий смак і зморщуються в роті, але мені приємно їх вимовити, навіть якщо Джабарі думатиме про мене гірше.

Він хитає головою. "Це була ти, Кендалл. Ти - єдина."

Минулий час. Теперішній час. Який саме?

"Він..." Я важко ковтаю. "Він злий на мене?"

Ненавиджу, що ці слова злетіли з моїх вуст. Вони такі незрілі. Як у середній школі. Але тут Джабарі знову хитає головою, і найтугіший з вузлів, які весь тиждень були в моїх грудях, нарешті розв'язується. Я

рада, що запитала. Спілкування - жорстока річ, і, можливо, я гірша в цьому, ніж думала, але, Боже, воно того варте.

"Він злий через те, що сталося," - каже Джабарі, - "але я не думаю, що він злий на тебе. Якщо це має сенс. Він розповів мені, що ти сказала після того, як він попросив тебе піти з нами до бару. Спочатку брутально. Але особисто мені здалося, що ти зрозуміла, що ми всі намагалися залишити його з тобою наодинці весь вечір, і це тебе злякало. Але Вінні сприйняв це трохи більш особисто. Сказав щось про те, що знає, що він не буде достатньо хорошим для тебе".

Всі ці розмови про любовні романи, герцогів і мільярдерів, і мої високі очікування. Вінсент не дражнив мене заради забави, щоб я розхвилювалася і обурилася. Він був щиро стурбований тим, що не відповідає моїм очікуванням.

"Це буквально найбезглуздіша річ, яку я коли-небудь чула", - кажу я.

Джабарі киває. "Я ж казав тобі. Він новачок у цьому. І він чутливий маленький засранець".

Я стогну і падаю назад на лавку. Кампус стає все темнішим і сірішим. Я відчуваю, як крихітна холодна крапля туманного дощу приземляється на мою щоку, але не роблю жодного руху, щоб витерти її.

"Чому він думає, що не буде достатньо хорошим?" запитую я.

Тому що, всупереч словам Ніни, я знаю, що я точно така ж, як і інші дівчата - просто на інтровертному і тривожному кінці спектру. Не те, щоб я була якоюсь надзвичайною.

Джабарі знизує плечима. "Спитай його. Тобто, я можу сказати, що він не може заткнутись про тебе і твою клятву поезію, але ти, напевно, хочеш почути все це від нього. До того ж, це не моя робота - повертати тебе назад. Це справа Вінсента. Я тут лише для того, щоб сказати, що мені шкода, і що мені дуже подобаєшся ти і твої сусідки," - він ледь не спотикається на останньому слові, - "і що я ненавидітиму себе до кінця життя, якщо це через мене у вас нічого не вийшло. Я тебе налякав. Я знаю, що налякав. Я був надто схвилюваний, думав лише про свого хлопчика і не сказав тобі, що сталося".

"Я розумію," - кажу я дуже тихо. "Мої друзі робили те саме".

"Я все ще не можу змиритися з тим, що я все зіпсував. Зазвичай *Вінсент* - той, хто вбиває енергетику. Але не я. Я - душа цієї довбаної

вечірки, ясно?"

Я заливаюся сміхом.

"То він нікого не підчепив у барі?" запитую я, колупаючись у задирці й не бажаючи зустрічатися з Джабарі поглядом. "Я була його єдиним подарунком на день народження?"

Джабарі на мить замовкає.

Коли я підводжу погляд, він дивиться на мене широко розплющеними очима.

"Ви з ним зустрічаєтесь?"

Здивування на його обличчі настільки щире, що я мушу визнати, що можливо - лише можливо - я помилялася. Можливо, Вінсент нікому не розповідав про те, що сталося в його спальні. Може, він дотримався своєї обіцянки.

"Чорт", - каже Джабарі, озвучуючи мої думки, коли ми дивимося на парк. Потім голосніше: "Чорт. Що ж, *це* пояснює, чому він був таким довбаним обломщиком після того, як... зачекай, зачекай, зачекай. Зачекай. Коли ми піднялися до його кімнати, щоб забрати його, ти була..."

Я прочищаю горло і стискаю губи.

"Чорт. Не дивно, що він був такий спокійний."

"Спокійний?"

"Так. Увесь вечір він був наче знервований, а потім раптом випиває текілу і каже: "*Я попрошу її підійти до бару*". Без вагань."

Я слабко сміюся, бо альтернатива - плач на кампусі.

"Той день народження справді не вдався, так?" запитую я.

Джабарі вагається. "Гарпер..."

"В порядку?" Я закінчую за нього, мій тон знову різкий. "Не зовсім. До речі, дякую за це."

Він виглядає скривдженим. "Я не хочу, щоб ти була посередником чи ще кимось," - каже він, - "але чи можу я отримати хоча б натяк? Вона зникла від мене в четвер увечері. І вона мені не відповіла, і заблокувала мій номер. Я знаю, що іноді я буваю занадто напористим, але я справді думав, що все йде добре, тож чи не могла б ти хоча б допомогти мені з'ясувати, де я міг все зіпсувати? Вона тобі щось казала?"

Я хочу розірвати його на частини. Я хочу випотрошити його. Але я вирішую проявити до нього трохи терпіння в подяку за те, що він розповів мені про Вінсента.

"Вона сказала мені, що ти кинув її, щоб бути з іншою дівчиною".

Джабарі повертається. "Вона що?"

"Вона бачила, як ти тусувався з іншою дівчиною на дні народження Вінсента. З блондинкою."

"З моєю кузиною?"

Я вигинаю брову.

"З боку мого батька сім'я біла, як пекло", - каже Джабарі. "Макайла - старшокурсниця в Каліфорнійському університеті в Лос-Анджелесі, але в них був вихідний, бо вони навчаються за четвертною системою. Вона приїхала до нас в гості".

Я сміюся, не вірячи своїм вухам.

"Я навіть не граю. Зачекай."

Джабарі витягує з кишені телефон. Я бачу, як кілька крапель дощу потрапляють на екран, як він відкриває фотографії, витягуючи групову фотографію щонайменше двадцяти людей. Він вказує на себе, свою матір, батька, а потім на сестру батька та її високу біляву доньку - яка відповідає опису, що його дала мені Ніна, аж до невиразної схожості з Тейлор Свіфт часів "*Speak Now*".

Його кузина.

Я зітхаю, проводжу рукою по обличчю і стогну. "Довбане непорозуміння".

"Що?"

"Слухай," - кажу я, повертаючись на лавці обличчям до Джабарі, - "ти подобаєшся Гарперу. Дуже. Але вона ніколи не поженеться за чоловіком. Вона ніколи не визнає, що у неї в тілі є соковита кісточка, але я знаю, що вона є - десь глибоко всередині. Отже, тобі потрібно показати їй цю сімейну фотографію, а потім сказати їй, що ти відчуваєш. І ти повинен зробити це *по-великому*. Квіти. Скрипки. Діаманти, якщо у тебе є такий бюджет. Але якщо ти не готовий до цього, то, мабуть, тобі варто відвалити і залишити її в спокої, тому що вона і так не з твоєї ліги".

"Я знаю."

"Добре."

Джабарі хитає головою. "Ви з Вінсентом до біса схожі, ти це знаєш?"
"Так", - буркнула я. "Я починаю це розуміти".

"Гаразд", - каже Джабарі, підводячись і здіймаючи руки в знак капітуляції. "Я сказав своє слово. Не кажи Вінсенту, що я з тобою говорив, добре? Хіба що все пройде добре. Тоді я візьму всю славу собі".

Хіба що все пройде добре.

Моє серце тріпоче. Він би не сказав цього, якби не було шансу. Чи не так?

"Гарпер поїхала з міста, щоб ти знав", - кричу я. "Вона повернеться в понеділок".

Джабарі вітає мене. "Чудово. Дає мені трохи часу, щоб знайти скрипалю".

Я дивлюся, як він розвертається і біжить геть, накинувши на голову куртку, щоб захистити волосся від мряки, що невпинно накрапає, і розумію, що, можливо, я помилялася щодо Джабарі Гендерсона.

Тому що я точно помилялася щодо Вінсента.

Я провела цілий тиждень, намагаючись відговорити себе від нього. Намагаючись переконати себе, що час, проведений нами разом, був лише парі, якимось таким же грубим і жінконенависницьким переслідуванням, або ж великою виставою. Можливо, я займаюся цим пошуком червоних прапорців навіть довше, тому що з того моменту, як ми вперше поцілувалися, думаю, я шукала навіть найменшу ознаку того, що він не той, ким здається. Бо якщо Вінсент справжній, то він... він - це все.

Він розумний, до біса вродливий і дотепний так, що іноді мені хочеться задушити його, а іноді - перестрибнути через його кістки. У нього є друзі і товариші по команді, які цілком і повністю віддані йому. Він має м'яке серце, під холодним і відстороненим щитом, який він ставить, і він завжди терплячий зі мною. Завжди слухає. Завжди ніжний зі мною, коли мені потрібна рука допомоги, і твердий, коли мені потрібно перебороти себе.

Я так хвилювалася, що ця штука між нами вибухне, що сама її підірвала, аби не бути заскоченою зненацька. Ніна мала рацію. Я конструюю свої власні наративи.

Але, можливо, в цьому ще є якась сила, тому що в любовних романах завжди є темний момент перед кульмінацією. Розрив. Непорозуміння. Фундаментальне зіткнення цінностей чи переконань. І тоді персонаж, який облажався сильніше, мусить взяти себе в руки, зіткнутися зі своїм героїчним недоліком і загладити свою провину.

"Бляха", - кажу я вголос.

Це ж я. Я маю зробити великий жест.

ДВАДЦЯТЬ ЧОТИРИ

Я біжу назад до квартири.

Це не мило і не гідно. Я задихаюся, з рожевим обличчям, а мій рюкзак підстрибує і шарудить так голосно, що люди обертаються через плече, щоб переконатися, що їх не збиває якийсь прибиральник вулиць. Коли я добігаю до нашого будинку, починається злива. Перед тим, як зайти до квартири, я зішкрябую бруд і опале листя з килимка перед входом.

Після того, як Гарпер і Ніна поїхали на вихідні, тут дивно порожньо і лунко.

М'який, але наполегливий стукіт дощу по вікнах нагадує мені, що якби Джабарі не застав мене після занять, я б, мабуть, повернулася додому, скинула мокрий одяг, вдягнула свій найпотворніший і найзручніший светр і влаштувалася б на кілька годин на самоті перед п'ятничною нічною зміною в бібліотеці. Гаряча чашка чаю. Ароматична свічка. Кудлаті шкарпетки. Я прокручую телефон, щоб вибрати більше романтичних романів, щоб додати їх до списку книг, які я хочу купити. Сутулувата, без осуду, з турботою про себе.

Але я не можу сісти. Я не можу заспокоїтися.

Не тоді, коли мені треба з'ясувати щось дуже важливе.

Я ніколи раніше не робила великих жестів, але з дитинства читала і дивилася тисячі таких жестів. Зараз вони всі, здається, розмиті і сплутані в один великий клубок. Переслідування в аеропорту і поцілунки під проливним дощем, кинуте каміння і бумбокси під вікнами, вискакування з тортів і під'їзд на блискучому білому коні, щоб зробити пропозицію руки і серця. Я могла б побудувати йому будинок у стилі "Зошта", але це трохи непрактично, бо я не маю будівельного досвіду і *точно* не маю коштів, щоб інвестувати в нерухомість. Мені потрібно щось більш практичне.

Може, мені варто зробити щось на одному з баскетбольних матчів Вінсента. Організувати флешмоб, підкупити когось, щоб у перерві поставили на мене камеру для поцілунків, виставити якийсь сором'язливий і самопринижуючий знак.

Я здригаюся і проводжу руками по мокрому від дощу обличчю.

Жодна з цих ідей не здається мені правильною. Жодна з них не здається чесною зі мною чи з Вінсентом. Я не знаю, як виразити себе у великий, театральний, публічний спосіб. Це не для мене. Моїм рішенням було б злякатися і написати листа...

Я не рухаюся.

Вінсент написав мені записку тієї ночі, коли ми зустрілися, і я досі не знаю, що в ній було.

Двері Ніниної спальні відчинені. Я вриваюся до її кімнати, спотикаючись об невелику купу светрів, які не потрапили до її поїздки на вихідні, і пробираюся до вбудованих книжкових полиць над її столом. Мені потрібно знайти "*Принцеса мафії*". Я хочу знайти першу записку Вінсента більше, ніж будь-коли раніше. Але коли я прокладаю свій шлях вниз по книжковому ряду, моє серце завмирає.

Не тут.

Я не хочу зводити Ніну до моєї найкращої подруги-другої половинки, яка існує лише для того, щоб підживлювати мою романтичну дугу, бо вона набагато більше, ніж це. Але я все одно їй дзвоню.

"Тільки не кажи, що ти вже самотня", - відповідає Ніна після третього дзвінка, її голос тріщить у трубці. На задньому фоні лунає спів - щось дуже бадьоре і виразно схоже на "*Мамма Міа*". Театральні діти такі передбачувані.

"У тебе ще є "*Принцеса мафії*"?" запитую я.

"Той, який ти не закінчила? Ні, я ніколи її не починала."

"Але ти пам'ятаєш, де вона?"

На задньому плані лунає вибух звуку - хтось приєднався з гітарою.

"Я майже впевнена, що поклала її в скриньку для пожертв у книгарні в центрі міста", - кричить Ніна, перекрикуючи акустичну різанину АВВА.

Моє серце падає в шлунок. Я випростовуюся, припиняючи свої пошуки.

"Ти знущаєшся."

"Ти ж казала, що не збираєшся її закінчувати!" Ніна плаче. "Вибач, Кенні. Я зараз же замовлю тобі нову копію на Амазоні. У мене є "Прайм"! Вона буде там до того, як ми з Гарпер повернемося додому, тож ти зможеш досхочу насолодитися своїм самотнім часом..."

"Ні, все гаразд", - кажу я їй. "Усе гаразд. Забудь про це."

"Ти впевнена?"

"Впевнена. Слухай, я передзвоню тобі ввечері. Я хочу почути все про фестиваль. Мені просто треба... гм... подбати про дещо."

Я кладу слухавку і знову виходжу у вітальню. Скляні двері, що виходять на наш крихітний балкон, захаращений рослинами і розкладним кріслом біля басейну, яке Гарпер поцупила з рекреаційного центру, заляпані дощем. Зараз лє по-справжньому - справжня злива. А це означає, що у мене є вибір. Я можу або залишитися сухою, але провести весь вечір у роздумах про те, що говорилося в першій записці Вінсента, і чи не прибере хтось інший "Принцесу мафії" до того, як я зможу її забрати, або я можу зробити те, що зробила б головна героїня: бігти під проливною зливою, щоб досягти того, чого вона хоче.

"До біса", - бурчу я собі під ніс.

Ось що я отримую за те, що стільки книжок на Goodreads оцінюють трьома зірками за недостатньо захопливий третій акт. Хтось всемогутній і всезнаючий (можливо, Бог, можливо, Джефф Безос) точно сміється з мене зараз.

Ось твій грандіозний фінал, Холідей.

Натішся від душі.

* * *

Я проходжу повз будинок баскетболу по дорозі в центр міста. Моє серце весь час стоїть у мене в горлі. Я відмовляюся піднімати очі і шукати ознаки життя у кожному вікні, тому що останнє, що мені зараз потрібно, це зустрітися поглядом з Вінсентом, коли я пробігаю повз його будинок під дощем.

На щастя, негода, здається, змусила всіх в Університеті Клементя зникнути. Я зустрічаю лише двох інших студентів на своєму шляху через сітку студентських гуртожитків за межами кампусу, яка врешті-решт поступається місцем місцевим кварталам, а потім, нарешті, химерному маленькому центру міста, всіяному сумішшю сімейних крамниць та улюблених студентських магазинів, таких як "Chipotle" та "CVS". Перед крамницею Trader Joe's на розі стоять відра з

соняшниками, кожен з яких - яскраво-жовтий штрих на тлі похмурої сірості цього просякнутого дощами міста.

Квіти. Треба купити Вінсенту квіти.

Лише після того, як я вийшла з крамниці із загорнутим у газету букетом під пахвою, мені спадає на думку, що соняшники - не найромантичніші квіти. Троянди були б кращим вибором. І я не знаю, коли знову побачу Вінсента - баскетбольна команда може грати на виїзді десь за межами штату, наскільки мені відомо, оскільки я старанно уникаю будь-яких спортивних новин у соціальних мережах - тож існує цілком реальна можливість, що всі ці пелюстки зів'януть і стануть коричневими, перш ніж я зможу їх доставити.

Я бурмочу собі під ніс нецензурну лайку, коли долаю останній квартал до місця призначення.

Книгарня розміщена у старій, захаращеній вікторіанській будівлі з двома поверхами та мансардою під карнизом. Це, мабуть, моя найулюбленіша будівля у світі. Сьогодні тут благословенно тихо, за винятком добре одягненої пари, яка переглядає розділ історії мистецтва, та старого чоловіка, що сидить у потертому кріслі біля відділу наукової фантастики. Я впевнена, що на другому поверсі теж є якісь відсталі, але як тільки ви підніметеся на карниз, то побачите стару поезію та романи, які ніхто ніколи не купує. Там трохи темнуватو, якщо ви не сидите прямо під вікном, але горище - це, безперечно, найкраще місце в місті, щоб провести вісім годин поспіль за читанням без перерви. Особливо в такий день, як цей.

Жінка за прилавком вітає мене привітною усмішкою. Я не можу сказати, чи це через те, що я задихаюся і несучу квіти, чи через те, що я *промокла*. Мій улюблений кардиган оверсайз не витримав зливи, а джинси прилипли до ніг. Я не хочу *знати*, як виглядає моє волосся.

Але зараз немає часу на марнославство. У мене місія.

Я прямую в кінець першого поверху. У кутку стоїть стіл, під ним - шість величезних картонних коробок, а зверху вони переповнені книжками. На стіні над ними висить табличка: Ніжно улюблені книги, які потребують домівки. 1 долар за кожну.

Моє серце калатає, коли я починаю полювання на те, чого ніколи раніше не шукала в книгарні: прес. Зрештою, я ставлю соняшник на стіл, щоб опуститися на коліна і обома руками копатися в, здавалося б,

нескінченній купі всього - від дитячих книжок з картинками до товстих, як собачі вуха, фантастичних фоліантів, товщиною в мій зап'ясток. У першій коробці, яку я переглядаю, немає жодних ознак "*Принцеси мафії*", тож я переходжу до наступної. А потім до наступної. І наступну, поки не встаю на коліна, щоб взятися за ті, що лежать на столі.

На півдорозі до п'ятої коробки мій шлунок зводить вузлами.

Що, як вона зникла? Що, якщо хтось інший вже знайшов її і забрав додому? Що, якщо вони знайшли записку Вінсента і переплутали її з квитанцією або неякісною закладкою? Що, якщо вони викинули її?

Я проковтую цю думку і продовжую копати.

Може, я занадто сентиментальна. Може, я надто переймаюся наративами. Можливо, я не повинна бути тут, мокнути наскрізь і несамовито ритися в коробках з книжками, що припадають пилом, замість того, щоб вирішувати свої проблеми більш рішуче. Але мені це потрібно. Мені потрібна ця маленька частинка заспокоєння, ця маленька частинка Вінсента, ця маленька частинка нашої історії. Мені потрібна його записка.

Я простягаю руку до останньої коробки і розсовую стоси різних книжок у м'якій обкладинці, дозволяючи їм з важким стуком падати на підлогу.

І там, на самому дні, лежить "*Принцеса мафії*".

Я ще ніколи не була такою щасливою, побачивши оголений чоловічий торс на обкладинці. Зітхнувши з полегшенням і радістю, я засовую руку глибоко в підступну книжкову яму і затискаю між пальцями куточок "*Принцеси мафії*". Мені доводиться сильно смикати, щоб вивільнити книгу, і коли я це роблю, то спотикаюся, відступаючи на кілька кроків назад.

Маленький клаптик чогось - блідо-рожевого паперу в клітинку, який я впізнаю з блокнота, що його Марджі тримає на столі для тиражування, - вилітає зі сторінок і падає на підлогу. Він приземляється лицьовою стороною догори. Я впізнаю акуратні друковані літери з гострим відчуттям ніжності.

Це почерк Вінсента.

Я НЕ ПОЕТ.

АЛЕ ПОДЗВОНИ МЕНІ, ЩОБ ДОБРЕ ПРОВЕСТИ ЧАС
(ТИ МЕНІ ДУЖЕ ПОДОБАЄШСЯ)

Під ним надруковано номер телефону. Його номер телефону. Мої очі пробігають по записці ще тричі, перш ніж до мене доходить. Три рядки. П'ять, сім, п'ять складів.

Він написав мені хайку.

Я заливаюся сміхом, навіть коли на очі навертаються сльози. Воно самопринижуюче і жартівливе, і так напрочуд схоже на *нього*. Уявний образ Вінсента, який згорбився над типографським столом - можливо, все ще намагаючись приховати свій стояк, а можливо, прикриваючи цей клаптик паперу від допитливих очей Марджі, - і рахує склади на пальцях - це цвях у труну. Я в дупі. У повній дупі. Можливо, я мала б злитися через жорстоку іронію долі, через те, що ця дурна книжечка з голим чоловіком на обкладинці - наша зброя Чехова, але все, що я можу змусити себе зробити - це взяти записку і читати її знову і знову, доки не подумаю, що ці слова справді можуть закарбуватися в моєму мозку назавжди.

А потім, тримаючи в одній руці букет соняшників, а в іншій - брудний роман, я тягнуся до телефону. Я трохи тремчу, бо до біса змерзла і переповнена адреналіном, але мені вдається витягнути клавіатуру, щоб набрати номер, вказаний у записочці. Просто щоб перевірити. Просто почути його голос (чи потраплю я на голосову пошту, чи він привітається, і мені доведеться покласти слухавку, як переслідувачу), щоб не вмовляти себе знову сумніватися.

Я підношу телефон до вуха.

За мить я чую гудки - і біля вуха, і десь у магазині.

І, звичайно, це має бути збіг, що комусь через кілька рядів дзвонять саме зараз. Звичайно, реальне життя не може бути таким кінематографічним. Воно занадто зручне. Занадто надумано. Мої професори з англійської розірвали б його на шматки. Але я хапаю свої соняшники, і мої ноги несуть мене за риг і вниз по рядах, поки я не стою в кінці проходу, який мені дуже добре знайомий.

Вінсент Найт стоїть посеред нього з романтичним романом в одній руці і телефоном, що дзвонить, в іншій.

ДВАДЦЯТЬ П'ЯТЬ

Волосся Вінсента розвіяне вітром, його чорна спортивна куртка Clement Athletics у плямах від дощу, а ніс трохи рожевий від холоду. Він надзвичайно і руйнівню красивий. І на одну коротку, але чарівну мить, поки він хмуро дивиться на телефон, що дзвонить у його руці, ніби розмірковуючи, чи варто ризикувати, відповідаючи на незнайомий номер, я відчуваю, як сильно мені його не вистачало.

Потім він піднімає голову, і його темні очі зупиняються на мені, ніби я вигукнула його ім'я.

Мій шлунок впивається в ноги. Мені хочеться тікати. Я з усіх сил намагаюся боротися з цим інстинктом, хоча насправді не готова до цього. Я мокра, мої руки зайняті, а я все ще не запланувала грандіозного жесту. Але я не встигаю поміркувати, бо Вінсент випрямляє хребет і випростується, щоб зустрітися зі мною поглядом. Його вираз обличчя в рівній мірі покірний, ніби він знав, що це станеться, і болючий, ніби він не хотів би цього робити.

І його телефон все ще дзвонить.

"О, чорт", - випалила я. "Вибач. Зачекай."

Я намагаю свої соняшники, записку Вінсента і *"Принцесу мафії"*, ледь не впустивши все це в процесі, перш ніж мені вдається натиснути кнопку на екрані, щоб завершити дзвінок. Вінсент дивиться між мною і своїм (тепер уже мовчазним) телефоном, наче він тільки-но розставляє всі крапки над "і".

"Привіт", - кажу я, роблячи обережний крок до проходу.

"Привіт", - відповідає він, і, *бляха*, я скучила за глибоким тембром його голосу.

Але не схоже, щоб він був у захваті від зустрічі зі мною. Не те, щоб я могла його звинувачувати. Востаннє, коли ми бачилися, на його дні народження, я послала його до біса, щоб він залишив мене в спокої.

"Привіт." *Бляха, я вже це казала.* "Я прийшла з миром".

Я простягаю йому найяскравішу посмішку, яку тільки змогла зібрати, і сподіваюся, що він не помітить, що я тремчу. Це найгірше. Ненавиджу бути хороброю. Ненавиджу, коли мене сприймають.

Найбільше я ненавиджу цю дивну *відстань* між нами. Не буквально - варто було б зробити ще п'ять-шість кроків вперед, щоб дістатися до нього, - а метафоричну. Вінсент не посміхається мені. А я хочу, щоб посміхався. Я хочу, щоб він пожартував про те, чи часто я сюди приходжу, і щоб він назвав мене на прізвище і зробив подвійний натяк на те, що я мокра.

Я хочу, щоб у нас все було, як раніше.

Але я все зруйнувала, тож тепер я маю це виправити.

"Що *ти* тут робиш, Кендалл?" запитав Вінсент зі стомленим зітханням. "Сьогодні п'ятниця. Ти повинна бути в бібліотеці".

Я не повинна бути такою зворушеною, що він пам'ятає про мій робочий графік.

Для чоловіків ця планка справді надто низька.

"Моя зміна починається лише о десятій", - кажу я. Тоді, оскільки я справді спантеличена: "А що ти тут робиш?"

Вінсент застигає, ніби раптом згадав, що в одній руці тримає роман. Перш ніж він встигає сховати його за спину або жбурнути через стелажі в сусідній прохід, я схиляю голову вбік, щоб прочитати назву на обкладинці.

"О, фу. Не бери цю. Вона була опублікована, мабуть, десять років тому. Там тонни неконтрольованого сексизму та гомофобії". Я роблю паузу, а потім додаю, трохи боязко: "Головна героїня теж найгірша. Вона завжди говорить неправильні речі в неправильний час. Це бісить".

Я хвилююся, що я занадто делікатна.

Але тут Вінсент вигинає одну брову, ніби вказуючи на іронію моєї критики, і це такий знайомий вираз його обличчя, що я готова розплакатися. Я з радістю сприймаю його уїдливість, його пасивно-агресивність, його уїдливі коментарі щодо моїх завищених очікувань і одержимості романтичними романами. З *цим* я можу впоратися. Чого я не думаю, що зможу витримати, так це якщо він ставитиметься до мене, як до незнайомки. Але перш ніж я встигаю вхопитися за маленьку іскру надії, він засуває книгу назад на найближчу полицю, засовує обидві руки в передні кишені піджака і фіксує свій погляд на точці десь над моїм правим плечем.

Не треба бути доктором психології, щоб прочитати закриту мову тіла і розсіяний контакт очей. Він насторожився.

"Я отримала твою записку", - кажу я, піднімаючи клаптик паперу як доказ. "Ніна пожертвувала мою дурнувату книжку про мафію, тож мені довелося прийти сюди, щоб знайти її. І я знайшла. Очевидно. Нарешті, я отримала твою записку".

Не знаю, якої реакції я очікувала, але точно не того, що Вінсент стисне руки в кулаки з боків і так сильно прикусить щелепу, що аж м'язи на ній затремтять. Спочатку я подумала, що він розлютився. Але потім я помічаю, як рум'янець повзе вгору по його шиї і забарвлює кінчики вух, і розумію, що він збентежений. Цією запискою він виставив себе напоказ, а тепер він думає, що я повернулася, щоб втерти йому це в обличчя.

Бляха-муха. Як я так швидко все зіпсувала?

"Це тобі", - оголошую я, тицяючи букет соняшників йому в груди.

Вінсент не виймає руки з кишень. "Що це?"

"Соняшники".

"Це я знаю", - бурчить він. "Я маю на увазі, для чого вони?"

"Тому що я збиралася шукати троянди, але я думаю, що сестринства проводять набір або щось подібне, тож це все, що було в "Trader Joe's", і я... так. Я купила їх для тебе. Тому що ти заслуговуєш на квіти".

Вінсент повністю почервонів, але його очі звузилися.

"Це ще одна поетична штучка?"

"Що?"

Він дивиться вниз на букет, потім на мене, а потім знову на букет.

"Коханий, ти приніс мені багато квітів", - бурчить він. "Це вірш Елізабет Баррет Браунінг. Ти ж знаєш його, так?"

"Я так не думаю", - визнаю я. "Що за... ой, зачекай".

Я ховаю соняшник і роман під пахву і одним великим пальцем відкриваю нову вкладку браузера на телефоні. Вінсент смикається, ніби хоче зробити крок уперед і вихопити щось із моїх рук, перш ніж усе це впаде на підлогу, але замість цього він міцно складає руки на грудях і спостерігає, як я намагаюся набрати агресивно довгу назву в пошуковому рядку. Вірш знаходиться у відкритому доступі, тому його легко знайти. Я впізнаю його з третього рядка. Я читала його раніше -

ми проходили його на одному з уроків англійської літератури на першому курсі.

Коханий оповідачки приносить їй квіти, і вона плакає їх - справді, плакає, - але подарунки, які вона воліє дарувати і отримувати, набагато менш ефемерні.

Тож, в ім'я цієї нашої любові, візьми назад ці думки, що й тут розгорталися, і які в теплі й холодні дні я забирала із землі мого серця.

Вірші.

Її мова кохання - це вірші.

Тоді я зрозуміла, що нам з Вінсентом не потрібні величезні публічні прояви любові. Нам потрібні слова підтримки, зоровий контакт, тиха хвилина, щоб скинути броню і подивитися один одному в очі з чесністю і вразливістю - те, чого не може дати нам аеропорт чи переповнений стадіон.

Найважливіше те, що мені зараз потрібно використовувати свої власні слова.

Я повинна бути хороброю заради Вінсента. Я повинна це зробити для себе.

Я закриваю телефон, високо піднімаю підборіддя і запитую так серйозно, як тільки можна: "Ти взяв мою білизну?"

Вінсент, зрозуміло, спантеличений. "Я що?"

"Це питання на "так" чи "ні". У твій день народження. Після всього. Я справді не думаю, що ти це зробив, але я мушу запитати, навіть якщо це цілковитий ідіотизм, бо я намагаюся щось собі довести. Отже. Ти взяв мою спідню білизну?"

Він повільно кліпає на мене.

А потім питає: "Якого хріна я маю брати твою білизну?"

Ось воно. Абсурдність мого страху, викладена простою англійською мовою. Я знаю, що питання у відповідь на питання може бути тактикою ухилення, але це не схоже на таку ситуацію. Це схоже на те, що Вінсент не має жодного уявлення, чому дівчина, яка послала його нахуй на його день народження, прийшла в книжковий магазин, мокра, з квітами, і питає його, чи не вкрав він її труси.

Тому що це безглуздо. Я дурна - і я неправильно прочитала всю ситуацію.

"Що ж, це все пояснює", - кажу я зі слабким сміхом.

Вінсент все ще хмуриється. "Зачекай. Ти подумала, що я взяв твою нижню білизну?"

Я знову сміюся, бо правда набагато гірша.

"Я думала, що це було *pari*", - зізнаюся я.

"Що? Я краду твою білизну?"

"Ні...я. Ми. Усе разом." Я розмашисто змахую соняшниками. Газета, в яку вони загорнуті, несамовито шарудить. "Коли я побачила, що всі твої товариші по команді дивляться на нас, коли ти запросив мене до бару, я подумала, що це якийсь великий командний жарт про те, що ми переспали, і ти просто збираєшся виставити мене або мою зниклу спідню білизну на показ, як якийсь трофей. Тож я втекла."

"Ти думала..." Обличчя Вінсента перекосилося, ніби я його вдарила. "Це..."

"Гидота! Я знаю. Але я була налякана і думала про тебе найгірше, а ти на це не заслуговував. Тому я намагаюся сказати тобі, що мені шкода".

Я знову простягаю квіти. Але Вінсент не рухається, щоб прийняти їх. Він дивиться на мене, щось схоже на жах написано на його обличчі, а потім його вираз занурюється в щось набагато гірше. Біль. Йому боляче, що я так погано про нього думаю. І коли він видихає трохи насмішкувато і хитає головою, я відчуваю це як удар в живіт. Він не сміється. А я дуже хочу, щоб він сміявся. Бо якщо ми не можемо над цим сміятися - якщо він не може мені цього пробачити - тоді я не знаю, що мені робити.

"Але тепер я розумію, що помилялася," - продовжую я. "Тому що ти хороша людина. Моє горло стискається, коли я дивлюся на нього. Я ковтаю і прощтовхую через себе. "Ти *такий* хороший, Вінсенте".

Його обличчя скривилося.

"Недостатньо хороший, так?"

Він вимовляє це так, ніби це якийсь колочий жарт, але ми обидва здригаємося, коли він приземляється з несподіваною вразливістю. У стінах Вінсента з'явилася крихітна тріщина, і частина болю просочилася крізь неї.

"Ти ж не віриш у це, так?" тихо запитую я.

Вінсент переминається з ноги на ногу, явно відчуваючи незручність від напрямку, в якому ведеться розмова. Я дивлюся, як він метушиться.

Він розуміє, що я дивлюся, і висмикує руки з кишень, щоб струсити їх і зачесати волосся назад, залишаючи його ще більш диким і безладним, ніж раніше.

"Послухай, Кендалл, у нас все добре", - каже він, хоча все зовсім *не* добре. "Тобі не треба няньчитися з моїм пораненим его чи ще чимось. Зі мною все гаразд. Я великий хлопчик. Я можу впоратися з невеликою відмовою".

Тоді він посміхається, і в цьому є певна чесність. Він говорить це все не зі співчуття. Він щиро переконаний, що я тут за якимось завершенням, і він готовий його дати.

Неймовірно.

Він справді не розуміє.

"Ти..." Я затинаюся, хитаючи головою. "Ти такий до біса гарний".

Вінсент засміявся, наполовину злякано, наполовину гірко. Я роблю ще один крок до нього і продовжую без жодної крихти гумору.

"А ти краще інтерпретуєш поезію, ніж можеш собі уявити".

"Дякую, Холідей", - холодно відповідає він.

Ще один крок. "А ще ти граєш у баскетбол з початкової школи, тож ти дисциплінований і цінуєш важку працю. Ти був капітаном команди, тож ти вмієш бути лідером і несеш відповідальність. І ти закінчиш школу з відзнакою".

Ще один крок, і Вінсент важко ковтає.

Майже так, ніби моє перебування так близько змушує його нервувати.

Ніби він нарешті все зрозумів.

"Чи є причина, чому ти даєш мені моє власне резюме?" - запитує він трохи хрипким голосом.

Він уже досить близько, щоб я могла простягнути руку й доторкнутися до нього. І, *бляха*, я хочу доторкнутися до нього. Але схопити Вінсента за сорочку і поцілувати його не вирішить наших проблем прямо зараз. Тому я просто міцно стискаю квіти і відмовляюся розривати наш зоровий контакт, сподіваючись, що мої слова значать для нього так само багато, як і для мене.

"Ти мені подобаєшся", - зізнаюся я, моє обличчя таке гаряче, що майже болить. "Дуже. Мені подобається, що ми можемо говорити про що завгодно, і мені подобається, що у нас однакове почуття гумору, і

мені подобається, що ти розумієш мене, коли я зриваюся на тобі, і мені подобається, що ти кричиш на мене, коли я поведжуся по-дурному".

Вінсент пирхає. Я приймаю це як боєць.

"Хоча я ненавиджу відчувати себе дурною", - продовжую я. "Це, мабуть, мій найбільший страх. Можливо, це через дислексію, або через те, що я інтроверт, я не знаю. Гадаю, у мене величезне его. Ми можемо провести психоаналіз пізніше". Я не можу дивитися йому в очі, тому втуплююся в насіння одного з соняшників, що закручується по спіралі. "Але на твоєму дні народження я просто відчула, що якби я ігнорувала всі червоні прапорці, то була б дурепою, бо пішла б прямо в халепу, незважаючи на всі попереджувальні знаки. Тож я спробувала прислухатися до своєї інтуїції, і тепер почуваюся дурепою через те, що надто гостро відреагувала і не дала тобі презумпції невинуватості. Я не знаю, як тут перемогти. Не думаю, що зможу. Але мені вже все одно, тому що я краще буду дурною, ніж зроблю тобі боляче знову. Тому що ти мені до біса подобаєшся".

ДВАДЦЯТЬ ШІСТЬ

Вінсент нічого не каже одразу, тому мої слова важко осідають у тиші. Я ніколи раніше нікому не казала, що вони мені подобаються.

Це жахливо.

Я справді відчуваю, що вручила йому своє серце - буквально внутрішній орган, необхідний для мого виживання - і дала йому вибір: або прийняти його, або жбурнути через всю книжкову крамницю. Я не можу дивитися йому в очі. Якщо подивлюся, то розплачуся. Я намагаюся тримати себе в руках і дати йому час, необхідний для того, щоб переварити те, що я щойно вивалила на нього, але, *бляха*, як би я хотіла мати вільну руку, щоб поправити волосся або поколупатися в нігтях, або зробити *щось* інше, ніж стояти перед ним і затамувати подих, чекаючи, коли він кине мене і мій жалюгідний, недбалий, не відрепетирований привід для великого жесту в найближчий сміттєвий бак.

Натомість він дуже лагідно каже: "Ти не дурна, Кендалл".

Я насміхаюся.

"Гаразд, ти трохи дурна", - виправляється він, ледь-ледь ворущачи губами. "Але я міг би впоратися з цим краще. Ти казала, що тобі неприємно, що всі мої друзі втягнуті в це і що ти почувашся так, ніби у тебе є аудиторія, а я все одно запросив тебе на побачення перед усіма ними. Я перетнув одну з твоїх кордонів, і я прошу за це вибачення. За неповагу до тебе".

Мені знадобилося цілих шість секунд, щоб зрозуміти, що він теж вибачається.

Він пропонує оливкову гілку. Він веде нас до золотої середини. Він теж хоче відновити те, що ми зруйнували. Це схоже на те, як сонце пробивається крізь хмари після довгого тижня похмурої, крижаної темряви, і я не хочу нічого більше, ніж відкинути голову назад і поніжитися в теплі, яке приносять його слова - *полегшення*, - але потім я розумію, що він робить це знову.

Він дає мені саме те, що, на його думку, я хочу.

"Боже мій", - кажу я. "Зупинись. Будь ласка. Ти повинен перестати бути таким *милим* зі мною."

Вінсент здивовано сміється. "Про що ти говориш?"

"Я зіпсувала твій день народження! Я фактично звинуватила тебе в тому, що ти переспав зі мною в рамках якогось паскудного жінконенависницького плану з твоїми друзями. Я все зіпсувала, тож це я маю зробити великий жест, принизитися і принизити себе публічно абощо. Тож, може, ти перестанеш бути таким довбаним самовідданим хоча б на *п'ять хвилин* і дозволиш собі розлютитися? Чому це так важко, подумати про себе в першу чергу? А? Ти кажеш мені, що я можу *тренуватися* на тобі, і ти вчиш для мене вірші, і ти з'їдаєш мене на власний довбаний день народження, і я не маю жодного уявлення, чого *ти* хочеш, тому що ти завжди думаєш про *мене*. Як так можна?"

Я тикаю йому в груди букетом соняшників, щоб підкреслити це.

Нарешті я бачу першу справжню іскру гніву у Вінсента.

"Ти не знаєш, чого я хочу?" - вимагає він, низько і грубо. "Серйозно?"

Коли він дивиться на мене з ніг до голови одним повільним поглядом, в його очах горить не просто обурення і розчарування. Це відвертий, неприхований голод. Це дзеркальне відображення мого власного бажання, а під ним крихітна щіпка чогось гірко-солодкого - щось підозріло схоже на тугу - яка говорить мені, що цей тиждень був таким же болісним для нього, як і для мене.

Мені перехоплює подих.

Я міцніше стискаю його записку в руці і згадую його хайку.

"Ну, тепер я знаю", - жалібно кажу я.

Вінсент не закінчив. Він робить крок до мене, і ми опиняємося нога в ногу, і він височіє наді мною кожним сантиметром свого (абсурдного, непотрібного, чесно кажучи, надмірного) зросту.

"Я поцілував тебе, бо хотів поцілувати", - каже він. "Я вчив для тебе вірші, бо хотів мати можливість говорити з тобою про те лайно, яке тобі подобається". Він стишує голос. "І я з'їв тебе, бо це був мій день народження, і все, чого я хотів, - це щоб ти прийшла. Це було для мене, Кендалл. Все це було для мене. Я робив це не для того, щоб бути милим. Я зробив це, бо Ти. Мені. Подобаєшся."

У мене паморочиться голова.

Мій мозок ніби замикається. Все, що я можу - це стояти з роззявленим ротом, розгойдуючись і хапаючись за соняшник, як за рятувальний пліт, дивлячись у величезні карі очі Вінсента Найта, а моя кора головного мозку намагається мене наїбати. Але немає жодних доказів того, що це жарт чи брехня, або що я якось неправильно витлумачила його слова. Немає місця для помилки. Немає місця для того, щоб я щось переосмислила.

Ти. Мені. Подобаєшся.

"Але хіба ти не злишся?" Я хриплю.

Вінсент широко розводить руки, долонями догори. "Звичайно, я злюся. Ти кажеш мені, що втекла від мене, бо вважала, що я переспав з тобою лише для того, щоб справити враження на своїх друзів. Я злюся, що ти так думала. Я злюся, що не знайшов часу познайомити тебе з усіма в команді, щоб ти не відчувала себе такою нервовою і розгубленою. Я поспішив з цим - з самого початку, і я не знаю, як не поспішати з тобою, і це змушує мене відчувати себе дурним, егоїстичним і несповна розуму. Так що так. Я *розлючений*, Холідей. Але це не змінює моїх почуттів до тебе".

Мені справді треба присісти, думаю я заціпеніло. Але ми посеред проходу, а найближчі стільці стоять у передній частині книгарні біля журналів, і, о Боже, я думаю, що я в шоці чи що?

"Це я маю бути тією, хто буде показувати тобі великий жест", - слабо заперечую я.

Вінсент складає руки на грудях. "Ти не будеш мені показувати, Холідей. Не в мою зміну".

Я піднімаю його записку. "Я буквально показую тобі великий жест прямо зараз".

"Ну, припини. Може, я хочу хоч раз побути героєм, хоча мій тато не мільярдер і я не в довбаній мафії..."

"Гаразд, по-перше," перебиваю я, "спортивна романтика - це річ. Ти баскетболіст першого дивізіону з гарними очима і кучерявим волоссям. Ти точно не належиш до недостатньо представленої групи населення в цьому жанрі". Я б зупинилася, щоб оцінити, як це надзвичайно мило, коли Вінсент червоніє, але я в ударі. "А по-друге, з мене досить того, що ти говориш про мене і мої *стандарти*. Те, про що я хочу читати в книжках, не обов'язково те, що я хочу бачити в

хлопцеві. І ти ніколи не був нічийім хлопцем, тож я не знаю, чому ти думаєш, що не будеш..."

Настала черга Вінсента перебити мене. "Звідки ти знаєш, що я ніколи ні з ким не зустрічався?"

"Джабарі. Він знайшов мене сьогодні в кампусі. Ми поговорили."

"Я сказав йому, щоб він залишив тебе в спокої."

"Ну, він замовив за тебе слівце."

"Я все одно збираюся вбити його."

Я закочую очі.

"Слухай," - кажу я, - "все, що я намагаюся сказати, це те, що я не очікую, що ти будеш персонажем прямо з любовного роману. Ти не вигаданий. Ти не *ідеальний*. Але я не хочу, щоб ти був таким, тому що я теж не ідеальна, і було б дійсно відстійно, якби я була єдиною, хто коли-небудь засовував свою ногу в мій рот і..."

"Ми повинні вивчити мову один одного", - бурмоче Вінсент.

Я хмурюся.

"Це як ти казала про поезію", - продовжує він. "Ми повинні навчитися говорити мовою один одного. Познайомитися ближче, щоб ми могли вловити весь підтекст і лайно".

"Я майже впевнена, що ніколи не використовувала фразу *"підтекст і лайно"*.

"Я перефразував. Подай на мене в суд."

Але він все одно має переконливі аргументи.

Ми знаємо один одного не так давно, хоча іноді здається, що минули десятиліття відтоді, як ми вперше поцілувалися в бібліотеці під час моєї нічної зміни. Можливо, якщо ми з Вінсентом почнемо передавати один одному шматочки пазлу, я перестану намагатися заповнити прогалини сама. І, можливо, мені потрібно змиритися з думкою, що нам знадобиться час, щоб дістатися до місця, де ми матимемо повне уявлення один про одного.

Можливо, мені варто почати насолоджуватися процесом, а не дозволяти невідомості мучити мене.

"Я хочу познайомитися з усіма твоїми друзями", - кажу я йому.

Вінсент негайно киває. "Добре. Я хочу, щоб ти це зробила".

"І я дуже хочу почути про твою сім'ю, і яким ти був у середній школі, і що ти хочеш робити після закінчення школи, і...і я хочу, щоб ти

навчив мене всьому, що знаєш про баскетбол. Тому що ти не зможеш цитувати мені Елізабет Барретт Браунінг, якщо я не зможу поговорити з тобою про те, якого біса "Кліпперс" віддали свій перший номер драфту "Кавс" і дозволили їм забрати Кайрі Ірвінга".

"У ретроспективі це була паскудна угода, але вони не могли знати..." - починає Вінсент, а потім звужує очі. "Я думав, ти нічого не знаєш про баскетбол".

Я перетасовую квіти, книжку та нотатки в руках, раптом засоромившись.

"Ну, я не знала. Але потім я зустріла тебе, перестала прокручувати статті та відео в соціальних мережах і почала звертати увагу. А ще я прочитала автобіографію тренера К, яку ти взяв у бібліотеці. Насправді, це дуже цікавий вид спорту. Вибач, що я наговорила лайна, гаразд? Але тепер мені не байдуже. Тому що я піккуюся про тебе. Я хочу знати твою думку, які команди тобі подобаються і з якими гравцями ти хотів би опинитися на острові".

Вінсент вигинає брову. "Тобі справді цікаво?"

"Звісно, що так. Це частина тебе. І я цікавлюся тобою, а не лише тим, наскільки добре ти читаєш мені вірші та," - я замовкаю і червонію, - "*іншими речами.*"

Вінсент кліпає на мене своїми безглуздо густими віями, а потім на його обличчі розпливається повільна посмішка.

"Я хороший в *інших речах*, чи не так?"

А ось і він.

Мій Вінсент.

Я відчуваю, як усе моє тіло розслабляється і з полегшенням прогинається. Я хочу простягнути руку і якось доторкнутися до нього, але мої руки все ще зайняті між соняшниками, любовним романом і запискою. Все, що я можу зробити, це посміхнутися йому, навіть коли мої очі починають пекти, а накопичена за останній тиждень тривога витікає з мого тіла і залишає мене відчувати себе вкрай виснаженою.

"Пробач, що зіпсувала тобі день народження", - шепочу я.

Вінсент проводить язиком по зубах і хитає головою.

"Ти зіпсувала весь мій довбаний тиждень, Холідей".

І знову він намагається перетворити це на жарт.

Знову він як відкрита книга.

"Вінсент", - жалібно кажу я.

Він забирає соняшник і роман з моїх рук і повертається, щоб дуже обережно поставити їх на полицю з еротичною літературою з гордим написом "Пікантна книга для читання". А потім повертається до мене, обіймає мене за плечі і притискає до своїх грудей. Тепло його тіла просочується крізь мій мокрий від дощу одяг. Я втискаюся носом у комір його светра і змушую себе не видавати жодних чутних звуків плачу, коли стискаю в кулаках його куртку. Але його дурнувато велика рука лежить на моїй спині, з'єднуючи мої лопатки, і я знаю, що він відчуває це, коли моє дихання перехоплює на вдиху.

"Думаю, досить принижуватися", - каже він наді мною.

"Ти впевнений? Думаю, я можу піти далі".

Слова приглушуються його грудьми, але він, мабуть, чує мене, бо зітхає і стискає мене трохи міцніше. Я намагаюся дихати рівно і зосередитися на рівномірному стукоті його серця на моїй щоці, щоб не втратити його.

"Може, іншим разом", - каже він. А потім шепоче мені у волосся, так тихо, що я майже не чую: "Мені ще ніхто ніколи не дарував квітів".

Я відштовхуюся, щоб подивитися йому в очі.

"Я можу купити тобі більше", - кажу я йому, забуваючи збентежитися, коли сльоза витікає і стікає по моїй щоці. "Серйозно, я дам тобі довбані поля їх. Все, що завгодно, аби ти знав, як я в тобі зацікавлена. Я просто... я думаю, поки що мені потрібно, щоб ти давав мені агресивно прямолінійні заяви про наміри. Постійно. Інакше я буду ходити колами в голові, намагаючись все витлумачити".

Я повністю відходжу назад, щоб непомітно провести кінчиком пальця під очима.

Вінсент спостерігає за мною з дивним виразом обличчя.

"Чорт", - нарешті каже він, витираючи рукою обличчя. "Мабуть, я теж боягуз. Гарзд. Гм." Він відкидає плечі назад рухом, який я впізнаю: він накручує себе так, як робить перед баскетбольним матчем. "Я ніколи ні з ким не зустрічався. Тобто, я ходив на побачення, але я ніколи не був у ситуації, коли хотів би продовжувати зустрічатися з дівчиною після того, як ми переспали один чи два рази. І це не тому, що я козел - це завжди було взаємно. Я щиро думав, що просто вважаю

за краще, щоб все було невимушено. А потім я зустрів тебе, і ти..." Він урвав.

"Я що?" Я натискаю.

"Ти. ... залякуєш мене".

Крізь мої сльози проривається вибух шокованого сміху. "О, відвали."

Вінсент піднімає руку, щоб провести пальцями по волоссю. Його рука трохи тремтить, що говорить мені про те, що він серйозно налаштований.

"Ти страшенно розумна," - каже він, - "і така до біса гарна, що іноді на тебе боляче дивитися. Я просто в шоці. Я хочу писати тобі щоразу, коли бачу щось смішне, і хочу пити з тобою каву між заняттями, щоб ми могли поскаржитися одне одному. І я хочу, щоб ти знала всіх моїх друзів, і я хочу знати твоїх, і я не знаю, що я роблю, і я відчуваю, що ти хочеш...ніби ти заслуговуєш на більше, ніж, я не знаю, каву в кампусі, тусовки на домашніх вечірках і їзду в моїй машині. Це так нудно порівняно з тим лайном, яке ти читаєш".

"Ти навіть не знаєш, що я читаю", - заперечую я упівголоса.

Вінсент хитає головою.

"Цього тижня я перечитав десь десять таких", - зізнається він, показуючи на полицю з любовними романами, що стоїть поруч з нами. "Я знаю, що наговорив тобі багато лайна, але я намагаюся працювати над тим, щоб його розпакувати, тож... Слухай, я все ще маю претензії. Але я розумію. Я розумію, чому вони тобі подобаються. І я був неправий, коли казав, що твої очікування завищені. Це не так. Ти заслуговуєш на це".

Мої очі знову починають пекти.

Я не знаю, чи він коли-небудь зрозуміє, як багато значать для мене ці слова.

"Ну, ти раніше ні з ким не зустрічався, і я," - я пирхаю, - "очевидно, теж не дуже добре в цьому розбираюся. Тож, можливо, нам варто просто розібратися в цьому разом".

Вінсент киває.

А потім він бере мої руки в свої і підносить їх до губ, по черзі, щоб притиснути два м'які поцілунки до моїх кісточок. Це так схоже на Джейн Остін, що мені здається, я зараз заплачу.

"Твої пальці," - каже він дуже серйозно, - "до біса замерзли".

"Дощ іде. Я прийшла сюди пішки. Подай на мене в суд".

Вінсент сміється занадто голосно. Я бачу, що він нервує - що він намагається вистояти, заради мене, - тож я стискаю його руки, заохочуючи.

"Я так сильно тебе хочу, що іноді мені боляче", - тихо зізнається він, зморщуючи брови, коли дивиться на мої руки, що обхоплюють його, і один з його великих пальців водить по моїх кісточках туди-сюди. "Я не знаю, чи подобається мені це відчуття. Я не хочу бути одним з тих хлопців, які ведуть себе як печерна людина з дівчиною, яка йому подобається, але з тобою я відчуваю себе... жадібним".

І ось воно. Мої власні почуття в його словах.

"Тоді будь жадібним".

Вінсент кліпає на мене, ніби не розуміє.

Я знизую плечима. "Якщо ти відчуваєш те саме, що й я, то я не розумію, в чому проблема. Я була жадібною. Ти теж можеш бути жадібним. Попроси те, що хочеш".

Він прочищає горло і каже: "Я хочу тебе поцілувати".

Моє серце гикає.

Я прошепотіла: "Доведи".

ДВАДЦЯТЬ СІМ

Коли я вперше поцілувала Вінсента, я діяла інстинктивно.

Це дуже схоже на той перший поцілунок.

І, можливо, це тому, що ми вже знаємо, як добре відчувати наші губи один на одному, або, можливо, ми просто занадто полегшені і занадто збуджені, щоб більше бути терплячими. Тому що в одну мить Вінсент тримає мої руки в своїх з ніжним благоговінням, а в наступну він притискає мене до своїх грудей, однією рукою обхопивши мою талію. Я хапаю дві жмені його чорної спортивної куртки Clement Athletics і піднімаюся на носки, сповнена рішучості піти йому назустріч. Він відповідає взаємністю, запускаючи руку в моє вологе від дощу волосся і смикаючи його - надто ніжно, щоб завдати болю, але достатньо сильно, щоб я ахнула, коли моє підборіддя відкинулося назад.

Він цілує мене. *Міцно.*

Так, ніби він має це на увазі.

Ніби він вмирає з голоду.

Я цілую його у відповідь і сподіваюся, що він не заперечує, що мої очі знову мокрі.

Весь тиждень мене трясло, як шампанське. Тепер Вінсент відкоркував мене, і всі почуття, які я тримала в пляшках, вириваються на поверхню так швидко, що я не в змозі зупинити брудний перелив.

Я до біса скучила за ним. За його посмішкою. Його голосом. За теплом його тіла, такого великого і міцного проти мого. За м'яким шкрябанням його ледь помітної щетини по моїй шкірі. Як він *пахне* - пральним порошком і тією знайомою підводною течією чогось теплого і пряного, від якої паморочиться в голові. Як він хапає мене за голову і стегна, ніби не заспокоїться, поки не відчує кожен сантиметр мого тіла на своєму. Ми цілуємося, наче закохані, які возз'єдналися після того, як один із них повернувся з війни чи ще чогось, що, мабуть, перебільшення, враховуючи, що ми просто пара студентів, які стоять у відділі романтичної літератури в місцевій книгарні нашого університетського містечка.

Але ще десять секунд тому я справді думала, що все зіпсувала і дозволила цьому хлопцю вислизнути крізь пальці. Так що, думаю, я заслужила на те, щоб бути трохи драматичною. Хоча б цього разу.

Я так занурилася у Вінсента, що не чую кроків, які наближаються.

Але я чую здивоване зітхання, за яким слідує "Ой".

Наші роти роззявляються від несподіванки.

У кінці проходу стоять дві дівчини, обидві у світшотах Clement, і обидві дивляться на нас широко розплющеними очима. Вони тримають телефони в руках, як я впізнаю, у фірмовій позі завзятих читачів, які цілий тиждень полювали за рекомендаціями і прийшли до магазину озброєні та готові до бою.

Правильно. Тому що сьогодні вечір п'ятниці.

І це книгарня.

І ми не можемо зловити довбану перерву, очевидно.

"Мені дуже шкода", - заїкається одна з дівчат. "Нам просто треба дістатися до..."

Вона замовкає, прочищає горло і вказує на полицю з гостросюжетними книжками позаду нас, ніби не може переварити думку про те, щоб сказати це вголос. Я відчуваю безпосередню спорідненість з цією дівчиною. Це, мабуть, єдина причина, чому я не кажу їй та її подрузі, щоб вони, будь ласка, пішли на хрін звідси.

"Так, ні, звісно", - пишу я, відпускаючи білі кісточки на передній частині куртки Вінсента і прочищаючи горло. "Вибачте нас".

Вінсент не рухається з місця. Потрібно кілька підбадьорливих поплескувань по плечу, щоб він здався і вивільнився від мене з вимученим стогоном. Я пригладжую волосся ззаду, яке добряче скуйовдилось, а потім розправляю складки на великому кардигані. Вінсент дивиться на мене таким поглядом, якого я не бачила на його обличчі відтоді, як Джабарі Гендерсон перервав святкування нашого дня народження у своїй спальні.

Вибач, я розмовляю.

Погляд, яким він стріляє у відповідь, промовляє: "Будь ласка, припини мої страждання".

Вінсент тягнеться до мене, щоб узяти з полиці свої соняшники - і я рада, що він нагадав, бо на мить забула про існування буквально всього, крім Вінсента. Я б дуже засмутилася, якби загубила його

записку. Я хапаю її з полиці і ховаю в найбезпечнішу частину свого гаманця, прямо між студентським квитком (який я не можу дозволити собі втратити) і подарунковою карткою в магазин спортивних товарів (яку я не чіпала з тих пір, як вона випала з картки на мій сімнадцятий день народження). Я також хочу взяти "*Принцесу мафії*", але зупиняюся, коли мені спадає на думку чудова думка.

Мені не знадобиться роман, щоб пережити ці вихідні.

Я повертаюся до пари дівчат у кінці проходу.

"Ця," - кажу я, постукуючи по оголеному животу на обкладинці, - "*справді* гарна. Вона адвокат. Він - колишній кілер. У третьому розділі є сцена в ліфті, де він...так. Я ще не дочитала її до кінця, але діалог... на п'ять зірок".

Губи Вінсента сіпаються, коли я знову повертаюся до нього обличчям.

"Ходімо?" - запитує він, простягаючи мені руку.

Я обхоплюю його передпліччя своєю рукою і стискаю її, коли ми починаємо наш сором'язливий хід від романтичного проходу. Позаду нас одна з дівчат найменш стриманим шепотом, який я коли-небудь чула, каже: "Це найганебніша обкладинка, яку я коли-небудь бачила".

"На наклейці написано, що вона коштує лише долар", - зауважує її подруга.

"Так, тому що це сміття".

"То ти не розумієш?"

"Звісно, я розумію".

Потерта дерев'яна підлога скрипить під ногами, коли ми з Вінсентом прямуємо до входу в магазин. Все так само, як і тоді, коли я сюди забігла: гарно вбрана пара, що розглядає відділ історії мистецтва, все ще гортає книги з архітектури, а старий чоловік, що сидить у кріслі над відділом наукової фантастики, все ще заглиблений у щось схоже на книжку Толкіна. Жінка за стійкою організовує показ жіночих кримінальних трилерів. Це дивно. Всі займаються своїми справами, ніби я не пережила досвід, який змінив моє життя, через три ряди від них.

Ми з Вінсентом сповільнюємо крок і зупиняємося біля дверей. Дощ ллє потоками, дерева, що вишикувалися вздовж вулиці, перетворилися на темні плями, що гойдаються під виттям вітру.

"Моя машина за кілька кварталів звідси", - каже Вінсент. "Хочеш почекати тут, а я за тобою заїду?"

Його лицарська пропозиція, хоч і вдячна, але трохи запізніла.

"Я вже мокра", - зауважую я.

Вінсент дозволяє своїм очам пробігтися по моєму тілу і повернутися назад. Мені хочеться сміятися. І я сміюся. Натомість я хитаюся на ногах, не в змозі встояти від того, як сильно мені подобається, коли він дивиться на мене так, ніби він так само вражений, як і я зараз.

"Може, втечемо?" - запитує він, низько і хрипко.

Я хитаю головою і міцніше стискаю його руку.

У мене є краща ідея.

Обличчя Вінсента зморщується в чарівно розгубленому збентеженні, коли я веду його по проході з науковою фантастикою в дальній кінець книгарні, де вузькі сходи з кованими перилами вигинаються доверху над нами. Ми мусимо підніматися по одному, тож я відпускаю руку Вінсента. Він видає тоненький звук невдоволення. Я відступаю назад і дозволяю йому зачепити свій мізинець за мій, поки ми піднімаємося на другий поверх.

Це безплідний лабіринт нехудожньої літератури. Ніхто в Клементі не має мотивації тягнутись під проливним дощем, щоб просто переглянути цей відділ магазину. Кулінарні книги, здоров'я і благополуччя, філософія, релігія, подорожі - кожен прохід, яким ми проходимо, порожній.

Вінсент легенько смикає мене за руку, закликаючи зупинитися тут.

Я смикаю у відповідь. *Ще ні.*

Він пихкає, але йде за мною без нарікань. Ми пробираємося крізь штабелі, поки не досягаємо ще одних сходів - вужчих і темніших, захованих у кутку. Нагорі - горище. Це моя улюблена частина цієї книгарні. Там є маленька лавка біля вікна, захована під карнизом, де тебе ніхто не потурбує; ти мусиш точно розраховувати час, бо без пристойного сонячного світла там надто темно, щоб читати, не зіпсувавши зір.

Я завжди думала про це як про спокійне місце.

Але сьогодні, коли Вінсент стоїть за моєю спиною, я не спокійна. Все моє тіло гуде від передчуття. Я відчуваю електричний струм, ніби я на відстані однієї іскри від горіння.

"Іноді я приходжу сюди почитати", - пояснюю я, раптом відчуваючи збентеження, коли зупиняюся перед вікном, заставленим полицями зі старими пошарпаними книжками в м'якій обкладинці. Це була дурна ідея. Це не романтично і не дуже практично. Нам, мабуть, було б набагато краще в машині Вінсента. "Це трохи запилене і агресивно темне академічне приміщення, але я почуваюся дивно, сидячи внизу, де співробітники можуть мене бачити. Мені завжди здається, що вони зляться на мене за те, що я читаю годинами і нічого не купую. Це нерозумно, тому що вони тут дуже милі. Але вони ніколи не піднімаються сюди. Ніхто не приходить. Отже, це... приватне".

Вінсент не сміється з мене чи з дивного маленького горища, на якому я мешкаю.

Замість цього він ставить свої соняшники на лавку під вікном і просувається до мене, поки мої плечі не впираються в полицю позаду мене. Він притискає мене до себе, затуляючи прохолодний протяг зі старого, поцяткованого дощами вікна і відкидаючи нас обох у м'яку тінь.

"Будь ласка, скажи мені, що ти привела мене сюди не для того, щоб читати вірші", - каже він.

Я вдаю, що хмурюся. "А що ж нам ще робити?"

Вінсент бере моє обличчя в долоні, але цілує не одразу. Не так терміново, як я потребую поцілунку. Він тримає мене так, що ми опиняємося ніс до носа, його тепле дихання повільними, рівномірними подихами припадає до мого обличчя, а моє застрягає десь у грудях. І, так, все гаразд. Я сама накликала це на себе, обравши невдалий момент, щоб підставити йому щоку. Але це просто жорстоко.

"Так підло", - скиглю я.

"Здається, ти казала, що я надто добрий до тебе", - заперечує Вінсент. Потім, після хвилини мовчання, яка говорить мені, що він прокручує в голові нашу розмову, він запитує: "Можеш ще раз торкнутися мого волосся?".

Я відкриваю рота, щоб подразнити його, бо впевнена, що він дражниться зі мною, але потім помічаю на його обличчі проблиск сорому і згадую, як я провела руками по його волоссям на його день народження. Вінсент любить, коли з його волоссям граються. Мене не треба просити двічі, щоб потурати йому: Я піднімаю руку, засовую

пальці в м'яку гущавину його волосся і проводжу нігтями туди-сюди по шкірі голови, м'яко смикаючи, а потім заспокоюючи ніжними погладженнями кінчиків пальців.

Я зачаровано спостерігаю, як його повіки тремтять, а горло здригається.

"Як тобі це?"

Він мугикає. А потім він тане, видихаючи довгий і важкий подих, ніби нарешті скинув з плечей якийсь нестерпний тягар. Коли я бачу його таким вразливим і розслабленим, мені хочеться сказати те, до чого я не зовсім готова.

Тож я піднімаюся на пальці ніг і цілую те, до чого можу дотягнутися. Його підборіддя. Щелепу. Куточок рота.

"Я сумувала за тобою", - зізнаюся я пошепки. А потім, тому що я зовсім не вмію справлятися зі своїми емоціями: "Бачиш, що трапляється, коли ти ввічливо просиш?"

Вінсент нахилиє голову і ловить мої губи своїми.

І цього разу це не приємно. Зовсім ні.

ДВАДЦЯТЬ ВІСІМ

Я не усвідомлювала, що Вінсент був ніжним зі мною внизу.
До цього моменту.

Тому що немає нічого ніжного в скреготінні його зубів по моїй нижній губі або в натисканні його великого пальця на мою щелепу, що спонукає мене відкритися ширше для нього. Внизу наш поцілунок був сповнений полегшенням, піднесенням і ніжною тугою. Я думала, що це може зняти напругу. Але це не допомогло. Все, що ми зробили, це зламали печатку, і тепер, коли язик Вінсента торкається мого рота, це схоже на галон бензину, вилитий прямо в моє багаття.

Бум.

Мої руки злітають догори, щоб обхопити широкі плечі Вінсента, нігті впиваються в слизьку тканину його піджака. Його руки прослизують всередину мого кардигана і ненадовго обхоплюють мої стегна, так, ніби ми на танцях у середній школі.

Я хихикаю. А потім він проводить долонями по вигину моєї дупи і стискає мене через джинси так міцно, що моє хихотіння переходить у задишку.

У мене дивне відчуття, що Вінсент думає про те, щоб підняти мене на цю книжкову полицю, як він це зробив тієї ночі, коли ми вперше зустрілися. Я дозволила б йому. З радістю. Я б нічого не хотіла більше, ніж дозволити моїм стегнам розсунутися, зачепити п'ятами його ноги ззаду, і дозволити йому втиснутися в мене там, де мені найболючіше. Але, схоже, у Вінсента інші плани - плани, які включають в себе його руки, що ковзають під подолом моєї сорочки і простежують шлях від западини моєї спини до живота, а потім вгору по моїй лоскотливій грудній клітці.

Його теплий, шорсткий дотик до моєї оголеної шкіри змушує мене тремтіти, корчитися від мурашок і прискороного дихання.

А потім кінчики його пальців торкаються кісточок мого бюстгальтера, і я ще ніколи в житті так сильно не ненавиділа цей предмет одягу. Я хочу, щоб він зник. Щоб її спалили. Поховали.

Прибрали з дороги, щоб ніщо не заважало Вінсенту робити все, що він забажає.

Весь тиждень мене переслідував той факт, що він не торкнувся моїх грудей на свій день народження. Я бачила голод в його очах, коли він обводив поглядом декольте мого позиченого боді. Я чула тремтіння в його голосі, коли він робив компліменти моїм грудям, напівжартома, напівсерйозно. Але він був надто стурбований тим, щоб зробити все інше правильно - розібратися із застібками на боді, переконатися, що мені зручно і я не розслаблена, запитати, чи не варто йому розтягнути мене одним пальцем або двома, - і мої бідні груди опинилися на короткому кінці палиці.

Я вигинаюся проти нього, сліпо сподіваючись, що він зрозуміє і не відступить, щоб зробити якийсь розумний коментар про *жадібність*, тому що ми вже давно пройшли через це. Я у відчаї.

Але він відступає.

Тільки замість того, щоб мучити мене, він дивиться на мене згори донизу, ніби намагається закарбувати мій погляд у пам'яті. Це вже занадто. Як пряме сонячне світло в очі або вибух музики в навушниках, коли я забуваю, що виставила гучність на максимум.

"Що?" сором'язливо запитую я.

Вінсент сильно стискає мої ребра.

"Я все ще дуже злий на тебе", - шепоче він, нахилиючись, щоб зловити мої губи своїми. "Не можу повірити, що ти думала, ніби я тебе не хочу".

Я загрибаю пальцями його волосся і притягую ближче, намагаючись поцілувати його досить сильно, щоб він зрозумів, як мені шкода. Щоб він знав, що я більше ніколи не буду в ньому сумніватися. Я міцно обіймаю його за шию і відштовхую книжкову полицю позаду себе, притискаючись до нього так, що наші коліна стукаються, а мої груди притискаються до його твердих грудей.

Вінсент ненадовго напружується від контакту, а потім - з низьким, первісним гуркотом десь у глибині грудей - опускає руки назад до моєї дупи і втискається в мене стегнами.

О Боже, він такий твердий.

Я майже *скиглю* на його губах.

Це, мабуть, лякає Вікентія так само сильно, як і мене, бо він відривається від мене.

"Вибач", - каже він. Потім він сміється, задихаючись, самопринижуючись, і нахиляє стегна в бік тіні, наче намагається сховати намет, який він ставить, у своїх джинсах. "Я захопився. Мені надто подобається цілувати тебе. Ми можемо сповільнитися. Просто дай мені секунду."

Не можу повірити, що він вибачається за ерекцію.

Мені так сильно не вистачало Вінсента - так сильно я оплакувала його, коли думала, що більше ніколи не побачу, - що я навіть забула, як близько підійшла до того, щоб накласти руки на його член під час вечірки на його дні народження. Думаю, мені досі гірко від цього, тому що моя перша думка була такою: *Я допоможу Вінсенту скоїти навмисне вбивство.*

Друга моя думка така: *Я не дозволю цій можливості пройти повз мене двічі.*

Незважаючи на те, що Вінсент щойно галантно запропонував пригальмувати, я вирішую притиснути його до підлоги, простягнувши руку між нами і просунувши твердий член крізь розтягнуту джинсову тканину.

Очі Вінсента спалахують, і йому перехоплює подих.

"Я подумав про те, що хочу ще дещо", - хрипить він.

Боже, сподіваюся, ми думаємо про одне й те саме.

"Скажи мені".

Слова вириваються так, ніби я якась кінозірка 1950-х років, яка зробила перерву від сотої сигарети за день, щоб підштовхнути коханого до зізнання у своїх почуттях. На щоках Вінсента з'являються рожеві плями. Він кліпає, наче виходить із заціпеніння, і кидає погляд вгору і вниз по проходу, перевіряючи, чи все чисто. Але навіть підтвердження того, що ми тут самі, не заважає йому жувати розпухлу від поцілунку нижню губу.

"Мені здається, я не повинен цього казати".

"О, перестань. Не дражни мене."

"Забудь, Кендалл", - зі стогоном промовляє він, подаючись вперед і ховаючи обличчя на моїй шиї, наче хоче сховатися. "Будь ласка, забудь."

Я просто хочу поцілувати тебе. Поцілунку з тобою більш ніж достатньо".

Він знову намагається зловити мій рот.

Я хапаю його за комір куртки і скручую його навколо кулака.

"Вінсенте. Чого ти хочеш?"

"Ти. На колінах".

Визнання, вимовлене уривчастим голосом людини, яка бореться за своє життя, посилає постріл тепла прямо між моїми ногами.

Робити чоловікові мінет завжди здавалося мені чимось, чого я колись навчуся - так само, як я знала, що колись піду в автоінспекцію за водійськими правами, або колись віднесу гарний одяг до хімчистки, або колись заповню федеральну та державну податкову звітність. Обряд посвяти. Рутинна робота. Щось, що дорослі роблять просто тому, що мусять. Але я збрехала б, якби сказала, що не думала про це після зустрічі з Вінсентом. Не про податки, а про мінет. Мені було цікаво, який він на смак. Як би він почувався у мене в роті. Як він виглядатиме, стоячи наді мною, і чи попросить він ввічливо, чи схопить мене за волосся і візьме те, що хоче.

Тож, так. Я думала про це. Дуже детально.

І коли я дозволила своїм очам опуститися на ерекцію, що натягується на його ширінку, я зрозуміла, що зараз зроблю щось таке, що змусить Ніну і Гарпер втратити свій довбаний розум, коли вони неминуче запитають мене, як пройшли мої вихідні без них.

Бо так. Я теж хочу стати на коліна.

Я просовую пальці крізь петлі ременя Вінсента і кручу нас, поки він не опиняється спиною до книжкових полиць.

"Холідей," - насторожено каже він, - "що ти..."

Але він знає. Він точно знає, бо коли я простягаю руку і починаю збирати волосся, щоб закрутити його в низький пучок, він важко ковтає і дивиться на мене так, ніби він тижнями перебував у пустелі, а я - оазис. Це одночасно і дуже лестить, і неймовірно незручно, тому що я майже впевнена, що мій живіт щойно стиснувся, а це означає, що моя нижня білизна намокла.

"Ми святкуємо твій день народження".

Він здавлено сміється. "Відвали."

"Це моя репліка. І говори тихіше".

Вінсент дивиться з рівною мірою жаху і здивування, як я знімаю з зап'ястя стрічку для волосся, а потім проводжу долонею по потилиці, перевіряючи, чи не пропустила я жодного пасма.

"Я не мав на увазі *прямо зараз*, Кендалл".

"Чому ні?" заперечую я.

"Це ж *книгарня*. Люди приходять сюди *читати*".

Це відро крижаної води на моє розпечене бажання. Те, що я дозволила йому з'їсти мене на вечірці, не означає, що Вінсент абсолютно спокійно ставиться до загрози випадкового ексгібіціонізму. Він має рацію. Наша місцева книгарня точно не те місце, де мене може охопити хтивість настільки, що я нехтуватиму здоровим глуздом. Я маю поважати його межі - і небажання бути заарештованою за публічну непристойність є досить розумним.

Я не прийму на свій рахунок, якщо Вінсент відмовить мені *прямо зараз*. Не прийму.

"Хочеш, щоб я зупинилася? Чи ти хочеш..." Я невиразно жестом вказую на його промежину.

"Ні".

Жорстоко.

"Чудово!" Я піднімаю долоні на знак поступки. "Цілком зрозуміло. Так, ні, я все розумію. Вибач, я просто трохи захопилася..."

Вінсент ловить моє підборіддя між великим і вказівним пальцями.

"Холідей", - каже він дуже повільно. "Ні, я не хочу, щоб ти зупинялася". Голого бажання в його очах достатньо, щоб прикінчити мене - тому що він хоче цього, хоче, щоб мої губи обхопили його член - але по-справжньому мене охоплює, коли він урочисто додає: "Але тільки якщо ти цього хочеш".

Я сміюся йому в обличчя.

А потім падаю на коліна.

"Скажи, що мені робити".

Вінсент кліпає на мене з таким спантеличеним виразом, який, я впевнена, був би у нього, якби я почала декламувати Чосера в оригіналі середньоанглійською мовою. Я чекаю, поки він наздожене мене, нетерпляче смикаючи один із гудзиків на моєму кардигані, але він ніби застряг, буферуючи, дивлячись на мене з напіввідкритим ротом і широко розплющеними очима. Я зітхаю. Здається, я тут сама

по собі. Нічого страшного. Я точно зможу розстебнути його джинси без інструкції з експлуатації. Після цього нам просто доведеться робити крок за кроком.

Вигляд моєї руки, що наближається до його промежини, здається, повертає Вінсента до реальності.

Блискавично він хапає мене за зап'ястя.

"Зачекай."

Я повністю переконана, що він зараз підніме мене на ноги і скаже, що передумав, але тут він відпускає мою руку і скидає свою куртку. Я терпляче чекаю, поки він складає її, присідає переді мною і пропонує мені свої плечі для рівноваги, поки він по черзі підкладає мені під коліна імпровізовану подушку. Вони, мабуть, все одно будуть у синцях. Мені байдуже, але я зворушена його турботою.

"Такий джентльмен".

Вінсент хитає головою, коли знову стає на повний зріст. "Я зараз не думаю, як джентльмен".

"Тоді скажи мені, про що ти думаєш. Що тобі подобається? Що тобі добре?"

Слабкий сміх виривається з його грудей. "Ти можеш буквально просто дивитися на мене, і я думаю, що я можу кінчити в штани, Холідей".

Це змушує його почервоніти і закотити очі.

"А якщо серйозно," - кажу я, вмоцнюючись у зручному положенні на колінах, - "дай мені кілька порад. Я хочу бути найкращою".

"Це... не буде важко".

Я піднімаю на нього очі, брови вигнуті дугою в питанні. Він дивиться на мене, повністю почервонівши.

"Я робив це тільки п'яним", - зізнається він. "Зазвичай це не дуже добре".

"А що конкретно? Мінет?"

Я пишаюся тим, що вимовила це слово рівним голосом.

"Так", - каже він. Потім, тихіше: "Але також... і все інше".

Я продовжую дивитися на нього.

Вінсент стогне і проводить руками по обличчю, ніби не може повірити, що я змушую його це говорити.

"У мене був секс тільки п'яним, Кендалл".

Неймовірно. Більшу частину місяця я мучилася через те, що сказала йому (у жахливому панічному пориві після того, як побила його в бібліотеці), що ніколи не цілувалася з тверезим чоловіком. Мені досі доводиться боротися зі здриганням всього тіла щоразу, коли я згадую, як я дихала, як нервувала своїм голосом.

"І ти вирішив сказати мені про це *зараз*?" вимагаю я, глибоко ображена.

Губи Вінсента сіпаються. "Ну, це здається актуальним."

"Це було актуально деякий час тому!"

Але навіть коли я це кажу, я розумію, що не засмучена тим, що він не розповідав мені про це досі. Не дуже.

"Ей, я не був абсолютно тверезим у свій день народження", - каже Вінсент, повторюючи аргумент, який я вже навела йому в голові. "Я випив дві чарки до того, як ти прийшла. Можливо, я не був *п'яний*, але й технічно тверезим теж не був, тож що мені було робити? Сказати тобі, що це був мій перший раз, коли я їв кицьку, будучи трохи напідпитку?"

Я не буду сміятися.

І я не буду відволікатися на те, як слово "*кицька*" з його вуст викликає у мене бажання робити з ним невимовні речі.

"Ну, я ж казала тобі, що ніколи не цілувала нікого тверезого протягом п'ятнадцяти хвилин після знайомства з тобою".

Я не хочу здатися такою дратівливою. Справді не хочу. Але я трохи розлючена, що так довго картала себе за іншу річ, яка - *сюрприз* - була лише проблемою в моїй голові. Знову ж таки, ми з Вінсентом схожі більше, ніж я думала. І те, як він дивиться на мене зверху вниз, наполовину розважаючись, наполовину з любов'ю, змушує мене відчувати вперте невдоволення з цього приводу.

"Ти також поцілувала мене тверезою через п'ятнадцять хвилин після нашого знайомства", - зауважує Вінсент.

Я намагаюся насупитися. Його губи сіпаються. Мої наслідують його приклад. Тепер він посміхається.

Перш ніж я встигаю зламатися, я кажу: "Відвали".

А потім тягнуся до гудзика на його джинсах.

ДВАДЦЯТЬ ДЕВ'ЯТЬ

Невиможно приємно спостерігати, як самовдоволенна посмішка стирається з обличчя Вінсента, але я маю лише мить, щоб насолодитися своєю перемогою.

Тому що після того, як я розстібаю його джинси, перетягну блискавку на вражаючому вигині його ерекції і стягну чорні боксери, член Вінсента вивільняється - і це водночас найпрекрасніша і найстрашніша річ, яку я коли-небудь бачила. Довший за мою руку, майже такий же товстий, як мій зап'ясток, рожевий на кінчику і темніший біля основи, він гордо виструнчився. Я не знаю, чому я не бачила, як воно наближається. Не знаю, чому я не була морально і емоційно готова до того, що, *звичайно ж*, ця частина Вінсента така ж велика і прекрасна, як і все інше.

Не кажи цього, я думаю. Не кажи, не кажи...

"У тебе до смішного гарний член, Вінсенте".

Він видає придушений звук, який, як мені здається, мав би бути насмішкою.

"Заткнися", - каже він. "Члени *не* бувають красивими."

Насправді це не так. Гарпер сидить на Vumble з першого курсу, тож вона надіслала велику колекцію небажаних фотографій членів у наш квартирний груповий чат. Думаю, їй подобається тероризувати нас. Вона завжди чекає і надсилає їх, коли ми сидимо з нею в одній кімнаті, щоб спостерігати, як наші обличчя спотворюються від жаху, а іноді й від сміху, тому що члени не належать до найбільш естетично приємних творінь природи.

Але член Вінсента - так.

"Я забираю назад свої слова", - кажу я йому. "Ти досконалий. Як і твій член".

Цього разу Вінсент не відповів. Він просто хмикнув, що *так, добре*, що говорить мені, що він думає, що я повна лайна. Я думаю, що він просто скромничає, але по його шиї повзе рум'янець, який змушує мене замислитися, чи справді він щиро схвильований похвалою. Я знаю, скільки мужності може знадобитися, щоб дозволити комусь

закрити на вас рота. Пам'ятаю, як я хвилювалася, що він мене з'їсть, щоб спробувати на смак, понюхати, побачити все зблизька. Незважаючи на всю браваду і гучні розмови, які Вінсент може розкидати, він теж людина, і він ніколи не робив цього на тверезу голову.

Щоб розбити лід, я запитую: "Ти це мав на увазі, коли сказав, що будеш навчати мене біології людини? Бо якщо в кінці буде тест..."

Вінсент заплющує очі. "Не сміши мене зараз, Кендалл."

"...з однією з тих анатомічних діаграм..."

"Я буду дуже злий на тебе."

"...і заповни пропуски..."

"Гаразд. Ти закінчила."

Вінсент тягнеться до передньої частини джинсів, щоб заправити їх назад у боксери.

"Ні, зачекай!" Я хапаю його за зап'ястя. "Вибач, я більше не буду. Обіцяю".

Вінсент, очевидно, досить сильний, щоб відштовхнути мене, але він дозволяє мені відсунути його руки назад в боки. Я пропоную йому вибачливу посмішку. Потім, все ще стискаючи його зап'ястя, я нахиляюся і обдаровую м'яким, цнотливим поцілунком кінчик його прекрасного члена. Я не чекаю особливої реакції, але Вінсент дивує мене: у нього перехоплює подих. Його стегна напружуються. Його член смикається. У мене відвисає щелепа, бо, *чорт забирай, я це зробила*. Коли я переводжу погляд на обличчя Вінсента, він згладжує свій вираз і намагається зіграти так, ніби я не змусила все його тіло здригнути одним маленьким дотиком.

"Усе гаразд?" запитую я так самовдоволено, що ненавиджу себе за це.

"Я фантастично", - відказує він.

Але коли я простягаю руку і проводжу подушечкою вказівного пальця по голівці його члена, легкого і дослідницького, Вінсент втрачає холодний і зібраний вигляд, шиплячи так, ніби його обпекло.

"Я ледь торкнулася тебе того разу!"

"Я дуже добре пам'ятаю", - каже він крізь зуби. "Забудь про прелюдію, гаразд? У мене вже такий твердий, що мені боляче. Ти можеш просто..."

Він багатозначно жестикулює під час ерекції.

Оскільки мені подобається спостерігати, як він корчиться, я запитую:
"Що саме?"

Його очі спалахують.

"Намочи його".

У цій команді є легкий натяк на те, що терпець увірвався, і це змушує мене стиснутись на порожньому місці. Але я не хочу, щоб Вінсент побачив, як сильно мені це сподобалося, бо знаю, що це врізається йому прямо в голову. Я намагаюся упокорити його. Тому я нахиляюся вперед і лижу одну швидку, ніжну смужку по всій його довжині, від кореня до головки. Наді мною Вінсент видає тихе рохкання, але залишається абсолютно нерухомим. Я облизую ще одну смужку, трохи повільніше і цього разу з більшим натиском, каталогізуючи відчуття його гарячої шкіри на моєму язичці і молячись, щоб моя довготривала пам'ять надійно зберегла цю смужку.

І ось, нарешті, я наважуюсь обхопити його рукою за член.

Одразу ж я відчуваю себе дитиною в контактному зоопарку. Це абсолютно абсурдна метафора, про яку я *не* буду зараз думати, тому що останнє, що я хочу зробити цьому милому хлопчику, - це сміятися йому в пах, поки я тримаю його член. Вінсент накриває мою руку своєю. Я переконана, що він прочитав мої думки і вирішив, що час ігор закінчився, але потім розумію, що він не намагається мене зупинити. Він показує мені, наскільки міцно він хоче, щоб я його стиснула. Міцно. Дуже міцно. І коли він використовує мою руку, щоб одним повільним рухом накачувати вгору і вниз свій змащений слиною член, це грубіше, ніж я б на це наважилася.

Я дивлюся на нього широко розплющеними очима. "Справді?"

Його губи сіпаються. "Ти його не зламаєш, Холідей".

Він вимовляє моє прізвище так, ніби це пестливе слово, і там, на карнизі моєї улюбленої книгарні, з членом Вінсента Найта в руці, я отримала велике життєве одкровення.

Я більше не боюся ставити дурні запитання або виставити себе на посміховисько. Я відмовляюся дозволити страху збентеження змусити мене пропустити те, що я дійсно хочу зробити, наприклад, напиться з Ніною і Гарпер, або написати свій власний роман, або зробити мінет хлопцю, на якому я повністю зациклена. Це я відпускаю свої нерви. Це я вчуся відкладати свою гордість убік, заради нас обох, і нагадую собі,

що це *Вінсент*. Він напрочуд добре вміє викривати мене в моїх помилках і натискати на мої кнопки, але він не збирається цілеспрямовано змушувати мене відчувати сором за те, що я роблю щось дивне чи неправильне.

Я міцно притискаю його до себе і один раз качаю рукою, як він мені показував.

У грудях Вінсента гуде від схвалення.

"Молодець."

Коли я піднімаю погляд, то бачу, що він дивиться на мене крізь густі вії сп'янілими від бажання очима. Безсоромна вдячність на його обличчі вражає мене, наче чарка найкращої текіли Ніни ковзає по моєму горлу і збирається внизу живота - вся в теплі.

"Я багато про це думала", - зізнаюся я пошепки. "Про тебе."

"Я думаю про тебе весь час", - каже Вінсент. "У мене вчора був іспит з хімії, Кеңдалл. Я навіть не готувався. Я не міг. Я все думав про те, як твій голос стає серйозним, коли ти читаєш вірші, і як ти шморгаєш носом, коли злишся на мене, і яка ти на смак".

Щось стискається в грудях.

Це робить мене сміливішою. Я проводжу рукою по твердих м'язах його стегон, по напружених м'язах живота, по ніжному сліду темного волосся, що починається трохи нижче пупка і стає м'якою гущавиною навколо основи його члена. Він різко вдихає, коли мої кісточки пальців розчісують його яйця. Я ненадовго засмучуюсь, що зробила йому боляче - адже все, що я знаю про яєчка, це те, що їх не можна бити, - але Вінсент простягає руку, щоб погладити мене по волоссю.

"З тобою все гаразд", - каже він. "Вибач. Просто застала мене зненацька".

В його очах з'являється невиразний благальний погляд, який змушує мене знову підняти руку вгору і дуже обережно взяти його яйця в долоню. Я трохи перекочую їх, перевіряючи їхню вагу, і м'язи на стегнах і животі Вінсента напружуються.

Я не усвідомлювала, наскільки чутливою може бути чоловіча анатомія. Це дуже тішить моє его.

"Це добре?" - питаю я.

"Так до біса добре", - хрипко каже Вінсент. Думаю, він розуміє, що я не жартувала про те, що мені потрібні якісь вказівки, тому що він

додає: "Продовжуй торкатися їх ось так, або ти можеш... ти можеш покласти на них свій рот..."

"Ось так?"

Я нахиляюся і проводжу язиком по його гарячій шкірі.

Вінсент різко втягує повітря крізь зуби.

"Гаразд, це занадто добре".

Він бере себе в одну величезну руку, всю в золотистій засмазі, з рожевою шкірою і венами, а іншою простягає руку, щоб зловити пасмо волосся, яке випало з мого пучка. Він безпечно ховає його за вушну раковину, кінчики пальців на мить затримуються. Він просто... дивиться на мене.

"Що?" запитую я.

Він хитає головою. "Ти така до біса красива".

Все моє тіло зігрівається чимось явно відмінним від хтивості. Я майже впевнена, що червонію. Я не знаю, що це говорить про мене або наскільки сильно я закохана у Вінсента, що один комплімент здатен перетворити мене на калюжу почуттів.

"Менше балачок, більше діла", - бурчу я.

Вінсент вигинає брову і накачує себе одним повільним рухом руки.

"Ти не підкажеш мені, куди це покласти?"

Куди захочеш.

Насправді я кажу дуже м'яко: "Угу".

"Відкрий мені рота, Холідей", - шепоче Вінсент.

Мені не треба повторювати двічі. Я притискаю обидві долоні до стегон Вінсента і піднімаю підборіддя, щоб він міг провести головку свого члена між моїми розтуленими губами. Іншою рукою він стискає мою щелепу так, ніби я зроблена зі скла, а стегна подає вперед, повільно і обережно, доки не заповнює мій рот. Все це так ніжно, так до біса приємно, що я стаю дикою, потребуючою і нетерплячою. Я перехоплюю ініціативу і нахиляю голову вперед. Його член ковзає прямо по моєму язику, такий же гарячий і твердий, як завжди описували в оксамитових любовних романах, але ніщо не підготувало мене до того, як швидко я відчуваю його вагу на задній стінці горла, і як різко моє тіло здригається від його вторгнення.

Я смикаюся назад, член Вінсента вислизає з мого рота, і я кашляю.

"Чорт", - проклинає він наді мною. "Не роби собі боляче".

Він каже це з більшим занепокоєнням, ніж справжня догана, але моє обличчя все одно нагрівається.

"Не боляче", - буркочу я.

Я прочищаю горло і просуваюся вперед, сповнена рішучості довести, що я здатна на це. Я здатна бути героїнею, яка падає на коліна, вся розпусна і спокуслива, і змушує чоловіка благодати про полегшення. Але Вінсент кладе долоню мені на потилицю і заплутує пальці в моє волосся, наче готовий відтягнути мене назад, щойно я знову зроблю якусь дурницю, і той факт, що він ще достатньо притомний, щоб хвилюватися за мене, обпікає набагато сильніше, ніж мій блювотний рефлекс.

"Я можу це зробити", - огризаюся я. "Я можу. Просто дай мені потренуватися."

"Я не хочу робити тобі боляче", - огризається Вінсент.

"Ти не зробиш".

Слова виходять легко, тому що це правда. Я довіряю йому. Але коли Вінсент хитає головою, я помічаю постійне тремтіння його пресу і піт, що виступає на лобі. Він схожий на гумову стрічку, натягнуту і готову ось-ось лопнути - і він би вирішив позбавити себе полегшення, якби це означало, що я почуваюся комфортно.

"Я роблю це не заради тебе", - випалюю я, кидаючи його слова, сказані раніше, прямо в нього.

"Кендалл..."

"Я мав на увазі те, що сказала. Я думала про це. Про те, щоб змусити тебе кінчити. Дуже багато. Я хотіла зробити це тижнями. Тож дозволь мені. *Будь ласка.*"

Вінсент важко ковтає і послаблює хватку мого волосся.

"Ти за головну, Холідей".

Моє серце гикає.

"Я не буду поспішати", - обіцяю я.

Цього разу я намагаюся бути терплячою і насолоджуватися процесом. Кладу одну руку на задню частину коліна Вінсента, джинсова тканина шорсткувата від надчутливих подушечок моїх пальців, і з відкритим ротом цілую його член по всій довжині. Я намагаюся занотувати місце, де в нього перехоплює подих, або його коліно притискається до моєї руки, коли я торкаюся до нього.

Коли мій язик ковзає по кінчику, Вінсент видає тихе хрюкання.

"Ось тут добре", - каже він.

Мені здається, що це природно - інстинктивно - засунути великий палець до рота, перш ніж я знову тягнуся до нього і проводжу повільними вологими колами по голівці його члена. Очі Вінсента заплющуються, і його голова падає назад на полиці позаду нього. Я спостерігаю за його обличчям якусь мить, оцінюючи стовпчик горла, гострі кути щелепи, те, як його обличчя зморщується, балансуючи на межі між екстазом і агонією.

"Будь ласка", - благає він.

Він *благає*.

Очевидно, це мене заводить. Сьогодні я багато дізнаюся про себе.

На щастя для Вінсента, я не збираюся відмовляти йому, коли він чемно просить.

ТРИДЦЯТЬ

Я звинувачую той факт, що ми сховані в тіні і оточені стосами книг, лише стукіт дощу і важкі штани Вінсента порушують тишу. Це громадське місце, так, але воно ізольоване. Інтимне. Тихо, затишно і чарівно. Насправді немає іншого пояснення тому, як сміливо я засовую голову його члена між губами і смокчу.

Тіло Вінсента вигинається, його повіки тремтять, а дихання перехоплює.

"Кендалл", - стогне він. Потім ще раз: "Будь ласка".

Я відступаю. "Я хочу спробувати ще раз. Можна?"

Вінсент не потребує подальших пояснень чи переконувань. Він одразу ж притискається до книжкової полиці, тримаючи себе в руках.

"Висунь мені язика, Холідей", - каже він. "Обхопи його однією рукою - так, ось так, а решту поклади до рота, добре? Ти витримаєш. Я знаю, що можеш. Покажи мені."

Я знаю, що з його боку це може бути просто видаванням бажаного за дійсне, але щось у впевненості Вінсента в мені змушує мене відчувати, що я зможу це зробити. Це також змушує м'язи внизу живота напружуватися і тремтіти, але це вже моя проблема. Ми можемо розібратися, наскільки я потребую і мокра, пізніше.

Мова йде про Вінсента.

Однією рукою я обхоплюю його навколо кореня, коли знову беру в рот, язик притиснутий до нижньої губи. Цього разу я готова до його розміру. Легке ковзання, повільне розтягування щелепи, відчуття, що мене набивають. Горло трохи спазмується, але я змушую себе зберігати спокій і не рухатися. Чекати, поки потреба в повітрі не переважить задоволення, яке я відчуваю, слухаючи звуки, які Вінсент намагається придушити, дозволяючи мені робити з ним те, що я хочу.

Тому що я, можливо, стою на колінах, але те, що сказав Вінсент - правда.

Я тут головна.

"Хороша дівчинка", - шепоче Вінсент. "Я знав, що ти зможеш. Срань господня."

Коли я наосліп простягаю руку, щоб схопити його за стегно, він слухняно реагує.

Спочатку Вінсент рухається неглибокими, невпевненими поштовхами. Думаю, він все ще боїться зробити мені боляче, і я можу взяти лише половину його, перш ніж це стане занадто - але ми знаходимо ритм. Він тримає передбачуваний темп, а я контролюю своє дихання. З кожним ударом стегон він стає трохи впевненішим, коли бачить, що я можу взяти те, що він дає. Я теж стаю впевненішою, бо він ніколи не дає мені більше, ніж я показую йому, що можу витримати. Його пальці знову стискають моє волосся, але цього разу він не відтягує мене. Він тримає мене міцно. Втрата контролю дає мені можливість ковзати руками вгору по його ногах, по стегнах і під поділ світла. Я трохи одержима тим, як напружується і вигинається його живіт під моїми долонями.

Я наспівую навколо нього, просто щоб перевірити теорію, і його член сильно смикається у мене в роті.

"Зроби це ще раз", - вигукує він. "Бляха, Кендалл. Саме так".

Від похвали, виголошеної з такою грубою і придушеною шанобливістю, мені стає боляче. Я знову мугикаю, і це ніби розчиняється в напівманіакальному сміху, бо, *чорт забирай*, я й не думала, що мені це так сподобається.

"Ти зло", - звинувачує Вінсент, задихаючись, але посміхаючись.

Я відступаю назад, ловлю його член рукою, коли він вислизає з моїх губ.

"Ти хочеш, щоб я зупинилася?" запитую я.

"Не смій, бляха, не смій".

Глибоко вдихнувши, я знову беру половину його в рот і стогну. Стегна Вінсента інстинктивно подаються мені назустріч, запихаючи ще один дюйм в моє горло, і я думаю, що він намагається вибачитися, але це рядок нерозбірливих слів, пересипаних рівною мірою прокльонами і похвалами. Мої очі сльозяться, як божевільні, але воно того варте.

На превеликий жаль, я все ще можу дихати. Я двічі стукаю Вінсента по стегну, щоб дати йому знати. Постукування - досить універсальний знак, але емоції все ще спалахують у мені, коли він негайно відступає і дає мені простір, необхідний для того, щоб вдихнути повітря.

Я обдаровую його вдячними поцілунками і недбалими погладжуваннями руки.

"Ми така гарна команда", - кажу я, мій голос трохи хрипкий.

Вінсент слабко сміється. "Гадаю, ти отримаєш звання найкращого гравця".

"Ха! Найцінніший гравець. Бачиш, я розбираюся в спорті".

Вінсент сміється.

Я знову беру його в рот, і його сміх переходить у стогін.

Мої коліна вбивають мене, а щелепа починає боліти, але є щось захоплююче в тому, що я змушую його втратити самовладання. Тепер я розумію, що, можливо, він не брехав, коли казав, що з'їсти мене - це подарунок на день народження. Тому що це? Це чудово - спостерігати, як почервоніле обличчя Вінсента хрумтить від задоволення, як кілька шматків його розпатланого волосся прилипають до вологого від поту чола. Відчувати, як його тіло смикається і звивається кожного разу, коли мій великий палець натискає на те місце на нижній стороні його стовбура, що змушує його живіт стискатися, одна рука все ще лежить на моїй потилиці, але інша рука щосили намагається вчепитися в книжкову полицю позаду нього. Я чую, як йому перехоплює подих, коли я ковтаю навколо нього або проводжу язиком по ніжній голівці його члена.

"Холідей", - вигукує він.

Це попередження.

Я приймаю рішення проігнорувати його.

Вінсент одразу здогадується про мої наміри. У ньому відбуваються зміни. Його рука міцніше стискає моє волосся. Його дихання стає грубішим. Його поштовхи стають недбалішими і сильнішими, ритм заїкається і його важче передбачити. Він стає трохи егоїстичним.

Я збираюся змусити його кінчити.

Усвідомлення цього робить мене запаморочливою і трохи жадібною.

Я надуваю щоки і впиваюся нігтями в м'язистий вигин його ідеальної сідниці. З низьким і брутальним стогоном Вінсент вибухає у мене в роті, гарячий, солоний і слизький на язиці. Це щось нове, звичайно, але не неприємне. Безумовно, не так огидно, як я завжди уявляла. Але, можливо, це тому, що це Вінсент, і задоволення від того, що він ось так

роздягається, повністю переважає будь-яку огиду, яку я маю до біологічних рідин.

Я ковтаю те, що він мені дав, сідаю на п'яти і витираю рот тильною стороною долоні, перш ніж з тріумфом поглянути на нього.

"Я ж казала, що зможу", - кажу я.

Можливо, я теж трохи вмію догоджати людям.

Вінсент, все ще з червоним обличчям і важко дихаючи, недовірливо хитає головою.

"Ну як?" запитую я. "Десять з десяти? П'ять зірок?"

"А весілля в червні тебе влаштує?" - хрипко запитує він.

Я знаю, що він жартує. Я це точно знаю. Крім того, я все ще не до кінця переконана, що патріархальна, капіталістична афера, якою є гетеросексуальний шлюб, - це для мене. Але це не заважає моєму дурному серцю спалахувати, як новорічний феєрверк.

"Треба буде написати батькам", - кажу я серйозніше, ніж хотіла.

Вінсент нахилиється, хапає мене руками під пахви і тягне на ноги з невимушеною силою спортсмена першого дивізіону. Я дякую за допомогу. Обидві мої ноги затерпли. Вінсент міняється зі мною місцями, щоб я могла притулитися спиною до стіни з книжковими полицями, і обхоплює мене руками з обох боків, щоб я могла стискати його передпліччя, поки я переносу свою вагу з однієї ноги на іншу і намагаюся відновити кровотік.

"Як твої коліна?" - запитує він, оцінюючи мене на предмет пошкоджень.

"На диво, не дуже погано. Твоя куртка точно допомогла".

Він нахилиється і цілує кожен сантиметр мого обличчя. Лоб. Щоки. Підборіддя. Коли його губи з'єднуються з кутиком мого рота, я відвертаюся - бо уявляю, що він не хотів би відчути себе на мені, - але він видає низьке бурчання розчарування, обхоплює рукою мою шию ззаду і цілує мене з відкритим ротом, наполегливо і наполегливо.

Звісно, він це робить.

"Дякую", - шепоче Вінсент, притулившись до моїх губ. "Це було... так. Охрінити. Дякую тобі."

"Будь ласка", - пирхнула я. "І з запізним днем народження".

Я посміхаюся йому, він посміхається мені, а потім я дивлюся вниз між нами.

"Тепер ти, мабуть, можеш прибрати свій член", - додаю я.

Вінсент киває. "Хороша думка".

Він відступає назад, щоб заправити штани. Потім він тягнеться вниз, щоб дістати свою чорну куртку, яка ретельно зім'ята і розмазана двома виразними відбитками колін. Я мушу затулити рота долонею, щоб не засміятися так голосно, щоб мене почули люди на першому поверсі книгарні. І все ж мені вдається вирватися, і Вінсент задирає голову догори.

"Не можу повірити, що я це зробила", - шепочу я.

"Я теж не можу повірити, що ти це зробила", - шепоче він у відповідь, куточок його рота тремтить.

"На людях. Типу, вибач, що? Хто я така?"

Вінсент знизує плечима на куртці.

"Моя дівчина".

Він каже це так, ніби це очевидно. Ніби не існує іншої прийнятної відповіді.

"Твоя дівчина?" повторюю я, прочищаючи горло, коли мій голос звучить на кілька октав вище. "Ти ще навіть не запросив мене на побачення. А якщо я запізнюся на три години? Або жуватиму з відкритим ротом? Або замовлю найдорожче в меню і втечу до того, як принесуть рахунок? Або весь час говоритиму про Майю Анжелу?"

Вінсент бачить наскрізь мої спроби ухилитися.

"Тоді я навчуся цінувати Майю Анжелу. Крім того, мені подобається думати, що "Старбакс" був нашим першим побаченням, тож ми вже пережили цю катастрофу".

"О, абсолютно ні," - кажу я. "Це не може бути нашим першим побаченням."

"Чому ні? Тому що воно пройшло так погано?"

"Ну, так. Але ще й тому, що це *глибоко* неромантично. Я маю казати людям, що наше перше побачення було в "Starbucks"? Вибач, це так соромно."

"Ти б радше розповіла людям про наше перше побачення, коли ти напала на мене в бібліотеці?"

Мій рот відкривається.

Вінсент стримує сміх.

"О, тепер я була агресором?" вимагаю я. "Смішно, бо я чітко пам'ятаю, як *хтось* підбурював мене, щоб *довести це*, і казав, що він весь мій, і я можу на ньому потренуватися".

"А ти *все одно* якось пропустила натяк на те, що ти мені подобаєшся".

Мої щоки палають. Я показую, що мені набридло його лайно, і я маю намір залишити його тут, на горіщі книгарні, поки його член не розм'якне. Вінсент обхоплює мене рукою за плече і притискає до своїх грудей, щоб я могла уткнутися носом у м'яку бавовну його светра і як слід сховатися.

"Вибач", - каже він, і це звучить зовсім не вибачливо.

"Придурок", - бурчу я йому в груди.

Обхоплюю руками його середину. Вперше тепло між нами - це не дикий вогонь хтивості. Це дещо інше. Це повільніше і стабільніше тепло. Я мугикаю. Вінсент стискає мене трохи міцніше. Здається, він визнає, що теж це відчуває.

"Я б запросив тебе до нас додому," - каже він хрипким голосом, який зачіпає мене за живе, - "але вся команда збирається на гру "Лейкерс", і я знаю, що казав, що хочу познайомити тебе з усіма, і я справді хочу, але зараз я б волів, щоб ти була тільки зі мною. Я просто..." - Він видихає. "Я дуже за тобою скучив".

Я точно знаю, що він має на увазі. Я хочу, щоб він належав тільки мені.

І, за якимось дивовижним збігом обставин, у мене з'явилася така можливість. Гарпер і Ніна не могли знати, що залишення мене на три дні на самоті закінчиться ось так. Вони втратять свій колективний розум, коли повернуться в неділю вдень, і я посаджу їх за презентацію в PowerPoint під назвою "*Ви залишили сусіда по кімнаті без нагляду*". Слайд перший: *Я позичила твою кружку, Гарпер*. Слайд другий: *Я відсмоктала Вінсенту на людях (Ой?)*.

Я втискаюся обличчям у вигин Вінсентового плеча, щоб приглушити хихотіння, але він точно чує.

"Хочеш поділитися, що такого смішного?"

"Дуже хочу", - зізнаюся я. "Думаю, тобі сподобається ось це".

Він заперечно піднімає брову. "Давай, розкажуй."

"Моїх сусідів по кімнаті немає в місті на цих вихідних".

Обличчя Вінсента розпливається в усмішці. "Ти серйозно?"

Я прикушую нижню губу і киваю. Я хочу схопити його за кофту і цілувати доти, доки обидві наші ноги не підкосяться і ми не станемо клубком кінцівок на підлозі, повністю осквернивши цю книгарню, але я думаю, що сьогодні ми вже досить далеко вийшли з наших зон комфорту.

Натомість я кажу: "Відвези мене додому, Вінсенте".

ТРИДЦЯТЬ ОДИН

Вінсент припаркував за чотири квартали від книгарні, і це дуже погано, бо коли ми спускаємося на перший поверх, все ще ллє дощ.

"Ти впевнена, що не хочеш, щоб я підігнав машину?" - запитує він, коли я йду за ним до входу в магазин, старанно уникаючи зорового контакту з жінкою за касою (тому що, незважаючи на те, що вона ніяк не могла чути, що ми робили на горищі, у мене є жахливе відчуття, що вона побачить наше скуйовжене волосся і все зрозуміє).

"Ми просто підемо швидко", - кажу я.

Вінсент наспівує. "Хтось нетерплячий."

Мої щоки теплішають, коли я стріляю в нього застережливим поглядом. Потім він пропонує мені свою куртку, і ми зупиняємось біля дверей, щоб розім'ятися, і тепер я повністю червонію, тому що п'ять хвилин тому я стояла на колінах на цій куртці і робила невимовні речі.

"Зі мною все буде гаразд", - наполягаю я. "Це просто невеликий дощ".

Ми робимо десять кроків по тротуару, перш ніж особливо жирна і важка крапля скочується з віконної маркізи і б'є мені прямо в очі. Я задихаюся, лаюся, як моряк, а потім покірно зітхаю. Вінсент утримується від того, щоб сказати "я ж тобі казав", він дає мені потримати свої соняшники, скидає піджак і притискає мене до себе, щоб накинути його нам обом на голови.

Коли ми добираємося до його машини - невибагливого, але дуже великого позашляховика - ми обидва наполовину мокрі й задихаємося від хихотіння, щоразу коли наші стегна стикаються.

Вінсент тримає пасажирські дверцята відчиненими, поки я не залажу всередину і не зігну коліна, щоб він міг зачинити їх за мене, а потім обережно кладе свій букет соняшників на заднє сидіння. Поки він чекає, коли роз'їдеться потік машин, щоб перебратися на водійське місце, я розтираю замерзлі руки вздовж і впоперек стегон, намагаючись повернути відчуття в пальцях. Я оглядаю салон автомобіля. Тут затишно чисто, як і в кімнаті Вінсента... і тепер я думаю про те, що ми робили в його ліжку, що змушує мене згадати про те, що ми щойно робили в книгарні, і раптом мені більше не холодно.

Вінсент сідає в машину, заводить двигун, натискає кнопку, щоб увімкнути підігрів сидінь, і зустрічається з моїми очима через центральну консоль.

"Не дивись на мене так, Холідей".

"Як так?" питаю я.

"Так, ніби ти хочеш, щоб я трахнув тебе на задньому сидінні".

Я задихаюся від переляку. " Я... це..."

Саме те, про що я думала.

"Слухай, Холідей, ти ж знаєш, що я розчарований", - каже він, посміхаючись трохи зухвало. "Але зроби мені послугу і дозволь зробити твій перший раз трохи більш особливим".

Я можу розповісти Вінсенту про свою підліткову одержимість "Титаніком", і що я була б більш ніж щаслива, якби він зіграв молодого Лео Ді Капріо для моєї Кейт Вінслет і запотіли вікна його машини. Я могла б сказати йому, що моя уява не може вирішити, чи хочу я сісти йому на коліна і використовувати його плечі і мої коліна як важелі, чи я хочу, щоб він відсунув свої соняшники з дороги, щоб він міг обхопити мене по всій довжині сидінь і втиснутися між моїми відкритими стегнами, використовуючи свою вагу, щоб притиснути мене.

Замість того, щоб сказати щось із цього, я акуратно складаю руки на колінах.

"Гаразд", - кажу я. "Я поводитимусь добре".

Вінсент на секунду здається, що не вірить мені, але він поступається, ставить машину в режим "Драйв" і від'їжджає від бордюру.

На жаль, немає монтажу третього акту, який би привів нас до довгоочікуваної розв'язки так швидко, як мені хотілося б. Зараз сьома година вечора, йде проливний дощ, тому рух у центрі міста зупинився. Це тортури. Але Вінсент підключає свій телефон до колонок і просить мене відкрити плейлист на Spotify, який Джабарі склав для нього жартома (це лише сорок дублікатів пісні "Kiss the Girl" з "Русалоньки" і одна-єдина пісня Френка Оушена), і раптом я вже не проти, що ми не можемо перейти одразу до справи.

Найгірше в любовних романах те, що вони завжди закінчуються.

Є освідчення, поцілунок або сексуальна сцена, і, можливо, якщо мені пощастить, епілог, який автоматично не відкидає головну героїню до

ролі домогосподарки, навіть якщо вона провела весь роман, переслідуючи інші цілі. Зараз може здатися, що ми з Вінсентом їдемо на захід сонця, але титрів немає і завіси не зачиняються.

У нас ще стільки всього попереду.

У нас *все* попереду.

Між нами не завжди будуть великі моменти. Будуть маленькі, як зараз - ми вдвох у його машині, пристрасно обговорюємо, який маршрут найшвидше приведе нас до моєї квартири, а на задньому плані лунає жарт Джабарі про плейлист. І я хочу їх. Усі ці маленькі моменти. Усе неважливе раптом стає таким важливим.

"Які твої батьки?" Я заїкаюся, посеред Франкфуртського океану.

Вінсент кидає на мене швидкий погляд, і мені спадає на думку, що він, напевно, не очікував побачити мене сьогодні, а тим паче, що через десять хвилин його допитуватимуть про його сім'ю в дальньому кутку книгарні.

Але потім він дуже впевнено відповідає: "Вони найкращі. Добрі. Підтримують. Просто до смішного хороші люди. Мій тато займається біомедичною інженерією - хірургічними імплантатами, протезуванням тощо, а мама раніше вчителювала в п'ятому класі, але кілька років тому відкрила з друзями студію кераміки, тож тепер вони всі займаються гончарством на повну ставку. У них цілий бізнес".

Щось у моїх грудях защеміло, коли я побачила, як загорілися його очі.

"Як вони познайомилися?" запитую я.

"На баскетболі".

Я піднімаю брову. "Вони обидва до біса високі, чи не так?"

Вінсент киває. "Дуже. Вони тобі сподобаються. І моя мама полюбить тебе - не тільки тому, що ти висока, я маю на увазі. Ти просто більш творча, ніж ми з татом. Вона буде рада мати когось у своїй команді". Його погляд перевівся на мене. "Вони приїдуть сюди на нашу наступну домашню гру, взагалі-то. Ти можеш з ними познайомитися". Він додає, через такт: "Якщо хочеш. Нам не обов'язково влаштовувати знайомство з родиною так швидко..."

Я втручаюся, перш ніж він встигає це обдумати. "Я хочу".

Тому що я хочу. Хоча я знаю, що буду нервувати і, напевно, принижуватиму себе, намагаючись справити враження на чудових

людей, які дали Вінсенту життя, я хочу зустрітися з ними і сказати їм в обличчя, яку гарну роботу вони виконали, виховуючи свого сина.

Вінсент дивиться на мене і тягнеться через консоль, щоб схопити мене за руку.

Він не відпускає її, поки ми сидимо в мокрому від дощу потоці машин, поки ми довго кружляємо навколо мого кварталу, чекаючи, поки звільниться вуличне паркування, поки я вставляю ключ у двері і веду його до своєї темної квартири. Лише коли я перечепилася через свій рюкзак, який все ще стоїть там, де я скинула його з плечей у передпокої перед тим, як вибігти, щоб зробити весь цей грандіозний жест, Вінсент відпускає мою руку, щоб я могла ввімкнути світло.

І тоді ми залишилися тільки вдвох, стояли там.

У моїй квартирі.

Де я живу.

Яка б сексуальна богиня не володіла мною в книгарні, на зміну їй прийшов дух учениці середньої школи на її першому спільному танці.

"Можна взяти твою куртку?" запитую я, бо це схоже на те, що зробив би добрий господар. Лише коли я накидаю її на руку, я згадую, що шафа у передпокої щільно заповнена жіночим верхнім одягом і колекцією костюмів Ніни, які вона вкрала з театральних постановок, що переповнюють її. Я на мить замислююся, перш ніж накинути куртку Вінсента на спинку одного з кухонних стільців. Губи Вінсента сіпаються, але він утримується від коментарів щодо моєї гостинності.

"Хочеш провести мені екскурсію?" - пропонує він, коли ми скидаємо мокре взуття.

"Звичайно. Це, гм, кухня". Я показую жестом на те, що, очевидно, є кухнею. "А це наша вітальня. Перепрошую за безлад. Ніна пакувала речі для фестивалю імпровізації. Гм. Це її кімната. А це кімната Гарпер. А моя...моя ось тут."

"Покажуй дорогу", - киває Вінсент.

Я б хотіла трохи прибратися перед тим, як бігти до книгарні. Моє ліжко застелене, підлогу пилососили останні кілька днів, але мій стіл - це справжня катастрофа. Вся поверхня вкрита стосами зошитів, розкиданими ручками, ароматичними свічками, засобами для догляду за шкірою, косметикою і одним тампоном в індивідуальній обгортці, який мені хочеться кинути на орбіту. Книжкова полиця з ІКЕА,

втиснута в куток поруч із ним, переповнена нечестивою сумішшю старих "YA", англійської літератури всіх століть і жанрів, а також романтичних романів різного ступеню гостроти. Навіть коркова дошка, що висить на стіні, завалена фотографіями, корінцями квіток і візитними картками.

Звісно, Вінсент прямує до цього безладу.

Мені одразу стає ніяково. Буде справедливо, якщо він подивиться. Я користувалася його ванною. Я кінчала в його ліжку. Я можу прикусити язика і дозволити хлопцеві ритися в моїх речах. Але це не означає, що я не вмираю всередині.

Я знімаю мокрий від дощу кардиган, щоб покласти його в кошик для білизни, кидаюся до ліжка, щоб збити подушки і погладити грудочки в ковдрі, потім переношу вагу між ногами і шукаю в кімнаті ще щось, з чим можна було б пометушитися. Мій погляд зупиняється на Вінсенте. Його широкі плечі зігнуті, а голова схилена набік, щоб прочитати корінці книг на моїй полиці. Вигляд його в моїй кімнаті, в светрі, джинсах з плямами від дощу і в одних шкарпетках - такий домашній, що моє серце стискається. Хочеться загорнути його в ковдру і залишити тут назавжди.

Цікаво, чи відчував він те саме, коли я була в його кімнаті?

"Може, присядеш?" каже Вінсент. "Ти викликаєш у мене вторинне занепокоєння".

Я пирхаю і опускаюся в крісло, заклавши руки під стегна, щоб більше не смикати їх. Вінсент піднімає брову, ніби запитуючи: "*Ти в порядку?*".

"У мене ніколи раніше не було хлопця," - зізнаюся я. "Ну, Перрі Янг приходив до мене додому, але це було на першому курсі старшої школи, і мої батьки весь час були поруч, так що це не рахується".

Вінсент пирхає. "Вони супроводжували твоє побачення? Жорстоко."

"Це було не *побачення*. Ми були партнерами в проекті з англійської мови. І я була вища за нього на цілих десять дюймів, тож жодного романтичного інтересу з обох боків не було. Ось там, у лівому верхньому кутку, є наша фотографія на випускному вечорі". Я схоплююся на ноги і показую на неї на корковій дошці. "Ми не були разом. Це була групова фотографія. Але поглянь, я навіть не на підборах".

Вінсент проводить кінчиком пальця по носку моєї балетки, що визирає з-під темно-синьої сукні, а потім постукує по стороні фотографії з хлопцями.

"Хто з них був твоїм кавалером?" - запитує він.

Я колупаю уявний заусенець на великому пальці. "У мене його не було".

Це наче вдарити по старому синцю, який, як я була впевнена, загоївся. Але це не так. Дівчина на фото може посміхатися, але я знаю, якою нещасною вона була тієї ночі. Я знаю, як згорблені її плечі, її балетки, її проста темно-синя сукня - довжина до підлоги, рукави без блискіток - все для того, щоб не привертати до себе уваги. Щоб зробити себе меншою. І я знаю, що коледж змінив мене на краще, але мені все ще боляче дивитися на фотографії тієї дівчини і дивуватися, скільки її страху і болю все ще залишається зі мною. Іноді я думаю, чи зможу я коли-небудь подолати потребу відійти на другий план.

"Шкода, що ми не ходили разом до школи", - раптом каже Вінсент.

Я не знаю, чому це змушує мої груди стискатися, а очі пекти, але це так. *Мені теж*, гадаю. Але потім я намагаюся викликати в уяві образ підлітка Вінсента, і все, що я отримую, - це Трой Болтон, який гасає коридорами Східної школи в добре поставленому музичному номері з баскетбольним м'ячем під пахвою.

"Б'юся об заклад, ти б залякував мене", - кидаю я. Вінсент виглядає щиро ображеним, тож я додаю: "Не тому, що ти був тупоголовим спортсменом або що. Я була нестерпним англійським ботаніком, у якої було лише двоє друзів".

"Ти й досі ботанік, але я ж не знущаюся над тобою за це, правда ж?"

Він ухиляється від мого удару в плече.

"Гаразд, гаразд", - каже він. "Ось. Ми зрівняємо рахунок".

Він тягнеться до кишені джинсів і дістає свій телефон. Кілька прокручувань і кілька дотиків - і ось він уже тримає екран перед моїм обличчям. Це Вінсент-підліток, його волосся довше, а тіло на тридцять кілограмів стрункіше. Його смокінг також трохи замалий для нього. Але хлопець на фото, безумовно, розбивач сердець.

"Відвали", - бурчу я. "Мені від цього не легше".

"Що ти маєш на увазі? Поглянь на мої рукави, Холідей. Вони навіть не зачіпають моїх зап'ясть."

Він має рацію. Це дивно зворушливо.

"Це з твого випускного?" запитую я.

"Взагалі-то, я був на другому курсі. Мене запросила сестра мого товариша по команді".

У дівчини на фото поруч з ним брекети і завите волосся, яке виглядає так, ніби на нього нанесли забагато лаку для волосся, але у неї впевнена постава і гарна структура кісток, як у дівчини, яка, ймовірно, насолоджувалася старшою школою. Я ненавиджу її за це. А потім мені стає погано, тому що вона буквально дитина. Незважаючи на явно позичені у мами туфлі на шпильках, які вона носить на фото, вона ледве доходить Вінсенту до пахви.

"Якого ти був зросту?" запитую я.

"На цьому фото? Не знаю. Але на першому курсі я мав зріст шість футів чотири дюйми. Чудово для баскетбольної кар'єри. Жахливо для одягу".

Я урочисто киваю. "Штани були кошмаром."

"Бачиш?" каже Вінсент, ховаючи телефон. "Ми, мабуть, були б друзями".

Я хитаю головою. "Нізащо. Це волосся і ці щенячі очі? І *ти* був вищий за мене? Ти б зруйнував моє життя, Вінсенте."

Він дивиться на мене якось мить, його очі блимають, ніби він хоче щось сказати, але він просто хитає головою і повертається до книжкової полиці. Він зсуває з полиці книжку в м'якій обкладинці, щоб розглянути обкладинку. Це п'єса Оскара Уайльда. Якщо Вінсент і помітив, що вона лежить поруч із пошарпаним примірником "Сутінків", то ніяк не прокоментував це.

"Ти ж не збираєшся почати мені це читати?" запитую я.

"Тобі б цього хотілося, чи не так?" бурмоче Вінсент. Він ставить книгу назад на полицю, перш ніж кинути на мене погляд. "Я можу дістати для тебе Шела Сільверштейна, якщо тобі все ще цікаво".

"Ти справді запам'ятав один з його віршів?"

"Ні."

"Ох."

"Я запам'ятав три."

Я випустив гавкіт шокowanego сміху. "Навіщо ти це зробив?"

Він посміхається. "Тому що я знав, що ти будеш сміятися саме так".

Я збираюся сказати абсолютно безглузді речі - м'які, сентиментальні речі, які, ймовірно, налякають його, тому замість того, щоб дозволити собі відкрити свій дурний рот, я роблю крок вперед і охоплюю обличчя Вінсента в своїх долонях. Він стоїть нерухомо і дозволяє мені. Його повіки здригаються, коли я проводжу великими пальцями вгору і вниз, від підборіддя до куточків рота, до ледь веснянкуватої шкіри над носом і вилицями. На його щелепі якась темна щетина. Цікаво, як би він відчував себе на внутрішній стороні моїх стегон.

Я опускаю руки в боки. Вінсент переводить подих, перш ніж розплющити очі.

"Моя зміна в бібліотеці починається за три години", - кажу я.

Він вигинає брову. "Ти серйозно все ще думаєш про те, щоб піти?"

"Ні. Я просто..." - кажу я. "Я намагаюся з'ясувати, що я повинна сказати своєму керівнику".

"Що ти зайнята тим, що цілуєшся зі мною", - каже Вінсент, ніби це очевидно.

"О? І це все, що ми робимо?"

Очі Вінсента спалахують від здивування, а потім його язик висовується, щоб змочити нижню губу. Крок, який він робить до мене, голодний. Первісний. Я раптово і бурхливо згадую, як мені подобалося тримати його член у себе в роті.

"Ти ж казав, що хочеш не поспішати", - бурмочу я.

Вінсент посміхається і хитає головою. "З тобою я не можу рухатися повільно, Холідей. Але нам не обов'язково робити щось інше сьогодні ввечері. Якщо хочеш, можемо піти додому і познайомитися з моїми товаришами по команді. Або ми можемо піти на вечерю вдвох і поговорити про наших батьків, улюблені пісні та про все, що завгодно".

Ну ось, він знову намагається бути милим.

Але я не хочу рухатися повільно - не тоді, коли я провела все своє життя, рухаючись повільно. Я знаю, що кожен біжить марафон, яким є життя, у своєму власному темпі, і немає нічого поганого в тому, що мені потрібна довша розминка, ніж багатьом людям мого віку... або в тому, що я збираюся перейти на спринтерський біг, коли є жінки на десять років старші за мене, які все ще розтягуються. Це не забіг. Це

просто кругова доріжка, яку ми всі маємо розділити. Я не пошкодую, що прислухалася до свого нутра і чекала, коли буду готова.

Зараз я готова. Можливо, навіть занадто готова.

Я хапаю поділ своєї футболки, піднімаю її вгору і накидаю на голову.

ТРИДЦЯТЬ ДВА

В моїй голові зняття футболки було плавним і спокусливим рухом.

На практиці ж комір чіпляється мені за ніс, а мій правий лікоть злітає і вдаряється об щось дуже тверде. Я вимовляю різке прокляття, коли тупе поколювання пробігає вгору і вниз по руці - *кумедна кісточка* - і Вінсент бурчить, бо твердий предмет, який я щойно вдарила ліктем, безумовно, був його підборіддям.

"Вибач! Вибач! Боже мій, мені так шкода".

Вінсент трохи болісно сміється.

"З тобою все гаразд?" запитую я, все ще застрягши у своїй вивернутій футболці.

"Я в порядку. Хоча у тебе вбивчий правий хук".

Це принизливо. Я не хочу більше знімати футболку, бо впевнена, що не зможу дивитися Вінсенту в очі, але я також не хочу одягати її назад, бо це означає, що мені доведеться визнати, що я дійсно відстійна в усій цій романтичній історії.

Можливо, якщо мені пощастить, я просто помру прямо зараз.

Вінсент зітхає. "Вилазь звідти, Холідей".

Він хапає мене за футболку і допомагає стягнути її. Моє волосся потріскує від статичного електрики і розлітається на всі боки. Я зачісую його назад на місце, роблю підбадьорливий вдих і піднімаю очі, щоб побачити Вінсента, який дивиться на мої груди з тим самим застиглим виразом, який я вирішила назвати його буферним обличчям. Я не можу сказати, добре це чи погано. Мій бюстгальтер бежевий. Без мережива. Без дурниць. У мене також є лінії на животі, де раніше джинси врізалися в мене, але я не турбуюся про це. Вінсент не змінить свою думку про мене через якусь нудну білизну і дивні виточки на джинсах.

Але я хочу, щоб він перестав *витріщатися*.

"Що?" Я огризаюся.

"Твої цицьки виглядають просто феноменально".

Я так злюся, що сміюся. "Ти ніколи не дозволиш мені про це забути, так?"

"Звісно, ні."

"Які ще компліменти ти хочеш мені сказати, перш ніж я тебе вижену?"

Вінсент задумливо хмуриться і простягає руку, щоб провести пальцями по моєму заплутаному волоссю. Його долоня притискається до моєї шиї. Від цього дотику по моєму тілу пробігає електричний струм - наче від удару по кумедній кісточці, але в хорошому сенсі.

"Ти прекрасна," - каже мені Вінсент. "У тебе найкращий сміх. Ти одна з найрозумніших людей, яких я коли-небудь зустрічав. І ти так добре пахнеш. Чому ти завжди так добре пахнеш?"

"Напевно, це моє мило "три в одному"."

"Замовкни."

Все ще тримаючи руку на моїй шиї, Вінсент притягує мене до себе і наближає свій усміхнений рот до мого. Він цілує мене повільно. Ліниво. Так, ніби у нас є весь час у світі. І я ціную його ніжність - справді ціную - але в ту ж секунду, коли я відчуваю його смак, все, що я відчувала на горищі книгарні, повертається назад, щоб збити мене з ніг, як п'ятнадцятифутова хвиля.

Я відступаю назад, щоб сказати з почуттям: "Мені так шкода, що я штовхнула тебе ліктем".

Вінсент хитає головою. "Нічого страшного".

"Ти впевнений, що я не зламала тобі щелепу чи щось таке?"

"Тобі здається, що моя щелепа зламана?"

Він знову накриває мій рот своїм, і ні, це точно не поцілунок пораненого чоловіка. Я видаю звук, схожий на *стогін*, і притискаюся грудьми до його грудей. Светр Вінсента неймовірно м'який на голій шкірі мого живота, що лише підтверджує, що моя пристрасть до чоловіків у светрах все ще дуже жива і процвітає.

Я відступаю назад і ошелешено кліпаю на нього.

"Будь ласка." Я навіть не впевнена, про що благаю.

"Терпіння." Вінсент цілує кінчик мого носа.

Можливо, він має рацію. Це не те, з чим варто поспішати. Я, мабуть, повинна насолодитися цим, а потім роблю глибокий вдих і намагаюся насолодитися повільним вогнем його рота, що проходить по вигину моєї щелепи, вниз по шиї і по ключиці. Його руки ковзають по боках моєї грудної клітки, мозолі лоскочуть місця, яких ніколи не

торкаються, аж поки він не досягає нижньої частини мого дурного, незручного бюстгальтера. Перш ніж я встигаю запропонувати спалити його, Вінсент просовує два пальці в одну чашечку, натягує її на мої груди і, нахиливши голову, бере мій сосок у рот.

"Так", - зітхаю я. "Я точно пропускаю свою зміну".

Вінсент наспівує так, що я розумію: "*Ти так думаєш?*". Вібрація на моїх грудях викликає мурашки по моїх руках. Я сміюся, трохи безладно, поки мій мозок - без підказки - складає чернетку електронного листа, який я могла б надіслати своєму керівнику.

Люба Марджі, я не зможу сьогодні прийти на роботу. Вінсент Найт тримає мою цицьку в роті. Щиро перепрошую! Щиро, Кендалл.

"Що тут смішного?" запитав Вінсент.

"Лоскотно, коли ти так робиш".

Він знову мугикає, витягуючи з мене пронизливий вереск, а потім випростується з тріумфальною посмішкою, від якої мені перехоплює подих.

"Можна це зняти?" - запитує він, смикаючи мене за бретельку бюстгальтера.

"Ти не хочеш, щоб я це зробила? Цього разу я можу поцілити тобі в ніс".

"Я пас, дякую".

Я поступаюся і розводжу руки в сторони. Вінсент простягає руку до моєї спини, розстібає бюстгальтер і дозволяє йому впасти на підлогу між нами. Я гола вище пояса. Це *дивно*. Все, що я можу зробити, це затамувати подих і спостерігати, як темні очі Вінсента блукають по моїй голій шкірі, ніби він намагається запам'ятати мій вигляд. У кімнаті раптом стає надто яскраво. І надто холодно - мої соски *агресивно* тверді.

"Що сталося?" запитав Вінсент.

"Просто..." *Це дивно*, думаю. А кажу: "Це просто страшно".

Його обличчя стає м'яким. "*Кендалл.*"

"Що?" запитую я, складаючи руки на грудях, а потім опускаю їх, коли очі Вінсента широко розплющуються при вигляді моїх випнутих грудей. "Так і є! Не те, щоб *страшно* страшно, але... Я не знаю. Це *заялює*, ясно? Ніхто ніколи не бачив моїх грудей".

"Ну, це ж пародія. Ти витвір мистецтва."

Я закриваю очі.

"Холідей," - каже Вінсент тихим голосом, - "я не жартую, коли говорю тобі".

Елізабет Барретт Браунінг навчила мене, що дії говорять голосніше за слова.

Коли широкі долоні Вінсента гладять мої груди, щоб обхопити їх і перевірити їхню вагу, я думаю, що нарешті погоджуюся з нею, тому що Вінсент торкається мене так, ніби має це на увазі. Ніби запрошення торкатися мене - це довбана честь, і він готовий зробити все, що я попрошу за привілей продовжувати торкатися мене. Я здригаюся, коли Вінсент проводить великими пальцями по моїх сосках, темні очі піднімаються, щоб спостерігати за моїм обличчям, коли він стискає їх у тугі піки - спочатку м'яко, а потім достатньо, щоб витягнути з моїх вуст пронизливий стогін.

"Занадто сильно?" - запитує він.

Я гарячково хитаю головою. *Ні, не занадто.*

Вінсент не поспішає з руками та ротом, танцюючи туди-сюди між обережно-ніжним, ніби я скляний артефакт, який він не може дозволити собі розбити, та грубим, ніби він трохи злий, що всесвіт так довго приховував від нього мої груди.

"Гаразд", - пишу я. "Це... це добре."

Вінсент змилосерджується наді мною. "Ліжко?"

"Так, будь ласка."

Він хапає мене за стегна і піднімає, ніби я нічого не важу, на край матраца. У мене одне з тих напівпіднятих ліжок, на які треба підстрибнути і застрибнути - стандартні меблі для коледжу - але Вінсент досить високий, тому, коли він стоїть між моїми колінами, наші стегна ідеально вирівнюються. Я дивлюся на нього з відкритим ротом, щоб сказати, як добре ми завжди підходимо одне одному, але він вже посміхається мені, ніби точно знає, про що я думаю.

Ми ідеально підходимо одне одному.

"Я дуже, дуже тебе хочу", - шепочу я.

"Добре", - шепоче він у відповідь. "Тому що я весь твій".

Я дуже люблю, коли ми на одній хвилі.

Руки Вінсента осідають на моїх стегнах і стискають їх.

"Ти за головну, Холідей. Що далі?"

"Зніми це", - кажу я, смикаючи його за светр спереду.

Губи Вінсента сіпаються. "Так, мем".

Він простягає одну руку за спину, хапає жменю маслянисто-м'якого матеріалу між лопатками і одним швидким ривком тягне все це вгору і через голову. Я не маю часу розмірковувати про те, наскільки це було легше, ніж моя спроба роздягнутися, бо вигляд його оголених грудей збиває мене з пантелику.

Я ніколи раніше не бачила його без одягу. Принаймні, особисто. Є відео, на якому Вінсент знімає футболку, щоб поміняти її на іншу прямо перед однією з ігор минулого сезону (відео, яке я, можливо, зберегла в особистому плейлисті на YouTube, і заберу його з собою в могилу). Він був мокрий від поту і блідий під суворим світлом арени, і він був прекрасний. Це було жахливо. Це якимось ще гірше, тому що весь цей красиво вирізьблений торс зараз стоїть між моїми ногами, поки я сиджу на ліжку, і мій маленький перевантажений мозок не може вирішити, що він хоче зробити з ним в першу чергу.

Я задовольняюся тим, що притискаю долоні до його грудей.

Вінсент здригається.

"Вибач", - бурмочу я. "У мене холодні руки?"

"Ні, все гаразд. Мені приємно відчувати їх на собі".

Його тихе визнання змушує мене нахилитися вперед і притулитися губами до його грудни. Його знайомий запах - тепла, спецій, прального порошку, приправленого дезодорантом - лоскоче мій ніс. Мої руки ковзають до його стегон, щоб притягнути його трохи ближче, щоб я могла поцілувати петляючі сліди до ключиці і на його широких плечах. *Трапеція*, - думаю я, притискаючись відкритим ротом до вигину його плеча і проводячи язиком по його шкірі.

"Хочеш поставити мені засос, Холідей?" Вінсент здригається.

"Можливо", - бурмочу я. "Хочеш?"

Він видає звук, схожий на стогін і сміх.

"Я думав, ти сказала, що будеш добре поводитися".

"Так, але це ж нечесно, чи не так?" Я сідаю назад. "Ти вже повеселився. А я тут помираю."

Він пропонує мені удавано співчутливо надути губи. "Бідолаха."

Моя єдина відповідь - засунути руку йому під джинси, під пояс його боксерів. Він уже твердий, але коли я обхоплюю його рукою, він

смикається і набухає в моїй долоні.

"Гаразд, жарти закінчилися", - хрипить Вінсент. "Мені потрібно бути всередині тебе".

"Дякую." *Нарешті, бляха, настав час.*

Вінсент відступає назад, щоб стягнути зі стегон джинси і чорні боксери. Його телефон випадає з кишені і з приглушеним стуком падає на мою килимову підлогу, за яким слідує другий, м'якший стук тонкого чорного шкіряного гаманця. Вінсент зітхає, нахиляється, щоб підняти телефон, що впав, і кладе його на мою тумбочку. Потім тягнеться до гаманця.

Його обличчя раптово стає похмурим. "*Чорт.*"

"Що?"

Вінсент хитає головою в невірі та спустошенні. "У мене немає презерватива. *Будь ласка*, Кендалл, скажи мені, що він у тебе є десь у цій квартирі, бо я не можу піти в аптеку в такому вигляді. Я маю на увазі, я зроблю це, якщо доведеться, але...*лайно*. Я справді не очікував цього. Я й гадки не мав, що побачу тебе сьогодні..."

Пізніше я дозволю собі посміятися над уявним образом Вінсента Найта з найяскравішою ерекцією, яку коли-небудь бачила аптека на розі кампусу, поки він стріляє смертельними відблисками в усіх інших на касі. Але зараз мій мозок надто заклопотаний усвідомленням того, що Ніна - найкраща повія і найкраща подруга, про яку тільки може мріяти дівчина.

"Моя книжкова полиця. Перевір мою книжкову полицю. На другій полиці зверху лежить книжка в м'якій обкладинці. Чорний корінець з червоним шрифтом. Ні, праворуч, ось ця!"

Вінсент бере книгу з полиці і розглядає обкладинку.

"*Спати зі своєю секретаркою?*" - монотонно читає він.

"Нічого. Не. Кажі".

Вінсент озирається туди-сюди між мною і моїм порно.

"Хочеш, щоб я тобі його прочитав?" Його посмішка дразлива, але в його очах є прийняття, яке говорить мені, що він дуже пригнічений.

Я відкладаю цю ідею на потім.

"Просто кинь її мені", - кажу я, плескаючи в долоні перед собою.

Вінсент підкидає мені книгу. Вона злітає через спальню по найніжнішій і найграціознішій дузі, ідеально націлена в мої руки, що

чекають на неї. Мені якимось чином вдається пропустити її крізь пальці. Воно важко приземляється біля мого коліна.

"О, Боже."

"Ти збираєшся грати за команду з софтболу?"

"Відвали", - бурчу я, хапаю м'яку обкладинку за корінець і трясую нею об свою ковдру.

З неї випадає "закладка", яку Ніна подарувала мені на день народження минулого року: ряд презервативів у фользі з леопардовим принтом. Я піднімаю їх і розглядаю зворотний бік упаковок.

"У нас все гаразд", - оголошую я, піднімаючи їх угору, наче виграшний лотерейний квиток. "У нас все гаразд. Вони дійсні ще два роки".

Вінсент вихоплює їх у мене з рук, відриває одну з кінця ряду і зубами розриває куточок пачки.

"Нам пощастить, якщо їх вистачить на два дні", - каже він. "Хочеш, щоб я вдягнув це на себе?"

Це не стільки виклик, скільки відкрите запрошення. Я простягаю руку, а він передає мені відкриту упаковку і сідає назад на п'яти, щоб я могла продемонструвати, як багато я пам'ятаю зі шкільних уроків статевого виховання. Презерватив неоноворожевий, бо, звісно, Ніна давала мені неоноворожеві презервативи у фользі з леопардовим принтом. Я відщипую кінчик. Спускаю його вниз. Абсолютно впевнена, що мої нігті не проколють ультратонкий латекс.

"Та-да", - оголошую я з гордим виглядом.

"Гарна робота, Холідей."

"Всі ці заняття з біології людини дійсно окупилися".

Він закочує очі. "Лягай на спину".

Моя голова з м'яким свистом вдаряється об стос декоративних подушок. Щойно я розпласталася на ковдрі, як раптом усвідомлюю, що я повністю топлес, а на Вінсенті лише неоноворожевий презерватив. Моє серце сильно б'ється об грудну клітку. Я ненадовго замислююся над тим, як соромно було б зараз впасти від серцевого нападу.

"Це що, поп-вікторина?" запитую я.

Це, звісно, жарт, але мій голос виходить тремтячим і пронизливим. Вінсент, мабуть, розуміє, що я знову використовую гумор як захисний

механізм, бо він урочисто хитає головою.

"Ніякої вікторини. Ніяких тестів. Ніяких ігор."

"Ох." Я ковтаю. "Добре."

Він поплескує мене по стегну. "Піднімися для мене".

Я втискаю коліна в матрац і виштовхую себе в напівміст. Вінсент стягує мої джинси на стегнах. Я падаю назад і дозволяю йому витягнути одну щиколотку, а потім іншу зі штанин. Я відкриваю рота, щоб запитати, чи не забув він мою спідню білизну, але тут він знову проводить руками вздовж моїх ніг - його долоні обмацують кожен вигин, веснянку, пляму целюліту, розтяжку і місце, яке я не поголила, - перш ніж зачепити пальцями за пояс моїх трусиків і стягнути їх з мене.

І тоді, *нарешті*, ми обидва голі.

Це тривало досить довго.

ТРИДЦЯТЬ ТРИ

Вінсент кладе мою білизну на приліжкову тумбочку - цього разу ми її не загубимо - перед тим, як залізти зі мною на матрац.

Шелест ковдри, скрип каркасу ліжка і стукіт дощу по вікнах *майже* достатньо гучні, щоб заглушити моє важке дихання. Майже. Я важко ковтаю, дозволяючи своїм стегнам розсунутись, щоб Вінсент міг втиснутися між ними, його руки впираються в матрац по обидва боки моїх плечей. Моя шкіра іскриться електрикою скрізь, де ми торкаємося, його тіло випромінює тепло, яке тане наскрізь. І коли я дивлюся на Вінсента, наші обличчя так близько, що я могла б порахувати ледь помітні веснянки на його переніссі, якби йому вистачило терпіння, тяжкість ситуації важким тягарем лягає на мої плечі.

Цнота - це соціальний конструкт.

Я це знаю. Я знаю, що ніщо з того, що хлопець засовує в мене свій член, не змінить мене як особистість докорінно. Це *справді* не має великого значення.

Але для мене так і є.

Я ніжна. Я сентиментальний. Я романтик. І я хочу ненавидіти себе за це, але потім згадую, що сказала мені Ніна: Я маю право так себе почувати. Мені дозволено тремтіти від нервів і паморочитися від хвилювання в рівній мірі, і мені дозволено відчувати вагу цього моменту всіма грудьми.

"Я не дуже розумію, що роблю," - попереджаю я Вінсента, - "тож, будь ласка, не свари мене, якщо я зроблю щось дивне".

"Не обіцяю".

Я шльопаю його по біцепсу. Його прекрасний, виліплений біцепс.

Він вигинає брову. "Це все, що ти можеш вдарити?"

"Продовжуй сміятися з мене і ти дізнаєшся, Найт".

Вінсент наближає свій рот до мого вуха і шепоче: "Ти жартуєш. Я люблю, коли грубо".

Але він не грубий. Він несамовито ніжний, коли гойдається вперед, м'язи на його передпліччях згинаються, наче жива скульптура з

грецької античності. Мої очі зупиняються на його лівому зап'ясті - тому, яке було в бандажі та пов'язці в ніч нашого знайомства, - і моє серце гикає. *Це воно.*

Моя маленька мить наодинці з собою переривається, коли Вінсент знову пересуває руки, намагаючись знайти кращу річ на моєму занадто м'якому матраці, і ловить пасмо мого волосся, яке розкидане по голові.

"Ой", - шиплю я. "Волосся, волосся, волосся."

"Чорт, вибач".

Вінсент швидко піднімає руку-кривдника і натомість притискає її до стіни наді мною. Ми зустрічаємося поглядами. Ми обидва трохи принижені, але як тільки бачимо, що це взаємно, ми пирхаємо і душимо свій сміх, як діти на задній парті в класі.

"Присягаюся, я знаю, що роблю", - каже Вінсент.

"Звісно, звісно. Здається, ти справжній..."

Він відриває руку від стіни, простягає її між нами і занурює два пальці в мене.

"Дешевий", - задихаюся я.

Думаю, Вінсент намагається подарувати мені самовдоволену посмішку, яку він завжди носить, коли йому вдається довести, що я помиляюся, але його повіки тремтять, коли він ворушить пальцями проти напружених м'язів, а потім вводить і виводить їх повільними, шукаючими погладжуваннями.

"Бляха, Кендалл", - проклинає він. "Як ти можеш бути такою мокрою?"

"Тепер ти ловиш компліменти", - хрипко кажу я.

Вінсент не зводить очей з мого обличчя, коли забирає пальці, залишаючи мене раптово і болісно порожньою. На щастя, він швидко обхоплює однією рукою свій ерегований член і зближує наші стегна. Я відчуваю його ніжний, але наполегливий поштовх між моїх ніг. А потім це відбувається: головка члена Вінсента впирається в мене зсередини.

Моє обличчя проти моєї волі зморщується.

"Дай мені знати, як справи, Холідей".

Єдиною моєю відповіддю є дуже серйозне: "Уф".

Вінсент здригається. "Ти занадто туга. Треба було тебе розігріти".

"Не думаю, що я можу зігрітися сильніше", - зізнаюся я з ущипливим сміхом. "Справді. Обіцяю. Це просто... це просто перші нерви. Я це переживу". Принаймні, так завжди буває в любовних романах. Початковий опік, який зникає. Біль, який стає насолодою. Боже, я дуже сподіваюся, що це не просто ще один троп, який не застосовується в реальному житті. "Ти можеш продовжувати. Серйозно. Я хочу знати, що ти відчуваєш, коли заглибишся на повну".

Вінсент не виглядає повністю переконаним.

"Зупиниш мене, якщо це буде занадто?"

"Гаразд, здорованню," - кажу я, закотивши очі, - "ти не *такий* вже й масивний."

Але він такий, і моє ставлення швидко змінюється, коли він приймає кинуту мною рукавичку і занурюється в мене ще на два дюйми. Я шиплю, вдихаючи крізь зуби, і сліпо хапаюся за простирадла.

"Дихай, Кендалл".

Я зустрічаюся з його очима і роблю те, що мені кажуть. Два глибоких, повільних, розмірених вдихи. Вдих, видих. І ще раз.

Він киває. "Хороша дівчинка".

Вінсент знає, що це робить зі мною - і він, мабуть, відчуває, як підтягується мій живіт, тому що його повіки знову тремтять, а на щоках з'являється рум'янець. Він виглядає схвильованим. Диким. Я обхоплюю руками його плечі і стискаю їх, спонукаючи його, і Вінсент відновлює повільний поштовх всередині мене, наповнюючи мене, поки я не впевнена, що більше не витримаю - але я витримую. З останнім натисканням стегон Вінсент занурюється в мене до самого кінця. Ми обидва стогнемо. Мої м'язи тремтять і скорочуються, намагаючись пристосуватися до його розтягування. Вінсент видає уривчастий сміх.

"Не роби цього", - каже він собі під ніс. "Будь ласка. Я довго не протягну".

"Вибач. Я не навмисне."

Я справді не навмисне. Я ніколи не відчувала себе такою повною. Це нове відчуття, але воно не *болоче*. Не як одна з тих сцен в історичному романі, де перша шлюбна ніч закінчується сльозами і закривавленими простирадлами. Я сучасна жінка, дякувати Богу, і в мене були пальці (мої та Вінсента) всередині мене. Але коли він рухається - лише один

повільний, експериментальний поштовх - виникає занадто велике тертя. Може, він справді занадто великий. Може, я просто надто напружена. Якою б не була причина, там, де наші тіла з'єднуються, відчувається гострий укол. Від паніки все моє тіло закам'яніло.

Що, якщо я не можу цього зробити? Що, якщо, навіть якщо мій мозок повністю готовий до цього, моє тіло не отримало повідомлення? Що, якщо я якимось чином все зіпсувала?

"Зачекай", - задихаюся я. "Це занадто".

Вінсент не рухається. Мене на мить охоплює жах, що він зробить те, що зробив у книгарні, і припинить розмову за першої ж ознаки навіть найменшого дискомфорту з мого боку, тому я впиваюся нігтями в його плечі, аж поки його шкіра не побіліє.

"Кендалл," - каже він дуже спокійно, "я нікуди не піду".

"Гаразд", - пищу я.

"Що тобі потрібно?"

"Га?"

"Що я можу зробити? Можна до тебе доторкнутися?"

"Т-так, звичайно."

"Я помацаю твій клітор, добре?"

"Мм-хмм."

Вінсент переносить свою вагу на одну руку і простягає іншу між нами, щоб простежити двома кінчиками пальців дослідницькі кола - спочатку повільніше і м'якше, а потім швидше і впевненіше, коли я мугикаю, щоб дати йому знати, що він знайшов ідеальне місце. І це приємно. Я зітхаю під ним, мої кінцівки повільно розслабляються, і задоволене зітхання залишає моє тіло. Я заплющую очі (бо іноді, коли я намагаюся відволіктися, це допомагає мені сконцентруватися), але потім передумую. Я хочу залишатися тут. Хочу пам'ятати, що я роблю це не сама. Вінсент кращий за будь-яку фантазію, яку я могла б вигадати в своїй голові.

"Поговори зі мною", - благаю я.

Вінсент супить брови, і на мить я хвилююся, що мені доведеться пояснюватися, але потім він каже: "Я припускаю, що зараз не найкращий час для цитування Шела Сільверстайна?"

Нічого не можу з собою вдіяти. Я закидаю голову назад і сміюся.

Від цього руху мої м'язи стискаються навколо його члена, і це все ще трохи занадто, але цього разу не пече. Вінсент посміхається, потім користується моєю оголеною шиєю і цілує лінію від ключиці до щелепи і назад.

"Не думаю, що зараз я можу пригадати слова," - зізнається він, притулившись до мого плеча. "Я майже впевнений, що втрачаю свідомість. Тобі так добре, Кендалл. Мені так шкода, що я роблю тобі боляче. Ми можемо говорити стільки, скільки тобі потрібно, гаразд? Не хвилюйся за мене. Мені, мабуть, знадобиться набагато більше часу, щоб прийти вдруге, так чи інакше, так що все, що має значення, це зробити це добре для тебе".

Ці слова розтоплюють мене.

І він має їх на увазі, тому що вони не виголошені, як якась велика лицарська промова. Він тремтить наді мною, його ліва рука і прес напружуються, намагаючись втриматись на місці, а права рука треться об мій клітор. Вираз його обличчя - напружений і цілеспрямований. Ніби це найважливіше завдання у світі. Ніби його найбільше і, можливо, єдине прагнення в житті - зробити так, щоб я теж могла насолодитися цим.

У мене внизу живота відбувається дивний вигин, який не має нічого спільного зі з'єднанням наших тіл. Я не зовсім розумію, як це сприймати, тому роблю щось трохи дурнувато: Я відштовхуюсь від ліжка рівно настільки, щоб притиснути ніжний поцілунок до кінчика його носа.

"Ти молодець", - кажу я йому.

Вінсент пригинає голову і сміється, як людина від болю.

Цей рух змушує його гойдатися на мені. Цього разу це вже не укус, а скоріше тупий біль. Думаю, мені це може сподобатися. Гадаю, я б хотіла трохи більше.

"Тепер ти можеш рухатися", - шепочу я.

Вінсент піднімає голову і шукає поглядом моє обличчя. "Так?"

"О, так."

Спочатку він дає мені найніжніший поштовх стегнами. Я мугикаю, захожуючи його, але його погладження залишаються неглибокими і невпевненими.

"Тобі це подобається?" запитую я.

Вінсент одразу ж збивається з ритму. "Що?"

"Тобі добре? Для тебе, я маю на увазі."

Те, що я втрачаю цноту, не означає, що я забула, що Вінсент сказав мені, що ніколи не робив цього тверезим. Він теж заслуговує на те, щоб його перевірили.

"Як ти думаєш, що ти відчуваєш?" - запитує він.

Мої очі звужуються. "Це риторичне запитання?"

Вінсент майже повністю виходить з мене, головка його члена смикає мій вхід, перш ніж знову зануритися в мене. *Так. Ясно. Риторичне питання.* Ми обидва стогнемо. Вінсент повторює рух вдруге, потім втретє. На четвертому поштовху я піднімаю голову з подушок, щоб побачити, як його член зникає в мені, і мало не задихаюся від цього видовища.

Я простягаю руку, щоб доторкнутися до місця, де ми з'єднані. Вінсент теж дивиться вниз і стогне. Я не можу сказати, чи це тому, що кінчики моїх пальців торкаються його члена, чи він так само збуджений від нашого вигляду, як і я. Усе навколо гаряче, набрякле й слизьке. Спочатку я думаю, що гарячий рожевий презерватив Ніни має бути змазаний або що, але потім розумію, що справа не в презервативі. Це я. Вінсент не жартував: Я наскрізь промокла. Це викликає у мене дивну гордість за себе.

Мені просто потрібно було розслабитися. Мені просто потрібен був час. Ми з Вінсентом розберемося з цим разом, навіть якщо нам доведеться спотикатися і сміятися.

Від цієї думки я відчуваю, що розслабляюся.

Думаю, тепер я розумію, чому Вінсент вивчає біологію людини. Це круто.

"Трохи сильніше", - прошу я.

Вінсент вигинає брову і один раз грубо клацає стегнами.

Він жартує. Я - ні.

"Це", - задихаюся я. "Бляха. Зроби це."

Вінсент занурює голову в вигин моєї шиї і робить глибокий вдих, ніби намагається зібратися з думками. Потім він починає входити в мене, з кожним ударом заглиблюючись і розтягуючи мене, доки я не *наповнюся*. Настільки наповненою, що на очі навертаються сльози. Коли його ритм набирає обертів, все, що я можу зробити, - це широко

розвести стегна, вхопитися за його плечі, талію, дурнувато м'язисту дупу і намагатися утримати очі від того, щоб вони не закотилися назад у голову.

"Ще", - благаю я, нахилиючи стегна вгору, щоб зустріти кожен поштовх.

Я знаю, що скиглю. Але нічого не можу з собою вдіяти.

"Господи, Холідей", - стогне він. "Ти з'їхала з глузду".

Мені вдається розсміятися. "Я думала, тобі... подобається... грубо".

Вінсент підхоплює однією рукою моє коліно, обвиває мою ногу навколо своєї талії і в'їжджає в мене, як чоловік, що має намір щось довести.

І це так добре. Це так до біса добре. Краще, ніж я могла собі уявити, бо я фантазувала про це. Про Вінсента. Я провела цілий місяць, уявляючи його і себе зірками кожного любовного роману, який міг потрапити мені до рук - м'якого і солодкого, гарячого і важкого, темного і смачно розбещеного. Кожна динаміка. Кожен троп. Кожна позиція. Але це інше. Це щось *більше*. Моя уява не могла скласти цілісну картину: тепло його дихання на моєму лобі; тепле, слизьке ковзання наших стегон; знайомий гул його голосу, його бурчання і бурмотіння прокльонів, що відлунювали в моїх кістках і стискали м'язи мого живота все сильніше і сильніше.

О, я в халепі.

Я буду говорити безглузді речі.

Речі, які мене розчавлять, буквально розчавлять, Вінсенте.

"Ти корчиш пики", - каже він мені. "Поговори зі мною."

"Ти не можеш з мене сміятися", - бурмочу я.

"І не буду." Темп Вінсента сповільнюється. "Обіцяю. Покажи мені своє найгірше".

Він переносить свою вагу на одну руку. Новий ракурс змушує мене заплющити очі. Це *чудово*. Настільки чудово, що мені потрібна секунда, щоб зафіксувати його губи на моїй щоці, на моєму носі, на моїх повіках. Я наосліп нахилию голову, і Вінсент без прохання припадає губами до моїх. Це додає мені хоробрості.

"Ти такий великий", - стогну я, притиснувшись до його рота.

"Ти така тепла", - відстрілюється він. "І така, бляха, мокра."

"Мокра для тебе. О, Боже, вибач. Це було так погано."

"Ти погана дівчинка, так?"

Сміх виривається з мого рота. "Що це було?"

Вінсент теж сміється, його очі мерехтять самоприниженням і любов'ю.

"Я не знаю. Не дуже поетично з мого боку, так? Можливо, мені потрібно більше репетиторства".

"Я не впевнена, що зможу тобі допомогти. Я маю на увазі, бляха, я в програмі з англійської мови з відзнакою... я маю бути тут найбільш виразною... і я в десяти секундах від того, щоб сказати: *О, Вінсенте, притисни мене і змусь мене відповісти.*" Вінсент видає задиханий звук. Я вмикаю. "Бачиш? Дурниці. Люди ж не розмовляють так під час сексу, чи не так? Це тільки в поганій еротичі."

Я, звісно, жартую.

Але тут рука Вінсента опускається мені на плече, його великий палець сильно тисне на ключицю і фактично притискає мене до ліжка, і це вже не жарт.

"Будь гарною дівчинкою, Кендалл," - каже він без краплі гумору, - "і візьми це".

ТРИДЦЯТЬ ЧОТИРИ

Я намагаюся сміятися.

Справді, це те, що я маю намір зробити. Але чомусь звук, який булькає в моєму горлі, є найнижчим і найгучнішим стогоном, який я коли-небудь вимовляла. Вінсент не дратує мене. Його очі залишаються на моїх, терплячі і темні від голоду, коли він дає мені хвилину, щоб перебороти моє збентеження. Я обхоплюю рукою його зап'ястя - те, що притискає мене до матрацу - і киваю.

Коли він знову починає рухатися, це не повільно, не дрібно і не м'яко.

"Поглянь на себе", - бурмоче Вінсент. "Така хороша для мене. Береш все це на себе. Я знав, що ти зможеш".

Можливо, якби він не був похований у мені по самісінькі вуха, і, можливо, якби він сміявся наді мною, у мене вистачило б сил нагадати йому, наскільки дешевими я вважаю брудні розмови. Але я, мабуть, не в своїй тарілці, бо все, що виходить з вуст Вінсента, починає звучати як поезія.

Ще, думаю я в маренні. Скажи ще.

Вінсент читає мене, як відкриту книгу.

"Брудна дівчинка", - каже він. "Хто зробив тебе такою мокрою? Для кого це?"

"Для тебе", - задихаюся я.

"Чия це кицька, га?"

Я схлипаю від сміху. "Моя".

Рука Вінсента залишає моє плече, щоб схопити моє підборіддя, стискаючи мої щоки настільки сильно, що мої губи стискаються у відкритому роті.

В його очах сміх. Він виглядає абсолютно розлюченим через це.

"Ти і твій розумний довбаний рот". Він вимовляє кожне слово, клацаючи стегнами, від чого у мене затремтіли повіки і перехопило подих. Потім він нахилиє голову і цілує мене так сильно, що я бачу зірки. "Я був готовий до цього. Але добре зіграно".

"Дякую", - пишу я. "Ти не міг би..."

Мені не треба закінчувати думку.

Вінсент знову переносить свою вагу на одну руку і простягає її між нами. Він притискає долоню трохи нижче м'якого вигину мого нижнього відділу живота і натискає подушечкою великого пальця на мій клітор. Я у відповідь стискаю його так, що він аж задихається, і отримую винагороду у вигляді короткого заїкання його стегон, перш ніж він знову знаходить свій ритм.

Це занадто добре. Надто добре. Тиск нестерпний і чудовий, і, коли він тунелює в мене, я відчуваю, як кожен дюйм його ідеального члена тягнеться до ніжного місця всередині мене. Мої стегна напружені й тремтять, пальці на ногах скручені, одна рука міцно стискає його зап'ястя - я відчуваю, як його м'язи й сухожилля працюють під шкірою, коли він грається з моїм клітором, - а інша несамовито стискає його біцепс, плече, темне розпатлане волосся. За що завгодно, аби втриматися, поки приплив піднімається все вище і вище.

"Будь ласка, будь ласка, будь ласка..."

"Давай", - каже він. "Ти зможеш це зробити. Я тебе тримаю."

Спина вигинається. Мій прес скорочується. Мої нігті впираються в його шкіру.

"Вінсенте", - задихаюся.

Це зоровий контакт, який робить це.

Його руки, його член і його підбадьорливі слова довели мене до точки неповернення, але я, як я вже з'ясувала, м'яка і сентиментальна сучка. Тож, коли карі очі Вінсента, з важкими повіками, повними хтивості і яскравими від любові, зустрічаються з моїми, я переступаю межу.

Ниючий тиск внизу живота стискається, а потім раптово вибухає.

Мої повіки тремтять і загрожують захлопнутися, але я змушую їх залишатися відкритими. Мені потрібно побачити Вінсента. Мені потрібно, щоб він дивився на мене, поки я не розв'яжуся. І Вінсент - моя скеля, мій якір, хлопець, який завжди тримає двері відчиненими для мене і дає мені більше, ніж я коли-небудь думала, що заслуговую, - тримає мене, коли я розпадаюся на частини і знову збираюся разом, коли наслідки оргазму залишають мене млявою і задиханою.

Але він не припиняє штовхати.

Тупий, безкорисливий, догоджаючий людям виродок. Він збирається вбити мене.

Я стогну і піднімаю голову, щоб сказати йому, що не треба бути таким надзусиллям, але потім помічаю маленьку зморшку страждання між його бровами. Він продовжує дивитися вниз, туди, де наші тіла з'єднані, ніби намагається щось розрахувати, визначити правильний час. Я ненавиджу це. Ненавиджу, що він заклопотаний чимось іншим, окрім насолоди.

А ще я думаю, що він планує вирватися, і пішло *воно все до біса*.

"Не треба", - кажу я.

Вінсент підводить на мене очі, ошелешений, але рішучий. Я хочу запам'ятати його таким назавжди.

"Я витягну", - каже він мені. "Все гаразд. Я вже близько. Я витягну..."

У його голосі відчувається ледь помітне небажання. Він намагається приховати це, але я чую.

Це мило, що він намагається бути таким уважним, але якщо він думає, що я дозволю йому пожертвувати цим, бо він відчуває провину за те, що просить мене про те, чого насправді хоче, я його вб'ю. На ньому презерватив. Ніна і Гарпер з радістю заплатять за мій план Б через свою ненависть до несподіваної вагітності. Ми з Вінсентом поведимося як відповідальні дорослі, а відповідальні дорослі мають право трохи пожити. Отже, я просовую руки під його руки, простягаю їх через широкий простір його скульптурної верхньої частини спини і обхоплюю його за плечі. Цей рух змушує його згорбитися, притискаючи наші тіла ближче і дозволяючи мені використати його вражаюче міцний м'язовий каркас як важіль, щоб підняти стегна вгору.

Я зустрічаю його наступний поштовх з такою силою, що в мене аж кістки дзвенять.

"Не треба", - кажу я знову.

В очах Вінсента спалахує розуміння. Він втягує нерівний подих.

"Холідей."

Це ще одне попередження. І знову я вирішую проігнорувати його. Я схрещую щиколотки на задній частині стегон Вінсента, міцно обіймаю його талію і дивлюся йому прямо в очі, напружуючи втомлені м'язи з усієї сили, що в мене залишилася.

"Всередину мене. Увійди в мене, Найт".

"Святе лайно", - каже він, затамувавши подих, і починає штовхати. Він повторює ці два слова знову і знову, як мантру, поки його лоб не

впирається в мій. А потім він цілує мене - недбалі, розкидані притискання його губ до моєї вологої від поту шкіри, а потім голодний ковток його язика в моєму задиханому роті - поки я загрибаю нігтями його волосся з підбадьоренням і ласкою і ... чогось, чого я ще не можу назвати.

"Це твоє", - шепочу я. "Це твоє, це твоє."

Я твоя.

Вінсент обхоплює рукою одне з моїх стегон і піднімає його далі до своєї талії. При наступному поштовху я з болісною ясністю усвідомлюю, що тиск знову зростає. Тепер він інший - менш різкий, але тупий і глибокий, і це мене трохи лякає. У мене завжди йшла ціла вічність на те, щоб дочекатися другого оргазму. Я майже завжди закінчую ніч після одного, тому що наступний оргазм вимагає занадто багато зусиль і закінчується мокрою від поту піжамою і судомою в зап'ясті.

Але тут все інакше. Думаю, я можу кінчити ще раз.

Вінсент, мабуть, бачить це на моєму обличчі, тому що його очі загоряються.

"Ще раз", - каже він мені, не зменшуючи темпу. "Дай мені ще раз, Холідей".

"Я не можу..."

"Ні, можеш".

Його сліпа впевненість у своїй здатності довести мене до оргазму могла б розлютити, якби не була такою до біса гарячою. Я простягаю руку, щоб ущипнути його за сосок. Вінсент легко ловить мою руку і тягне її вниз між нами, притискаючи мою долоню до нижньої частини живота, щоб я могла відчути його всередині себе, поки він натискає на мій надчутливий клітор подушечкою великого пальця.

Я не можу поворухнутися. Я притиснута до спітнілого, розчервонілого, задиханого хлопця, який, вочевидь, збирається здобути олімпійську золоту медаль, доводячи мене до оргазму, і я безпорадна зупинити його.

Я дуже, дуже не хочу, щоб він зупинявся.

"Зачекай", - схлипую я, навіть коли вигинаюся від його дотику. "Вінсенте..."

"Нехай це станеться", - каже він. "Я ж казав тобі, Кендалл. Я люблю, коли ти в безладі."

"Відвали..."

А потім кінчаю я. Знову. Як він і казав.

Якщо перший раз це була блискавка, то цей - грім. Немає швидкого спалаху чи раптового розриву. Тиск наростає і наростає, а потім, майже м'яко, переливається через якусь невизначену переломну точку. Але потік, що розливається по моєму тілу, аж ніяк не м'який. Він настільки інтенсивний, настільки глибокий, що я на мить втрачаю контроль над своїм тілом. Здається, я риду. Мені здається, що між моїми ногами розливається тепло і слизькість. Здається, я так міцно притискаюся до Вінсента, що він вигукує моє ім'я, як заклинання. З заїканням стегон і низьким ревом він слідує за мною через край, колиска його стегон притискається до моїх, коли його член пульсує і пульсує, перш ніж впасти на мене зверху.

Вінсент дає мені лише мить, щоб відчувати всю тяжкість його ваги (розчавлювання), перш ніж він обхоплює мене однією рукою за попереk і перевертає нас так, що я розпласталася на його вологих від поту грудях. Його серцебиття б'ється об мою щоку. Я відчуваю відлуння власного серцебиття, що гупає між моїми ногами.

На дуже довгу мить ми обоє надто виснажені, щоб робити щось, окрім як намагатися віддихатися.

А потім, повільно, мій мозок починає перезавантажуватися.

Срань господня.

Я намагаюся стиснути губи й мовчати, бо після сексу починати сміятися на повну силу здається неввічливим, але Вінсент, мабуть, відчуває, як я трясуся на ньому.

"Чорт". Він намагається сісти. "Я зробив тобі боляче?"

Я піднімаю голову, щоб подивитися на нього, в рівній мірі розлючена і піднесена.

"Боже мій, Вінсенте! Зі мною все гаразд. Трясця твоїй матері. Чому ми не зробили цього кілька тижнів тому?"

Притиснуте занепокоєння на його обличчі одразу ж зникає.

"Так добре, га?" - запитує він із самовдоволеною посмішкою.

"Так..." Я затинаюся, недовіжливо хитаючи головою. "Ідеально. Це було ідеально".

Я багато думала про те, як втрачу цноту.

У найгіршому випадку, я знала, що це може означати або повну відсутність задоволення, або - про це я намагалася не думати - відсутність згоди. У кращому випадку, я припускала, що Гаррі Стайлз помітить мене в кулуарах одного зі своїх концертів і відвезе мене в невизначене європейське місто, де ми влаштуємо мистецьке побачення, перш ніж врешті-решт займемося коханням при свічках на ліжку з трояндових пелюсток (дівчина може мати свої мрії, і цю мрію я плекала ще зі школи і поступово додавала до неї все більше сюжетних моментів).

Але це? Це було краще.

Це було незграбно, несамовито, безладно і *досконало*. Ми з Вінсентом спілкувалися... навіть коли це було більш практично, ніж провокативно... і ми сміялися... навіть коли виставляли себе повними дурнями... і ми обидва так сильно збудилися, що, думаю, нам знадобиться добрих півгодини, щоб повернутися до реальності, так що я записую це як велику жирну перемогу.

Всі любовні романи, які я читала, і найсміливіші фантазії, які я втілювала, можуть поцілувати мене в дупу.

Вони не зрівняються з цим. Зі мною і Вінсентом.

"Це було ідеально", - погоджується він.

Я випромінюю на нього промінь. А потім кажу, дуже тихо: "Я дуже рада, що дочекалася тебе".

Обличчя Вінсента скривилося.

"Чорт, Холідей. Не будь зі мною такою м'якою".

Його голос ніжний, а очі підозріло мерехтливі. Я думаю, що, можливо, те, що я щойно сказала, означає для нього більше, ніж він готовий визнати. Я обхоплюю руками його обличчя з обох боків і нахиляюся, щоб поцілувати його, ніжно, але досить міцно, щоб він відчув те, що я теж не готова визнати. Коли ми відсторонюємося і дивимося одне на одного, у мене виникає непохитне відчуття, що ми думаємо про одне й те саме: усвідомлення того, що ти в когось закохуєшся, наполовину лякає, а наполовину захоплює, але стає трохи легше, коли ти знаєш, що ти не одна.

"Це було дуже весело", - шепочу я.

Вінсент киває. "Так, ми обов'язково повторимо це знову. Але тобі доведеться дати мені трохи часу, щоб прийти до тями. Це було... дуже багато. Я справді не планував бути з тобою таким грубим".

Я підводжуся на лікті.

"Гей," - кажу я, притискаючи кінчик пальця до його грудини, - "я ж просила тебе бути обережним."

Я нізащо не дозволю йому бити себе і вдавати з себе мученика за те, про що я дуже чітко попросила. Якщо вже на те пішло, то це я буду вибачатися за те, що не попередила його заздалегідь, що він відкриває банку з напруженою сексуальною напругою, яку я так довго стримувала.

Але Вінсент лише пирхає. "Я знаю, що ти це зробила. Я був там".

Я стискаю губи і по-овечому притуляюся підборіддям до його оголених грудей. Озираючись назад, я розумію, що це, мабуть, була не *найкраща* ідея - просити про це так різко і швидко, коли моє тіло ще не звикло до удару. Мені буде боляче. Можливо, не так болітиме, як минулого разу, коли я намагалася встигнути за Гарпер у спортзалі, але точно буде ібупрофен і багато стогонів.

Вінсент теж виглядає трохи гірше. Волосся темне від поту і стирчить на всі боки. Крихітні рожеві подряпини і півмісяцеві плями на грудях і руках, де я тримала його занадто міцно. Тіло розчервоніле, вологе від поту і тремтить. Він виглядає так, ніби щойно виграв жорстоку гру чемпіонату в овертаймі.

"Можливо, я *трохи* переборщила з амбіціями", - визнаю я.

"Та ну," - каже Вінсент. "Мені треба випрати твої простирадла".

Моє обличчя стає гарячим. "Ти не мусиш цього робити..."

"Заткнися і дозволь мені подбати про тебе, Холідей".

Я скочуюся з Вінсента, щоб він міг забігти до моєї ванної, щоб зняти презерватив. Він залишає мене розпластану на матраці всього на п'ятнадцять секунд, перш ніж повертається з одним із моїх рушників для рук, намоченим і вичавленим, щоб не капало на підлогу. Одним сухим куточком він витирає піт і трохи тонального крему з мого чола, а потім витирає мені між ніг кількома ніжними рухами мокрого боку рушника. Він використовував теплу воду. Це було приємно.

Але Вінсент завжди милий.

Ну. *Майже* завжди.

Вінсент кидає рушник у мій напівповний кошик для білизни, а потім повертається до ліжка. Але замість того, щоб сісти на ідеально відкриту ділянку матрацу поруч зі мною, він кидає все своє величезне тіло прямо на мене, ніби він - моя особиста важка ковдра.

Повітря зі свистом покидає мої легені.

"Гей", - каже він мені в шию.

"Гей", - буркнула я у відповідь.

"Хочеш повечеряти чи ще щось?"

Я задихано сміюся. "Типу, прямо зараз?"

Він хитає головою, торкаючись мого плеча. "Ні. Поки що ми просто зробимо це, щоб ти знала, що цього разу я нікуди не піду".

Мої очі відчувають напругу та вологість.

На довгу мить ми залишаємося так. Притиснуті одне до одного. Вінсент задоволено мугикає, коли я проводжу нігтями по його потилиці через вологе від поту волосся.

"Я маю на увазі, що я трохи зголодніла", - нарешті бурмочу я.

Вінсент піднімається на лікті. "Нам, мабуть, варто спочатку вдягнутися. А тобі варто випити води і прийняти "Адвіл" або щось подібне. Але я мав на увазі те, що казав про справжнє побачення. У центрі міста є новий тайський ресторан, який відкрився влітку. Я бачив його лише через Postmates, але в інтернеті він виглядає гарно. Мабуть, там приємно і затишно під дощем. Хочеш перевірити?"

"Я б точно могла піти поїсти тайської їжі".

Вінсент киває, ніби все вирішено. "Ходімо. Я тебе запрошую".

Він встає з ліжка і двома легкими кроками перетинає мою кімнату, щоб зібрати з підлоги свою кофту і джинси. Вінсент хмуриться, коли озирається назад і розуміє, що я не зрушила з місця.

"Або ми могли б замовити доставку", - пропонує він, і це звучить так, ніби йому справді подобається ідея залишитися тут, тільки вдвох. Він впирається руками в матрац з обох боків моєї талії і нахиляється наді мною, посміхаючись такою щирою і невимушеною радістю, що в мене на мить перехоплює подих. "Ти ще можеш встигнути на свою зміну, якщо хочеш, Холідей. Я проведу тебе до бібліотеки. Я навіть буду сидіти там і діставати тебе рекомендаціями щодо читання, поки ти не виженеш мене звідти. Але я не хочу, щоб ти відчувала, що мусиш чимось жертвувати заради мене. У мене будуть тренування, ігри та

інше, і у тебе теж буде час, щоб робити свої справи. Ти все ще за голову".

Моє серце гикає.

Я більше не боюся. Більше не ховаюся від свого життя. Я більше не живу кожним вечором п'ятниці так, ніби він мені не належить, або ніби єдина хороша пригода, яку варто пережити, надрукована на сторінках. Мій список TBR нікуди не дінеться, і я пропустила лише одну нічну зміну в цьому семестрі. Марджі не дуже розсердиться, якщо я знову скажу, що захворіла.

"Ми йдемо гуляти", - оголошую я, схоплюючись з ліжка. "І я плачу".

Вінсент вигинає брову. "Тобі пригощати, так?"

"Угу. Один хлопець, який відвідує заняття з поезії, здер з мене сотню баксів за тридцятихвилинний сеанс репетиторства. *Повний лох.*"

Він хапає мене за зап'ясток і притискає до себе.

"На його захист," - каже він, - "він не вміє фліртувати".

Я не думаю, що хтось із нас повністю закінчив досліджувати цей новий і дивовижний світ, який ми відкрили. Можливо, він ще не втопився гратися з моїми феноменальними цицьками; можливо, мені все ще трохи цікаво, як його щетина відчуватиметься на моїх стегнах. Але зараз похід на вечерю звучить як мрія. Триматися за руки на тротуарі, сидіти пліч-о-пліч у маленькій кабінці біля вікна, розмовляти і сміятися, обмінюватися анекдотами, кумедними фактами і таємницями - по черзі, смакуючи кожну - доки ресторан не зачиняється і нас не виганяють. А потім, якщо дощ припиниться, ми можемо піти на довгу прогулянку освітленим місяцем кампусом, або ж повернутися сюди, до мого ліжка, і розмовляти доти, доки не зможемо заснути.

Ми не мусимо обирати прямо зараз. У нас є більше, ніж кілька сотень сторінок власноруч відібраних моментів, які ми проведемо разом. Немає куди поспішати. Немає останньої сторінки, щоб перегорнути.

У нас є час.

Весь час у світі.

ЕПІЛОГ

У бібліотеці тихо.

Зрештою, у п'ятницю ввечері завжди тихо.

Місячне світло заливає атріум. Штучна папороть тихо шелестить у теплі, що розливається з вентиляційних отворів. Десь на іншому кінці майже порожнього першого поверху зрідка поскрипують колеса візка з книжками Марджі, коли вона в'їжджає і виїжджає зі стелажів. Усе дуже буденно, за винятком однієї маленької деталі: вперше відтоді, як я почала працювати в бібліотеці, я не сиджу за столом видачі з романтичним романом у руках.

Натомість переді мною лежить відкритий ноутбук, а на мене в повноекранному режимі дивиться чернетка першого розділу мого першого роману, щоб допомогти боротися з сиреною "просто перевіряю" у Твіттері.

Ніхто не попереджав мене, що писати буде важко.

Це жорстоко, це розчарує, і це цілком варте того болю, який я відчуваю щоразу, коли мені вдається зв'язати потрібні слова до купи, щоб передати образ у моїй голові або відчуття в моїх кістках. Є щось приємне у творчих починаннях. Здається, я нарешті розумію, чому Шекспір написав усі ці любовні сонети, а Тейлор Свіфт - пісні. Тепер я розумію це - незрозумілу і невідворотну потребу розплутати сад почуттів, що ростуть всередині тебе, листок за листком і лоза за лозою, щоб висловити їх словами.

"Ти знову пишеш про мене еротику?"

Я підводжу голову.

Вінсент стоїть наді мною, з дражливою посмішкою на обличчі і чашкою кави в руці. Він ставить її на стіл для друку. Збоку надруковано його ім'я та крихітний малюнок соняшника, зроблений перманентним маркером, який я впізнаю як роботу рук Вінсента.

"Ти ж обіцяв не відволікати мене під час зміни", - кажу я, вихоплюючи чашку, щоб зробити ковток.

Наша домовленість проста: кожної другої п'ятниці я міняю свою нічну зміну на денну, щоб мати змогу спілкуватися з Вінсентом

вечорами. Тепер, коли я познайомилася з більшістю хлопців з команди, це навіть весело. Ми проводимо час у Вінсента або у мене. Ходимо на подвійні побачення з Джабарі та Гарпер. Ми навіть іноді ходимо на вечірки, де я дозволяю Вінсенту приготувати мені найслабший змішаний напій, відомий людині, якщо він пообіцяє потанцювати зі мною, тому що мені подобається, коли він напідпитку розкутий і видає кричуще неправильні слова популярних пісень, просто щоб розсмішити мене.

В обмін на цю невелику зміну в моєму графіку, Вінсент погодився віддати мені п'ятничні нічні зміни як час, присвячений спокою, тиші та моїм незавершеним роботам.

І я кажу йому: "Тобі не можна тут бути".

"О, я тут не заради тебе", - каже Вінсент.

Я піднімаю брову. "Справді?"

"Я не можу повірити, що ти можеш так думати. До твого відома, я тут як студент, який платить за навчання, а не твій хлопець. Кава була просто приємним жестом".

Я притискаю тепле горнятко до грудей і дивлюся на нього звуженими очима.

"Ти не будеш мене відволікати?"

"Навіть не думав про це".

Я стискаю губи. "Ти не взяв з собою рюкзак".

Не розриваючи зорового контакту, Вінсент простягає руку, щоб схопити останній випуск студентської газети Університету Клементя з дротяної стійки поруч зі столом для тиражування. Він піднімає газету, щоб я могла прочитати заголовок на першій сторінці (СЕКС, НАРКОТИКИ І РОК-Н-РОЛ: НАЦІОНАЛЬНИЙ СТУДЕНТСЬКИЙ ФЕСТИВАЛЬ ІМПРОВІЗАЦІЇ ПРИКРИЛИ МІСЦЕВІ ПРАВООХОРОНЦІ), ховає її під пахву і розвертається, щоб пройти через атриум. Він сідає за найближчий столик і влаштовується зручніше.

Ніхто не повинен мати такий гарний вигляд, читаючи газету.

Його волосся пухнасте і скуйовджене, як буває, коли він спить на ньому мокрим, а баскетбольна футболка Clement з довгими рукавами туго натягнута на грудях. Його обличчя - витвір мистецтва, кожна гостра лінія і злий вигин його профілю достатній для того, щоб написати про нього ціле есе. У місячному сяйві він прекрасний. Я

майже можу уявити його мафіозним кілером на роботі, безжальним мільярдером у залі засідань або задумливим герцогом, який вивчає важливі листи з парламенту.

Я не можу вирішити, чи хочу я написати про нього художній твір, чи пробігти через бібліотеку, повалити його на підлогу і згвалтувати.

Тоді Вінсент спирається ліктями на стіл, біцепси напружуються і набиваються в рукави футболки, і я без сумніву знаю, що він знає, що я дивлюся, і що він вигинається навмисно. Щоб перевірити мене.

Що ж, це його жарт.

Двоє можуть грати в цю гру.

Я знімаю світшот, який на мені - горловину баскетбольної команди Клементя, яку я вкрала у нього тієї ночі, коли ми знайшли мою зниклу білизну, що приземлилася на верхній полиці його шафи (виявляється, я добряче штовхнула його на день народження, тож моя софтбольна кар'єра ще може мати надію). На мені лише тонка бавовняна сорочка, а в бібліотеці сьогодні прохолодно, але відморозити губи - це невелика ціна за перемогу.

Крадькома поглянувши вбік, я розумію, що вирвалася вперед.

Вінсент спостерігає за мною, його очі горять, а м'яз на стиснутій щелепі цокає.

Я йду на вбивство. Розгладжуючи самовдоволену посмішку, я простягаю руки високо над головою, спина вигинається зі стільця, а губи розтуляються з тихим стогоном, коли залякли м'язи плечей напружуються.

У задній кишені джинсів вібрує телефон.

Я наполовину сподіваюся, що це повідомлення від Вінсента, який просить мене припинити брудні ігри, але натомість це повідомлення з групового чату сусідок по кімнаті. Ніна, яка була дуже рада і глибоко зворушена, коли я повідомила їй, що презервативи на день народження, які вона подарувала мені минулого року жартома, насправді врятували ситуацію ("Боже мій, Кендалл, я не можу повірити, що була з тобою подумки!"), надіслала ще одну свою фотографію. Цього разу вона позує в своїх улюблених джинсах світлого кольору і ніжно-рожевому светрі, який, я впевнена, вона знайшла в шафі Гарпер.

Її наступний текст свідчить: *Думки?*

У неї сьогодні побачення. І хоча Ніна ніколи в цьому не зізнається, колекція дзеркальних селфі в нашому чаті, що постійно зростає, підказує мені, що вона трохи нервує через це побачення.

Я відповідаю їй: *Бу. Недостатньо гаряча. Одягни зелену сукню на бретельках.*

Я не можу це вдягнути, - одразу ж відповідає Ніна. *На вулиці до біса холодно. Вона подумає, що я дивна.*

Гарпер підспівує: *Тренч. Пальто.*

Хм? Я буду схожа на повію? Ніна відстрілюється.

Я відправляю: *І?*

Секунд тридцять тиша, а потім Ніна надсилає ще одне фото. Зелена сукня. Верблюжий плащ. Сумка через плече, яку їй не довелося просити в мене позичити, бо вона вже знає, що я дозволю їй користуватися нею в будь-який час, коли їй буде потрібно. Вона схожа на фатальну жінку з французького нуар-фільму 1950-х років. Ми з Гарпер негайно надсилаємо рядки за рядками емодзі - сердечка, танцівниці фламенко, вогняні кулі, падаючі зірки, - на які Ніна відповідає лише одним емодзі із середнім пальцем, після чого неохоче додає фінальне повідомлення: *Дякую.*

Я посміхаюся в екран, перш ніж відкласти телефон.

Весело перебирати на себе роль найкращої подруги повії на ніч.

На мене, наче поклик, падає тінь.

Хлопець, що стоїть по той бік столу з тиражем, високий - дуже, дуже високий - і красивий, але зовсім не загрозливий. Не тепер, коли я знаю його так добре. Він зірка баскетбольної команди Клемента. Той, кого всі спортивні телеканали та фанати НБА пророкують у першому раунді драфту. Того, кого вигнали з торішнього великого матчу за те, що він зламав ніс хлопцеві, який на це цілком заслуговував. Той, хто читає мені вірші, щоб розсмішити і почервоніти.

"Чим можу допомогти?" запитую я, дивлячись на нього крізь вії.

Вінсент похмуро хмуриться.

"Я шукаю книгу", - бурчить він.

"Ти знаєш назву та ім'я автора?" запитую я, підтягуючи клавіатуру ближче, наче справді готова шукати для нього ISBN.

"*Дерево, що дарує*" Шела Сільверштейна."

Я ледве ковтаю свій переляканий сміх.

"Гаразд," - кажу я, до справи. "Це дуже складно. Дуже важко знайти".
Вінсент киває. "Тоді тобі краще показати дорогу".

Я закриваю ноутбук, надійно ховаю його під стіл і підпираю маленьку паперову табличку, яка повідомляє людям, що я повернуся через п'ятнадцять хвилин (відверта брехня). Вінсент не відходить убік, коли я обходжу стіл і прослизав повз нього. Він дозволяє нам потиснути руки. Але я не професіонал, якщо не вважати мене професіоналом. Я тримаю підборіддя високо, крокую швидко, але недбалим кроком, ковзаючи через атріум, пробираючись крізь столи так тихо, що жоден із жменьки позіхаючих студентів, розкиданих по підлозі, навіть не піднімає на мене очей.

Вінсент слідує за мною так близько, що я майже чекаю, що він простягне руку, притисне мене до себе і змусить заплатити за те, що я дражню його. Але він тримає руки при собі. Він справжній джентльмен.

Це робить мене, бляха, здичавілою.

Я зупиняюся біля ліфтів і натискаю на кнопку виклику.

"Не хочеш піти сходами?" запитує Вінсент, тицяючи великим пальцем у бік сходів, що буквально за п'ять кроків ліворуч від нас.

"Сходи не працюють".

Вінсент наспівує. Я не можу дивитися йому в очі.

Ліфт прибуває з веселим дзенькотом. Я прориваюся крізь відчинені двері. Вінсент слідує за мною всередину, натискає кнопку другого поверху, а потім повільною ходою наближається до мене. Він заштовхує мене в куток, дивлячись такими темними очима, що я бачу в них своє відображення.

"Ти," - каже він тихим голосом, відлуння якого відбивається від стін,
- "паскудна актриса".

"Замовкни".

Він лукаво посміхається. "Змусь мене".

Я чекаю, поки двері зачиняться, перш ніж схоплюю його обличчя і тягну вниз, щоб поцілувати. Він зустрічає мене на півдорозі, як завжди. Ми цілувалися вже сотні разів, але якимось чином ми все ще збираємося разом з первісною силою двох хвиль, що розбиваються одна об одну. Мені це ніколи не набридне.

Віддалено я чую, як зупиняється ліфт. Двері відчиняються, мабуть, тому, що Вінсент веде мене назад, і я чую, як під нашими ногами рипить килим. Наші рухи незграбні й повільні, бо ми хапаємо одне одного за футболки й задихано хихикаємо, намагаючись тримати роти на замку. Лише коли Вінсент кладе руки мені на плечі і тримає мене на відстані витягнутої руки, я розумію, до якої секції він мене привів.

Британська література.

"Ти сентиментальний маленький шматок лайна", - звинувачую я його. А потім, м'якше, кажу йому: "Я справді рада, що ти пішов на той гівняний курс поезії".

"А я радий, що не кинув ті гівняні курси поезії".

"Це постріли в професора Річарда Вілсона? Я думала, що ви були найкращими друзями."

Вінсент стогне на його ім'я.

"Я все ще ненавиджу цього виродка", - бурмоче він. "Він був таким козлом щодо того першого есе. Я намагався сказати йому, що моє зап'ястя зламане і мені потрібне продовження, але він мене відштовхнув. Я був до біса нещасний. Все, що я хотів - це спати, але команда влаштовувала вечірку, тож мені нікуди було йти, і я вирішив, що просто переживу це. Це був майже найгірший тиждень у моєму житті".

"Майже?"

"Ну, так. Це було відстійно. Але воно того варте, бо я зустрів тебе".

Я тягнуся вгору - без роздумів, лише на рівні м'язової пам'яті - і занурюю пальці в його м'яке волосся. Плечі Вінсента обвисають, як завжди, коли я граюся з його волоссям, а потім він нахилиється, щоб поцілувати мене.

"Підніми мене", - вимагаю я.

Вінсент прикушує мою нижню губу. "Попроси ввічливо".

"Я стрибаю. Один, два, три..."

Він ловить мене зітханням, одночасно роздратованим і ніжним. Його широкі, сильні руки ковзають під моїми стегнами, підтримуючи мою вагу і притискаючи мене до себе, так що я відчуваю тверду стіну його живота в колісці моїх стегон. Я ненадовго забуваю, де ми знаходимося, і випускаю з себе задоволений стогін.

Вінсент міцно стискає мою дупу. Не настільки, щоб зробити боляче, але достатньо, щоб я зойкнула.

"Жадібна дівчинка", - лає він, голос низький і грубий.

"Сказав чоловік з руками на моїй дупі".

"Мені потрібно, щоб ти мовчала," - шепоче Вінсент проти моїх розтулених губ, "тому що якщо нас спіймають, я не впевнений, як, чорт забирай, я зможу припинити цілувати тебе."

Відкриття бути розумником надто привабливе.

"Ти *не* хочеш, щоб я прочитала якусь поезію?"

"Кендалл, Богом клянусь..."

"Якщо ти повинен любити мене, нехай це буде даремно..."

Вінсент гарчить, але подає наступну репліку: *"Тільки заради кохання. Будь ласка, не цитуй зараз Елізабет Баррет Браунінг. Ти знаєш, що це робить зі мною"*.

Я ховаю обличчя в вигин його шиї, щоб приглушити сміх. Коли я знову відкидаюся на спину, з трохи вологими очима і щоками, що болять від посмішки, Вінсент спостерігає за мною з м'яким виразом обличчя.

"До речі, я знаю," - каже він. "На випадок, якщо це не було очевидно".

"Що ти робиш?" запитую я, хоча моє серце щемить від усвідомлення.

Вінсент посміхається. "Кохую тебе".

Він вперше вимовляє це вголос, але я чую це не вперше. Це в тому, як він тримає мене за руку. У тому, як він пише мені смс, коли прочитав книгу, яка, на його думку, мені сподобається. Як він ходить зі мною на змагання з плавання Гарпер та імпровізаційні шоу Ніни, але наполягає на тому, щоб не приходити по четвергах, щоб ми могли продовжувати наш священний сусідський ритуал - вечори кіно. Як він подарував мені одну зі своїх старих баскетбольних футболок, щоб я носила її на його іграх. Як він познайомив мене зі своїми дуже високими і дуже милими батьками приблизно через два тижні після нашого першого сексу (я тремтіла і лепетала, коли його ангел-матір запросила мене відвідати її керамічну студію на наступних шкільних канікулах). Те, як він залишає мені записки, вкриті каракулями маленьких соняшників.

"Я теж тебе кохаю", - кажу я йому.

Вінсент не здивовано посміхається. Я теж не була надто делікатною.

Але все одно приємно сказати це вголос.

Так багато з наших маленьких зізнань у коханні ніколи не увійшло б у роман. Скрегіт кондиціонера. Забруднені килими. Легка волога між стегнами, що нагадує мені про те, що я збираюся провести пекельний час у жіночій вбиральні, а потім дуже довга і болісна зміна, перш ніж я зможу затягти себе додому і нарешті, *нарешті* залізти в ліжко до Вінсента, щоб насолодитися цими славнозвісними лінивими годинами після того, як я закінчу роботу, а він закінчить свою суботню ранкову практику.

Річ у тім, що я читаю любовні романи не заради реалістичності. Я читаю їх, бо вони дають мені змогу відчувати себе жінкою, яку бачать і чують. Вони дозволяють мені досліджувати свої бажання - як ті, якими я пишаюся, так і ті, які я викреслюю зі своєї історії пошуків, - і вони навчили мене, хто я є і чого я хочу.

Я завжди буду читачем. І я завжди буду романтиком.

Хоча у нас з Вінсентом, можливо, немає кінематографічної історії кохання з високими ставками (ми просто двоє студентів, які заграють у цілодобовій бібліотеці), я волію бачити в нас фантастичне.

На одну ідеальну, дивовижну мить світ перестає обертатися, а зорі підморгують нам через вікно. Серце Вінсента б'ється в унісон з моїм. Його руки міцні і теплі навколо мене, а на наших губах сміх, коли ми цілуємося. Книги навколо нас тихі, як неживі предмети, але я відчуваю їх навколо нас - сповнені магії, сповнені можливостей.

Я завжди любила бібліотеки після настання темряви.

Переклад здійснювався виключно для каналу [БуквоЯж](#)

Для повного доступу до бібліотеки з нашими роботами звертайтеся за посиланнями вище ☐

ПОДЯКА

Мамо, за те, що прочитала цю книгу, хоча я ввічливо просила тебе цього не робити. Дякую, що вірила в мене, відповідала на всі мої запитання про податки і підбадьорювала, навіть коли мені було трохи соромно розповідати тобі, на що я витрачаю весь свій час. Я кохаю тебе до Місяця і назад.

Сімоне, за те, що ти є хранителькою спільної клітини мозку і моєю близнючкою у всьому, від місяця народження до улюбленого напою і нейродивергентної подорожі. Дякую за твою майстерність, твою мужність і здатність завжди точно знати, що мені потрібно почути, коли я дозволяю синдрому самозванця перемогти. Я сподіваюся, що ми продовжимо писати випадкові книги-супутники протягом десятиліть.

За груповий чат, за те, що ми складали і виконували плани міжнародних подорожей з групою незнайомців, з якими познайомилися в додатку для письменників, коли нам було по п'ятнадцять років (сміливо з нашого боку). Я люблю вас, хлопці, і мені подобається, що всі ці роки і всі ці милі ніколи не розлучають нас.

Діанні, моєму редактору, за те, що довіряла мені, бачила моє бачення і тримала мене за руку впродовж усієї цієї пригоди.

Кайлі та Ейвері, за те, що були моїми наставниками у видавничій справі та відповідали навіть на мої найдурніші запитання. Дякую за проникливість, чесність, багатство хороших відчуттів і командну роботу. Це честь і привілей - знати таких талановитих, милих жінок.

Дженна, Дейдре і довгий список читачів, які підтримали цю книгу: ви всі заслуговуєте на світ. Дякую вам за ваші навички створення відео та естетичного оформлення, за ваше глибоке розуміння романтичного жанру і за вашу постійну підтримку, навіть попри перерви в публікації та друкарські помилки, спричинені депривацією сну. Мені дуже пощастило, що ви є на моєму боці.

ПРО АВТОРКУ

Енні Краун - авторка сучасних романів для дорослих, сповнених гумору, сердечності та пікантності. Вона народилася і виросла в Каліфорнії, отримала ступінь бакалавра англійської мови в Каліфорнійському університеті і полюбляє каву з льодом вранці та заморожену маргариту вдень. Коли вона не пише, вона, ймовірно, переглядає свої улюблені серіали, додає більше романтичних романів до своєї постійно зростаючої бібліотеки або мріє про вигаданих чоловіків, які говорять речі, що змушують вас танути.

Notes

[← 1]

180.34 cm

[← 2]

STEM – це акронім, що охоплює природничі науки, технології, інженерію та математику. Потреба у таких фахівцях зростає удвічі швидше, ніж в інших професіях. Залучивши хоча б 1% населення до STEM, можна підняти ВВП на 50 мільярдів доларів, згідно Інституту модернізації змісту освіти.